

Valtorta Mária **Jézus, a szegények barátja**

mű a Pázmány Péter Elektronikus Könyvtár (PPEK)
– a magyarnyelvű keresztény irodalom tárháza – állományában.

Bővebb felvilágosításért és a könyvtárral kapcsolatos legfrissebb hírekért
látogassa meg a <http://www.ppek.hu> internetes címet.

Jézus, **a szegények barátja**

Valtorta Mária

Impresszum

Valtorta Mária
Jézus, a szegények barátja

A könyv elektronikus változata

Ez a publikáció az azonos című füzetek (1-4) elektronikus változata. A füzetek a Vallás és Élet Kiadó gondozásában jelentek meg, kéziratként. Az elektronikus változat a Jézus Társasága magyarországi tartományfőnökének az engedélyével készült. Ezt az elektronikus kiadást lelkipásztori célokra a Pázmány Péter Elektronikus Könyvtár szabályai szerint lehet használni. Minden más szerzői jog a Jézus Társasága Magyarországi Tartományáé.

Tartalomjegyzék

Impresszum	2
Tartalomjegyzék	3
Valtorta Mária élete, írásai.....	5
A fordítások listája – rövidítések	10
1. füzet – A szegények királya	12
Jézus, a szegények barátja.....	12
Dávid elszegényedett sarjadékai	13
A szegények hét kincse	14
A szegényt elnyomják.....	15
Tegyetek mindig így!	17
A szegények számára.....	19
Mindig le fogok hajolni a szegényekhez	22
Jézus első apostolai	24
Szegény vagyok	26
Nincs vagyonom... ..	28
Ebből egy fillért sem akarok... ..	29
Ünnepeljétek, szegény barátaim!	32
Barátom, eljöttem!	35
A szegények királya	38
Beérem a kevéssel is	41
Ha munkásaidnak jó, nekünk is elég lesz	43
Szegény barátaim... ..	46
2. füzet – Áldott vendégek	48
Adjátok mindet a szegényeknek!	48
Ti rabszolgák vagytok... ..	50
A szegényeknek adhattad volna... ..	54
Örvendezik szegénységében... ..	55
Áldott vendégek lesznek	57
Ne aggódjatok jövőtök miatt!	60
Ma mindenkinek tudsz adni	63
Isten enni ad holnap	64
A rókáknak van odújuk... ..	67
Egy kis rozoga házban	68
Beírtam nevedet a szívembe	69
Adta volna a szegényeknek!	73
Pénzzé váltak a szegények számára	74
Minden jó annak, aki éhes	76
Fogadd el szegényes hajlékunkat!	78
Mevendégeljük Dorás béreseit.....	80
3. füzet – Adjatok nekik enni!.....	84
Tegyétek meg kötelességteket!	84
Ingyen kapjátok – ingyen adjátok!.....	87
A szegényeknek hirdetik a jó hírt	88
Adjatok ti enni nekik!	90
Enni adni az éhezőknek	91
Tudjatok szegények lenni!	93

Estig vendégeim lesznek.....	95
Nem vagytok sohasem árvák	96
Fiaid között leszel... ..	97
Apám vagy.....	100
Szentként beszélt!	102
Itt éltem, mint száműzött.....	105
Éhes vagy, Mester?	106
Hagyd aludni, mert fáradt!	108
Mások irgalmából élünk... ..	114
A szegények áldása.....	115
Az Úr legkedvesebb gyermekei	118
Neked szedem a kalászt!	122
Ő a szegények barátja	125
Vagyonom felét a szegényeknek adom.....	126
Én a barát vagyok.....	127
4. füzet – A koldusok barátja	133
Áldd meg munkánkat!.....	133
A koldusok barátja	135
Szegény gyermekeim... ..	139
Szegények mindig lesznek... ..	143
Alamizsnát kérek a szegényeknek... ..	144
Legyetek a Gondviselés társai!	145
Isten szerencsétlen gyermekei.....	146
Kellemes egy ilyen otthont találni... ..	147
Azok, akik szeretnek engem, elmennek.....	150
Szegény földműves vagyok	152
Én szeretek minden árvát	153
A szegénység gyakran megfékezi a bűnt	154
Sose voltam boldog.....	155
Szegény szerencsétlenek!.....	156
Ne irigyeljétek a gazdagokat!	157
Boldog, hogy segíthet a szegényeken	160
Nagyon boldogtalan vagyok!	161
Rongyos és sovány.....	162
Vegyéél élelmet a leprásoknak!	163
Mindenkit meg akar vigasztalni.....	164
Én vagyok testvéreimben!.....	166
Hűséges szolgálóm!... ..	167
Miért sírsz, Erzszi?	168
Meghívtam a koldusokat. . .	170
Van kenyered egy vándornak?	171
A pásztorok barátja	173
Hordozzátok kereszteteket!	174
Én vagyok a Föltámadás és az Élet!	176
Irigylésre méltó halál!	180
Áldjatok engem azért, amit nektek adtam!	182

Valtorta Mária élete, írásai

Élete

Valtorta Mária, ez a kivételes, rendkívüli adottságokkal megáldott egyéniség, meglevenedik előttünk *Önéletrajzában*, amelyet 1943-ban fejezett be, mielőtt látomásai megkezdődtek volna. A további időszak eseményeit más írásos adatok és személyes tanúbizonyságok segítségével állította össze a szerző.

Mária 1897. március 14-én született Casertában, ahol lombardiai származású szülei akkor éltek. Apja, József (1862–1935) alhadnagy a Cavallereggi Guide 19. regimentjében. A géppuskás osztag vezetője szelíd, szeretetreméltó egyéniség. Anyja, Fioravanzi Izisz (1861–1943) viszont kemény, szigorú természetű asszony. A francia nyelv tanárnője.

Születésekor Mária életveszélyben volt. Utána pedig egy szenvedélyes, szerencsétlen természetű dajkára bízta. Egyetlen gyermek maradt. Anyja előzőleg elvesztett egy fiúgyermeket, néhány órával születése után, pedig nagyon vágyódott egy fiúra.

Alig volt 18 hónapos, amikor családjá a romagnai Faenzába költözött, majd pedig 1901-ben Milánóba.

A lombard fővárosban, négy és fél éves korától az Orsolyiták óvodájába járt. Itt találkozott először Istennel, és ébredt fel benne „a vágy, hogy azáltal vigasztalja meg Jézust, hogy hasonlóvá válik hozzá a szenvedésben, amit önként, szeretetből szenved el.”

Hétéves korában, 1904-ben a Marcella nővérek intézetébe iratták be. Itt kezdte el elemi iskolai tanulmányait. Azonnal kitűnt értelmességével, és osztályelső lett. 1905-ben részesítette őt a bérálás szentségében Andrea Ferrari bíboros, akit ma már „Isten Szolgája”-ként tisztelnek, mert elkezdtek boldoggáavatását.

1907 szeptemberében a Valtorta család Vogherába ment lakni, mert oda helyezték az apa ezredét. Mária itt a városi iskolába került, és hetente egyszer franciát is tanult a Franciaországból elűzött nővérektől. 1908-ben járult első áldozáshoz, amin nagy szomorúságára apja nem vehetett részt, mert anyja fölöslegesnek ítélte jelenlétét.

Az anya zsarnoksága és az apa engedékenysége következtében Mária 1909 márciusában kollégiumba került.

Mária pompásan érezte magát az Irgalmas Nővérek kollégiumában, ahol öt iskolaévet végzett el négy naptári év alatt, 1913 februárjáig.

Nagylelkűség, határozottság, kitartás és hűség jellemezték. Szerette a tanulást, a rendet és az engedelmeséget. Ezért mintaképként emlegették.

Az anya azonban ismét beleavatkozott leányának életébe, és Technikumba iratta be, holott neki semmi érke se volt a matematikához. Nem is kerülhette el az „ünnepélyes bukást.” A klasszikus tananyagban azonban jónak bizonyult, és leérettségizett.

A kollégiumban buzgón vett részt az utolsó lelkigyakorlaton, „mert tartós gyümölcsöt akart belőle meríteni, hogy programja legyen egész világi életére”. Az Úr tudtára adta Máriának, „milyennek kell lennie életének Istenben, Istennel való kapcsolatában, hogy megfeleljen Isten akaratának.”

1913 tavaszán a Valtorta család Firenzébe költözött, mert az apa, egészségi okokból, nyugalomba vonult. Mária gyakran fölkereste apjával a város szép helyeit. Odahaza, saját elhatározásából, folytatta az előbbi, kollégiumi életet. Anyja azonban igyekezett gátolni őt ebben, vallásellenes oktatásaival.

Firenzében Mária megismerkedett egy szép, gazdag és művelt fiatalemberrel: Robertóval. Szerették is egymást, néma, türelmes, tisztelő szeretettel. A könyörtelen anya azonban már csírájában elfojtotta ezt a gyöngéd érzelmet.

Hasonló sorsra jutott kilenc évvel később egy katonatisztnak készülő ifjúhoz, Máriaóhoz fűződő kapcsolata is.

1916 tavaszán, „az elkeseredés és sóvárgás szörnyű időszakában”, az Úr egy álommal vonzotta magához. Ez az álom elevenen megmaradt Mária emlékezetében. Álmában, amely világosan előrevetítette írói tevékenységének evangéliumi témáját, Jézus sietett Mária segítségére. Úgy ébred fel, mint akit „valamilyen, nem földi eredetű fény világított meg.”

A világtól való elvonulás ideje azonban még távol volt. 1917-ben Valtorta Mária az irgalmasszívű ápolónők sorába lépett, és tizennyolc hónapon át működött ápolónőként a firenzei katonai kórházban. Azt kérte, hogy közkatonákat ápolhasson és ne tiszteket, mert azért ment, „hogy a szenvedőket szolgálja, nem pedig, hogy kacérkodjon vagy férjet találjon.” A felebaráti szeretet gyakorlása közben úgy érezte, hogy mindinkább közeledik Istenhez.

Egy váratlan esemény jelezte fokozatos fölládozásának kezdetét. 1920. március 17-én anyja társaságában ment az utcán, amikor egy hitvány gyerek, egy ágyból kitört vasrúddal teljes erőből hatbavágta. Mária három hónapig nyomta az ágyat. Ez mintegy ízelítő volt későbbi betegségéből.

Ugyanennek az évnek októberében, szüleivel Reggio Calabriába utazott, vendégségbe, Belfanti nevű unokatestvéreihez, akik hatalmas szállodák tulajdonosai voltak.

Lelke ismét erőre kapott az ottani táj csodálatos természetvilágában. Egészséges tanulási kedve is kielégült unokatestvére, Klotild, „gyönyörű könyvgyűjteményében”. Klotild „igen művelt nő volt”, és ki tudta válogatni a stílus és cselekmény szempontjából legkiválóbb könyveket.

Az Úr, ez alkalommal, egy könyvet használt fel, hogy ismét hatalmas lökést adjon neki. Fogazzaro Antal: *A Szent* című könyve kitörölhetetlen jegyet nyomott szívébe; meghozzá jó jegyet.

Itt Mária ismét tapasztalta a már előbb is jelentkezett furcsa érzést, „mintha ujjjaiból hosszú, igen hosszú szálak indulnának ki, amelyek kinyúlnak a végtelen térbe, és ott összekapcsolódnak a többi hozzá hasonló szálakkal”, amelyek más személyektől indultak ki, mintegy óhajtva az összefonódást.

Reggióban ezenkívül újból kivirágzott Szent Ferenc iránti rajongása, ami lelkiiségének állandó jellemvonása lesz.

De ugyanitt omlott össze Máriaóval való jegyessége, anyja mesterkedései következtében. 1922. augusztus 2-án visszautazott Firenzébe, és még két évig maradt ott, öszetörten „keserű emlékei” miatt.

A család 1924 szeptemberében végleg Viareggióba költözött, a később megvett kis házba. Mária Viareggióban is folytatta visszavonult életét. Néha kisétált a tengerhez és a fenyvesbe, vagy a bevásárlások ürügyével ment el hazulról. Ezek a bevásárlások lehetővé tették rövid látogatásait a szentségi Jézusnál anélkül, hogy magára vonta volna miattuk anyja villámait.

A Gyermekek Jézusról nevezett Szent Teréz példáján felbuzdulva, akinek *Egy lélek története* című könyvét egyhuzamban olvasta végig, 1925. január 28-án áldozatul kínálta fel magát az irgalmas Szeretetnek, s ezt a felajánlást ezentúl mindennap megújította.

E pillanattól kezdve Jézus iránti szeretete mérhetetlenül megnőtt, úgyannyira, hogy saját szavaiban és tetteiben Jézus jelenlétét érezte. Fűtötte a vágy, hogy Istenének szolgáljon. Ezért szeretett volna belépni Szent Pál Társaságába, de meg kellett elégednie „egy alázatos, elrejtett, egyedül Isten által ismert apostolkodással, amelynek lendítői inkább a szenvedés, mint a cselekvés voltak.”

Azonban, 1929 decemberétől kezdve, amikor belépett a Katolikus Akcióba, mint a leányok kulturális küldöttje, nyilvánosan is a lelkek javának szentelhette magát. Munkáját odaadóan végezte, és az általa tartott előadások egyre több hallgatót vonzottak a nem-hívók közül is.

Közben az a nagy elhatározás érlelődött meg benne, hogy áldozatul ajánlja fel magát az isteni Igazságosságnak is, és erre „egy még tisztább, még önmegtagadóbb étellel készült fel”. Már jóval előbb szüzességi, szegénységi és engedelmisségi fogadalmat tett. Az új felajánlás 1931. július 1-én történt. E naptól kezdve egyre kevésbé kímélték a testi és a lelki szenvedések.

1933. január 4-e volt az utolsó nap, amelyen Mária, végtelen erőlködéssel, utoljára ki tudott menni a házból. 1934. április 1-től kezdve pedig többé nem kelt föl az ágyból. Ekkor vette kezdetét „erős szeretet-elragadtatásban” hosszú, tevékeny betegsége.

Eszköz lett Isten kezében. Küldetése ez volt: „Szenvedni, engesztelni és szeretni”.

Ebben az időszakban, pontosan 1935. május 24-én lépett a Valtorta ház szolgálatába Diciotti (ejtsd: dicsotti) Márta, aki hűséges társnője lett Máriának, „hallgatója” írásainak, szerető gondozója és segítője haláláig, halála után pedig emlékei őrzője. (Azóta már ő is meghalt.)

A vigasztaló tény, hogy barátságos személy került melléje, mély fájdalom követte: egy hónap múlva, június 30-án meghalt az apja.

Az apa „mindig türelemmel, szelíden és szeretettel végezte kötelességét, megbocsátotta a sérelmeket, jóval viszonzta a rosszat, leküzdötte irtózatát az iránt, aki őt félreismerete és minden percben megsebesítette.” (Célzás feleségére.)

Mária élet-halál közé került fájdalma miatt, hogy nem lehetett apja mellett, annak utolsó pillanataiban, sőt még halottként sem láthatta őt.

Az anyja a „későn ébredt szeretet ostoba megnyilvánulásai” után még kegyetlenebbé és zsarnokibbá lett, mint előbb. „Az, hogy teljesen önmaga urává vált, megzavarta az eszét.” Mária pedig, betegágyán, tovább szenvedett és szeretett. Egyre jobban átadta magát Isten akaratának. Vigasztalta a bánkódókat, helyes irányba terelte a lelkileg tévelygőket, elfogadta a bekövetkező időkre vonatkozó fájdalmas figyelmeztetéseket, és mindenben kimutatta jellemének férfias erejét, és Istenre irányult elméjének éles felfogását.

1942 táján Valtorta Máriát meglátogatta Romualdo M. Migliorini (ejtsd: miljorini) atya, a Szerviták rendjéből. Lelki-vezetője lett és négy éven át az is maradt.

Migliorini atya kérésére, 1943-ban, Mária beleegyezett önéletrajzának megírásába, azzal a kikötéssel, hogy lelke teljes föltárásával elmondhat minden jót és minden rosszat.

Alighogy befejezte önéletrajzát, megkezdődtek látomásai, és ezzel kapcsolatos írói tevékenysége. Néhány év leforgása alatt, egyhuzamban tizenötezer füzet-oldalt írt tele, amit csak most kezdenek egyetemesen elismerni, mint tudományos és irodalmi alkotást. Mindezt az események és személyek által okozott kimondhatatlan testi-lelki szenvedések között vetette papírra, minden tekintetben kedvezőtlen körülmények között.

A felajánlások sora még nem ért véget. 1949. április 18-án Mária felajánlotta Istennek azt az áldozatot, hogy nem éri meg műve jóváhagyását, és ezt megtoldotta még értelme értékes odaajándékozásával is.

Az Úr elfogadta felajánlását. Amikor ugyanis Mária látta a mű elgáncsolását, fokozatosan magába zárkózott, 1956-tól pedig lelkileg elszigetelődött környezetétől.

Amikor teljesen munképtelenné vált, akkor is megőrizte tiszta, derűs külsejét. Nyugodtan ült ágyában, mint egy nagy gyermek, akinek arra is szüksége van, hogy megetessék, de sohasem kért semmit sem.

A házban Diciotti Mártán kívül más nem lakott, mert 1943-ban Mária anyja is meghalt. Máriának kevés látogatója akadt, baráti köre is megritkult. Mária csendben hunyt el, 1961. október 12-én, fél tizenegykor, életének 65., betegségének 28. évében.

1944-ből származó egyik írásában olvassuk, hogy az Úr azt mondta neki: „Milyen boldog leszel, amikor majd észreveszed, hogy az én világomban vagy, és hogy úgy érkezted ide a szegény világból, hogy észre sem vetted. Egy látomásból kerültél át a valóságba, mint a

kisgyermek, aki anyjáról álmodik, és arra ébred, hogy anyja szívére szorítja. Így teszek majd én is veled.”

Halálos ágyához a Szervita harmadrend társigazgatóját hívták. Mária ugyanis tagja volt mind a Szervita, mind a ferences harmadrendnek. Abban a pillanatban, amikor a pap kimondta a lelket buzdító szavakat: „Távozz el, keresztény lélek, ebből a világból”, Mária lehajtotta fejét, és meghalt. Valóban az engedelmesség testtartása volt ez, engedelmes életében a legutolsó.

Holttestét ugyanabban a szobában, ugyanazon az ágyon ravatalozták fel, amely tanúja volt szenvedéseinek, munkásságának, felajánlásainak és halálának. Már évekkel előbb elkészítette halotti ruháját, a keresztelési kendőt, amely fejét fogja takarni, leírta a mondatot, amit majd a kis gyászlapra kell nyomtatni: „A szenvedést befejeztem, de szeretni nem szünöm meg”.

A gyérszámú, de megilletődött látogatók megcsodálhatták jobb kezének fehérségét – annak fáradhatatlan kezét, aki magát „az Úr író tollának” nevezte – míg bal keze lassan elkékült. Térdei pedig, amelyek íróasztalul szolgáltak, kissé hajlottnak látszottak még most is, hogy igazi pihenőre tért.

Október 14-én temették el, korán reggel, egyszerűen, amint már régen meghagyta.

A Szent Paulinusz plébániatemplomban végzett beszertelési szertartás után, rövid autósor kísérette a holttestet a Misericordia temetőbe.

Tíz évvel később, 1971. október 12-én exhumálták a maradványokat. Ezeket különleges kezelésnek vetették alá, hogy megmaradásukat biztosítsák, majd ugyancsak a viareggioi temetőben, családi sírban helyezték el. Azonban 1973. július 2-án átvitték a firenzei Santissima Annunziata templomba, és a Szervita atyák káptalani kápolnájában temették el.

Írásai

Valtorta Mária írásainak legnagyobb részét mindenféle nehézségek között adták ki. Nem kísérette hírverés, mégis, csodálatos módon, csöndben terjed Olaszországban és szerte a világon, és beérnek a teljes áldozat lelki gyümölcsei.

Írásai kb. tizenötezer füzetoldalnyi tesznek ki kézírásban. Ezeket főleg 1943. április 23-a és 1947. április 27-e között vetette papírra, kis részüket pedig 1948 és 1951 között.

A tizenötezer oldalt kedvezőtlen időkből és körülmények között (háború, kitelepítés, nélkülözések, betegség és mindenfajta megpróbáltatás közepette) írta. Nem készített előzetes vázlatokat vagy piszkozatot, hanem közvetlenül, azonnal írta tele a 122 füzetet, minden átnézés, újra fogalmazás vagy javítgatás nélkül. Nem álltak rendelkezésére tudós személyek vagy megfelelő könyvek, a Szentírás és X. Pius Katekizmusa kivételével.

Valtorta Mária néha még a fejezetek sorrendjét is csak később jelezte.

Műveinek majdnem kétharmad részét alkotja az a hatalmas elbeszélő és tudományos mű, amely a Boldogságos Szűz Mária születésével kezdődik, majd kibontakozik Jézus elrejtett életén, nyilvános működésén, szenvedésén, halálán és feltámadásán keresztül, és a Szűzanya mennybe való felvételével fejeződik be.

A mű olasz címe: *Il Poema dell’Uomo-Dio*, és jelenleg tíz kötetre osztva kapható. Lefordították már a teljes művet franciára, spanyolra, folyamatban van (1989 elején) a német és az angol fordítás kiadása, terbevtették a magyar kiadást is. Részletei megjelentek már a magyaron kívül sok más nyelven is.

A nagy Jézus életrajzon kívül kiadták Valtorta Mária Önéletrajzát, Szent Pálnak a rómaiakhoz írt levelének magyarozatát, a korabeli mise leckéinek magyarozatát, és egyéb írásainak gyűjteményét, három vaskos kötetben. Tervezik leveleinek kiadását is.

Valtorta Mária mindig kifejezetten isteni eredetűnek tartotta látomásait és a diktálásokat. Sohasem fáradt bele annak hangoztatásába, hogy ő csak „eszköz”, „szerszám”, „toll” Isten kezében.

A tanúk, de főleg Diciotti Márta kijelentik, hogy Mária bármely pillanatban hozzáfogott az íráshoz, ágyban ülve, térdén a füzettel, kegyetlen szenvedések között is, mégis a legnagyobb természetességgel és minden feltűnő jel nélkül. Félbe lehetett őt szakítani minden semmiségért, és utána könnyedén folytatta munkáját.

„Állíthatom – olvassuk Valtorta Mária egyik nyilatkozatában – hogy semmiféle emberi forrásmunka nem állt rendelkezésemre ahhoz, hogy megtudhassam, mit is írok, és gyakran azt sem értem, amit leírok.”

Bár adódtak ellenvélemények és harcos hangok is, Valtorta Mária írásait magasrangú hittudósok és világi személyek szóban és írásban egyaránt elismerték. Különösen műveinek eredetiségét és páratlan mivoltát hangsúlyozták, és azt, hogy tökéletes összhangban állnak a katolikus Egyház tanításaival. Azt is kiemelték, hogy műve nem arányos emberi tudásához, bár elismerik az író értelmi képességeit, emlékező tehetségét, műveltségét, kitartását, minden lelki és szellemi adottságát. Nem tartják azonban lehetségesnek, hogy annyi pontos ismeret és oly mély tudás lett volna benne fölhalmozódva.

XII. Pius pápa, 1948-ban, amikor átnézte a kéziratot, kijelentette az azt bemutató teológia-tanárnak, Corrado Berti atyának: „Adják ki ezt a művet úgy, amint van, anélkül, hogy nyilatkoznának rendkívüli vagy kevésbé rendkívüli eredetéről. Aki elolvassa, majd megéri.”

Híres szentírástudósok és hittudósok is elismerőleg nyilatkoztak róla: Bea bíboros, Gabriele A. Allegra, Felice Cappello S. J., Alfonso Carinci és Msgr. Gabriele Roschini.

Jézus, 1943. augusztus 23-án ezt mondta Máriának: „Józanságra van szükség ajándékom használatában. Nem nyílt és zajos, hanem lassú és fokozatosan terjedő, névtelen terjesztésre. Amikor kezded békében megnyugszik a dicsőséges feltámadásra várva, akkor, és csak akkor fogják említeni nevedet.”

A fordítások listája – rövidítések

A látomások alapján készült, II Poema dell’Uomo-Dio című, tízkötetes Jézus életrajzból és Valtorta Mária egyéb feljegyzéseiből, 1991 január 1-ig a következő részletek jelentek meg

a

VALLÁS ÉS ÉLET kiadásában (zárójelben az idézésnél használt rövidítés):

Tizenöt titok (TT) – Rózsafüzér titkok 60 oldal
 Mária élete (M) és Üdvözlégy Mária (Ü) – 16 füzetben, 710 oldal
 A Keresztelő (K) 72 oldal
 Péter (Pt) – 7 füzet, 342 oldal
 Tíz apostol: Júdás és Jakab (JJ), János (J), András (A), Simon (S), Tamás (Ta), Máté (Mt),
 Jakab, Zebedeus fia; Fülöp és Bertalan, 6 füzet, 312 o.
 Kerióti Júdás (Jd) – 13 füzet, 594 oldal
 A nőtanítványok (N) – 92 oldal
 Tízparancs (T) 49 oldal
 A hegyi-beszéd (H) 60 oldal
 Példabeszédek (P) – 12 füzet, 488 oldal
 Vasárnapi és ünnepnap evangéliumok (E) amelyek más füzetekben nem szerepelnek, – 7
 füzet, 319 o.
 Jézus csodái (Jcs) 4 füzet, 210 oldal
 Jézus és a gyermekek (Gy) 6 füzet, 307 oldal
 A betlehemi pásztorok (Bp) 72 oldal
 Jézus, a szegények barátja (Jszb) 4 füzet, 222 old.
 Lázár (L) 100 oldal
 Jézus gazdag barátai (Jgb) 2 füzet, 146 oldal
 Gamáiel (G) 49 oldal
 Mária Magdolna (MM) (Jb 1) 100 oldal
 Jézus és a bűnbánók (Jb) 3 füzet 210 oldal
 Jézus és a pogányok (Jp) 5 füzet, 274 oldal
 Jézus és a gyászolók (Jgy) 60 oldal
 Az Utolsó Vacsora (UV) és Jézus szenvedése (Jsz) 2 füzet, 140 oldal
 Feltámadt! (F) és Az Apostolok keresztútja (Ak) 84 oldal.
 Utolsó oktatások (Uo) és Az Ösegyház (Ö) 88 oldal
 A Szeretet vértanúi (Sz) 88 oldal
 Valtorta Mária (V) 4 füzet, 188 oldal

Rövidítések

A	Tíz apostol: András
Ak	Az Apostolok keresztútja
Bp	A betlehemi pásztorok
E	Vasárnapi és ünnepnap evangéliumok, amelyek más füzetekben nem szerepelnek
F	Feltámadt!
G	Gamáiel
Gy	Jézus és a gyermekek
H	A hegyi-beszéd
J	Tíz apostol: János (J)

Jb	Jézus és a bűnbánók
Jcs	Jézus csodái
Jd	Kerióti Júdás
Jgb	Jézus gazdag barátai
Jgy	Jézus és a gyászolók
JJ	Tíz apostol: Júdás és Jakab
Jp	Jézus és a pogányok
Jsz	Jézus szenvedése
Jszb	Jézus, a szegények barátja
K	A Keresztelő
L	Lázár
M	Mária élete
MM	Mária Magdolna
Mt	Tíz apostol: Máté (Jakab, Zebedeus fia; Fülöp és Bertalan)
N	A nőtanítványok
Ő	Az Ősegyház
P	Példabeszédek
Pt	Péter
S	Tíz apostol: Simon
Sz	A Szeretet vértanúi
T	Tízparancs
Ta	Tíz apostol: Tamás
TT	Tizenöt titok – Rózsafüzér titkok
Ü	Üdvözlégy Mária
Uo	Utolsó oktatások
UV	Az Utolsó Vacsora
V	Valtorta Mária

A fejezetek végén található zárójeles számok közül az első az olasz kiadás kötet száma, a második annak oldalszáma. Az egyéb hivatkozások a füzetek oldalszámára vonatkoznak. Az elektronikus kiadásban természetesen nem érvényesek ezek az oldalszámok, ellenben egy jellemző szó segítségével könnyen megtalálhatók. A hivatkozott olasz kiadás:

IL POEMA DELL'UOMO-DIO, In 10 volumi, Scritti di
Maria Valtorta, Edizioni Pisani, Edizione dell'anno santo 1975, Emilio
Pisani, Stampa della Tipografia Editrice M. Pisani, Isola del Liri

1. füzet – A szegények királya

Jézus, a szegények barátja

Jézus, a Világ Teremtője és Ura, gazdagabb minden földi királynál. Mégis, amikor a földre jött, emberi alakot véve fel, hogy megváltson minket, nem a királyi palotát választotta születési helyül, hanem a betlehemi istállót. Nem az uralkodó királyi család tagjaként akart megszületni, hanem Dávid elszegényedett utódjaként. Nevelőapjának egy ácsmestert választott, aki kétkezi munkájával kereste kenyerét. Védtelen üldözötként külföldre menekült a hatalmára féltékeny király gyilkos parancsa elől. Maga is ácsmesterséget tanulva tölti ifjúkorát.

Amikor elkezdi tanító működését, még családi otthonáról is lemond, és az ég madarainál és a rókáknál is kevesebbel elégszik meg, mert nincs, hová lehajtania fejét, ha könnyöretből nem adnak neki szállást és kenyeret. Szegényként született és nevelkedett fel, és most koldusként, könnyöradományra szorulva tengeti életét. A mai állami segélyből élő szegényeknek összehasonlíthatatlanul jobb dolguk van, mint Jézusnak és apostolainak volt. Ők teljesen a Gondviselő Istenre hagyatkoztak, aki ruházza a mezők liliumát: a gyöngyvirágot, és táplálja az ég madarait, nem feledkezve meg még az egyszerű verébekről sem.

Végül pedig a legnagyobb gonosztevőknek fenntartott kivégzési módon, keresztre feszítéssel vetnek véget életének, még ruháitól is megfosztva adja értünk életét, hogy minket az Isten gyermekeinek királyi köntösébe öltöztethessen és örökségül a mennyek Országát adhassa nekünk.

Sokat tanulhatunk Jézus szegénységéből, és a szegények iránti magatartásából. Nekünk is a világ javaitól legalábbis lélekben elszakadva kell élnünk, és vagyunkat fel kell használnunk a szegények támogatására. Ezt még világosabban megtanulhatjuk majd a Jézus gazdag barátai sorozatból, mert noha Jézus a pénzt éppúgy megszoríthatta volna, mint a kenyeret és a halat, mégsem tette, hanem a gazdagoktól kapott bőséges alamizsnát használta fel az útjába kerülő szegények megsegítésére.

Dávid elszegényedett sarjadékai

Mária és József Dávid királytól származtak, de családjuk idővel elszegényedett, és ők ugyancsak szerény körülmények között éltek. Mária szüleinek volt ugyan háza és birtoka, de míg a kis Mária a jeruzsálemi Templom iskolájában tanult, szülei eladósodtak, és kénytelenek voltak eladni birtokuk egy részét. A ház egy része pedig a rómaiak útépítésének esett áldozatul. József beszámolt erről Máriának, amikor először beszélt vele: M 2,56-57.67.

József ács volt, és amikor Mária megszületett, készítette első művét. Mária bölcsőjét ő faragta tele rózsákkal, amint azt Anna megrendelte. (M 2,56)

Mária a Templom iskolájában arról álmodozott, hogy felajánlja majd szolgálatait cselédként a Messiásnak. Amikor ezt kedvesen elmondja tanítónőjének, Annának, az megjegyzi:

- Neked kellene Krisztus Anyjának lenned, ha ennyire szereted! Ezért akarsz szűz maradni?
- Ó, nem. Én a nyomorúság és por vagyok – válaszolja neki alázatosan Mária.

Gábrriel főangyalnak is így válaszol:

- Íme, az Úr szolgáló leánya. M 1,46. TT 5-8.

Amint Mária meghallja, hogy öreg rokona, Erzsébet is fogant, rögtön hozzá siet, hogy szinte cselédjeként segítse őt. TT 9-12. M 2,76-84.

Isten még nagyobb fokú szegénységet kívánt meg Máriától és Józseftől, amikor közvetlenül Jézus megszületése előtt el kellett hagyniuk otthonukat, ahol József már mindent előkészített a nagy eseményre, és Betlehemben osztozniuk kellett a szegények sorsában, akiket mindenütt elutasítanak, mert nem tudnak fizetni a szállásért. Végül, még a szegényeknél is szegényesebb módon, egy istállóban kellett Jézusnak a világra jönnie. TT 13-15.

Igaz, hogy Jézus megszületését angyalsereg ünnepelte és adta tudtára a pásztoroknak, de itt is kinyilvánult, hogy Isten a szegényeket részesítette előnyben, és őket hívta meg először, hogy hódolatukat tegyék a Világ Királya előtt. TT 15-16. M 2,98-108. BP 4-7.

Az egyik pásztor, Illés, jóvoltából hamarosan elhagyhatják az istállót, mert Illés úrnője befogadja őket házába, jóllehet csak egy piciny szobát tud adni Máriának, és egy hosszú folyosót alakít át József szobájaként. M 3,109.119.122.133.

Ezt a jóindulatú úrnőt is Annának hívják. Életébe fog kerülni jósága, mert a gyermekmészárlás után Betlehem lakói megölik őt és felgyújtják házát azért, mert befogadta a Szentcsaládot. Jd 1,41-45. A vértanúság pálmája lett örök jutalma.

A Szentcsaládnak menekülnie kellett Egyiptomba. Egy ideig kísérette a napkeleti bölcsek ajándéka, s új életet kezdhettek, egy szegényes házban. M 4,142-148.

Nem tudjuk, mennyi időt töltöttek Egyiptomban, de kb. ötéves korában Jézus már Názáretben van, és szegény gyermek módjára játszadozik a kertben. Hamarosan elkezd az ácsmesterség elsajátítását is. M 4,149-150..

Jézus Józseffel együtt ácsként dolgozik, és néhány évvel József halála után elhagyja a názáreti házat. Útravalóul csak egy vállára vetett tarisznyát visz magával, némi élelemmel és váltásra való ruhával. M 4,170 5,179-183.

A szegények hét kincse

Miközben János, Jakab és András Pétert Jézushoz viszik, Péter sürgeti Jánost:

– Beszélj, beszélj még róla, miközben megyünk! Hol van?

– Egy szegényes házban. Bizonyára barátai az illetők.

– De Ő szegény?

– Názáreti munkás. Így mondta.

– És hogyan él most, hogy többé nem dolgozik?

– Nem kérdeztük. Talán rokonai tartják el.

– Jobb lenne vinni neki halat, kenyeret, gyümölcsöt... valamit. Menjünk, kérdezzünk meg egy rabbit, mert olyan, sőt több mint egy rabbi, és üresek a kezei!... A mi rabbijaink nem akarják így...

– De Ő akarja. Nem volt nálunk több hús dénárnál, amikor Jakabbal ott voltunk, és felajánlottuk neki, amint a rabbiknak szokás. De Ő nem akarta. Amikor erőltettük, azt mondta: „Isten visszaadja nektek, a szegények áldásával. Jöjjetek velem!” És azonnal kiosztotta a szegényeknek, akiről tudta, hol laknak. És amikor megkérdeztük: „És magadnak nem tartasz meg semmit, Mester?” azt válaszolta: „Az örömet, hogy Isten akaratát teszem, és az Ő dicsőségét szolgálom”. Akkor azt is mondtuk neki: „Te hívsz minket, Mester. De mi egészen szegények vagyunk. Mit kell neked hoznunk?” Mosolyogva mondta, ami megízleltette velünk a Paradicsomot: „Egy nagy kincset akarok tőletek”. És mi: „De ha semmink sincs?” És Ő: „Egy hétnevű kincset akarok, amelyet a legszegényebbek is birtokolnak, amit a leggazdagabbak nem birtokolhatnak, az van nektek, és azt akarom. Halljátok neveit: szeretet, hit, jóakarat, jószándék, önmegtartóztatás, őszinteség, áldozatkész lélek. Ezt akarom attól, aki engem követ, csak ezt, és ez megvan bennetek. Alszik, mint a mag a téli rög alatt, de az én tavaszom napja kinöveszti azt hétszeres szárral.” Így mondta.

– Ah, ez biztosít engem arról, hogy Ő az igazi Rabbi, a megígért Messiás. Nem kemény a szegényekhez, nem kér pénzt... Elég ez ahhoz, hogy Isten Szentjének mondjuk Őt. Menjünk! Biztosak lehetünk! (Lásd a teljes történetet E 4,128-138)

(2-40)

A szegényt elnyomják...

Nyilvános működésének első évében, Jézus Péterrel, Andrással, Jánossal, Jakabbal, Fülöppel és Bertalannal belép a Templom udvarába. Ekkor tisztítja meg a Templomot a kufároktól. A teljes történetet lásd: E 1,39-43. Itt csak a szegényekre vonatkozó részt ismételjük meg.

A bárányok árusítói a félvak öregeknek a hitványabb bárányokat adják. Egy öreg férfi és asszony egy szegény báránykát hoznak vissza, amelyet az áldozatbemutatók valószínűleg visszautasítottak, mert hibásnak találták. Sírás, kérés, gorombaság, szidalmazás váltják egymást anélkül, hogy az eladót megindítanák.

– Azért, amit ti akartok rákölteni, galileaiak, nagyon is szép az, amit nektek adtam.

Menjetek el innen! Vagy adjatok hozzá még Őt dénárt, hogy egy szebbet kapjatok.

– Isten nevében! Szegények vagyunk, és öregek! Meg akarod akadályozni számunkra, hogy megüljük a húsvétot, ami talán az utolsó számunkra? Nem elég neked az, amit akartál egy kis állatért?

– Csináljatok helyet, szennyesek! Jön hozzám József, az Öreg! Megtisztel engem ezzel. Isten legyen veled! Jöjj, válassz!

Belép az elkerített helyre József, az Öreg, vagyis az Arimateai, és kiválaszt egy pompás bárányt. Kevélyen halad előkelő ruhájában anélkül, hogy ránézne a bejáratnál sóhajtozó szegényekre. Amikor kimegy a kövér, bégető báránnyal, szinte meglöki őket.

De Jézus is a közelben van. Ő is beszerezte már bárányát, és Péter, aki valószínűleg megvette azt számára, maga mögött húz egy szerény bárányt. Péter mindjárt oda szeretne menni, ahol feláldozzák a bárányokat. Jézus azonban jobbra fordul, a két elcsüggedt öreg felé, akik sírnak, határozatlanok, s akiket a tömeg lökdös, az eladó meg sérteget.

Jézus oly magas, hogy a két öreg feje csak szívéig ér, ráteszi egyik kezét az asszony vállára, és megkérdezi:

– Miért sírsz, asszony?

Az öregasszony megfordul, és látja ezt a magas, ünnepélyes fiatalembert, fehér ruhájában, fehér köpenyében, amely egészen új és tiszta. Bizonyára egy írástudónak véli, a ruhája vagy kinézése miatt, és csodálkozik, mert a tudósok és a papok nem érintkeznek a néppel, nem védik meg a szegényeket a kereskedők fösvénysége ellen. Megmondja sírásának okát.

Jézus a bárányok árusítójához fordul:

– Cseréld ki ezt a bárányt ezeknek a híveknek! Nem méltó az oltárra, amint nem méltó, hogy te nyereszkedjél két öregem, mert ők gyengék, és nem tudnak védekezni.

Az árus szemtelenkedik Jézussal, aki ostort fog és kiüzi a pénzváltókat és az árusokat egyaránt. Utána visszatér a Templomba, és a Másodtörvényt idézve emlékezteti őket az igazságszolgáltatás kötelességére. Utána így folytatja:

– Most látjátok, hogy a szegénynek nem szolgáltatnak igazságot Izraelben. Nem az igazak, hanem az erősek felé hajlanak. A szegényt, a nép fiait, elnyomják. Hogyan mondhatná a nép: „Aki minket megítél, igazságos”, ha látja, hogy csak a hatalmasokat tisztelik és hallgatják meg, míg a szegény nem talál senkit sem, aki meghallgatná? Hogyan tisztelhetné a nép az Urat, ha látja, hogy nem tisztelik Őt azok, akiknek leginkább kellene ezt tenniük? Az Úr tisztelete az, hogy megszegik parancsát? És akkor a papok Izraelben miért fogadják el a vámosok és bűnösök ajándékait, akik így akarják elnyerni a papok jóakarátát, ezek pedig így akarnak meggazdagodni?

... A szent falak árnyékában megengedik az uzsorát az izraelita testvérek ellen, akik azért jöttek, hogy engedelmeskedjenek az isteni parancsoknak.

... Aki meg akarja ismerni a Világosságot, az Igazságot és az Életet, aki ismét hallani akarja Isten hangját, amint népéhez beszél, jöjjön hozzám! Izraeliták, ti követtétek Mózeszt a

pusztán keresztül. Kövessetek engem, aki elviszlek titeket a még szomorúbb sivatagon keresztül az igazán boldog Földre! Az Isten parancsára megnyílt tengeren keresztül elviszlek titeket oda. Felemelve Jeemet, meggyógyítalak titeket minden bajtól... (Vö. Jn 2,12-25)

(2-78)

Tegyetek mindig így!

Amikor Tamás jelentkezik tanítványnak, Jézus azt mondja neki:

– Ha akarsz, maradj velünk!

– Ó, Mester! – Tamás boldog.

– Csináljatok helyet neki! És mindnyájan adjatok valamit testvéreteknek!

Jézus a saját sajtadagját adja neki. Magyarázza Tamásnak:

– Szegények vagyunk, és majdnem befejeztük már a vacsorát. De jó szívvel adjuk. – És a mellette ülő Jánosnak azt mondja: – Engedd át helyedet barátunknak!

János azonnal feláll, és az asztal sarkára megy, ahol leül a házigazda mellé.

– Ül le, Tamás! Egyél! – És utána mindnyájuknak: – Tegyetek mindig így, barátaim! Ez a szeretet törvénye. A vándort már védi Isten Törvénye. De most, az én nevemben, még jobban kell szeretnetek! Amikor valaki kenyeret, egy korty vizet, szállást kér tőletek Isten nevében, akkor adnotok kell neki, az Ő nevében! Isten megjutalmaz majd titeket érte. Ezt kell tennetek mindenkivel! Ellenségeitekkel is. Ez az új Törvény. Eddig azt mondták nektek: „Szeressétek azokat, akik titeket szeretnek, és gyűlöljétek ellenségeiteket!” Én azt mondom nektek: „Szeressétek azokat is, akik gyűlölnek titeket!” Ó, ha úgy szerettek, amint én mondom nektek! És amikor valaki azt mondja: „Én társatok akarok lenni az igaz Úristen szolgálatában, és követni akarom az Ő Bárányát”, akkor annak kedvesebbnek kell lennie számotokra, mivel testvéretek, és mivel örök kötelekkel leszték egyesítve: Krisztuséval.

– De ha később megtudjuk, hogy valaki nem őszinte? Könnyű azt mondani: „Én ezt és ezt akarom tenni.” De a szavak nem felelnek meg mindig az igazságnak – mondja Péter, ugyancsak ingerülten. Nincs szokásos jókedvében.

– Péter, ide figyelj! Amit te mondasz, józan és igaz. De nézd: jobb a jósággal és a bizalommal véteni, mint a bizalmatlansággal és a durvasággal. Ha jót teszel egy méltatlannal, mi bajod lehet? Semmi. Sőt, Isten mindig megjutalmaz téged, viszont semmi érdemed sem lesz, ha bizalmatlan voltál.

– Semmi baj? Néha a méltatlan nem elégszik meg a hálátlansággal, hanem tovább megy, és árt a jó hírnévnek, a vagyonnak, sőt még az életnek is.

– Igaz. De ez csökkentené a te érdemedet? Nem. Még ha az egész világ hinne is minden rágalomnak, még ha szegényebbé válnál Jóbnaál, még ha kegyetlenül megfosztana téged életedtől is, mit változtatna ez meg Isten szemében? Semmit. Sőt, javadra változna meg valami. Isten a jóság érdemeit egyesítené az értelmi, pénzügyi, testi vértanúság érdemével.

(A teljes történetet lásd: T 4-9)

Jézus mindjárt egy megbízatást ad Tamásnak, s emiatt Péter morgolózik, hogy ők, akik régebben csatlakoztak Jézushoz, nem kapnak megbízatásokat. Jézus beláttatja Péterrel felfogásának helytelenségét, s mikor az bocsánatot kér, azt mondja neki.

– Igen. Mindent megbocsátok. Ó, Péter!... De kérlek mindnyájatokat, sose vitatkozzatok helyetek érdemeiről. Királyként szülehettem volna. Szegényként születtem, egy istállóban. Gazdag lehettem volna. Munkából éltem, és most könyörületből. Mégis, higgyétek el, barátaim, Isten szemében nincs nagyobb nálam. Nálam, aki mint az emberek szolgája vagyok itt.

– Szolga, te? Soha!

– Miért, Péter?

– Mert én szolgállok neked.

– Még ha úgy szolgálnál is, amint egy anya szolgál csecsemőjének, én azért jöttem, hogy szolgáljam az embert. Üdvözítője leszek. Van-e ennél nagyobb szolgálat?

– Ó, Mester! Te mindent megmagyarázol! Ami homályosnak látszott, azonnal világossá válik! (Pt 1,11-12)

(2-94)

A szegények számára...

Lévi, a vámos időnként dús alamizsnát küldött Jézusnak, névtelenül, a kis Jakab által. (Gy 1,14-17.) Péter nagyon kíváncsi volt, ki lehet a nagylelkű adakozó, de Jézus nem árulta el neki egészen addig, míg Lévit meg nem hívta apostolai közé. Akkor azt mondta neki:

– Péter, te annyiszor kérdezted tőlem, ki az az ismeretlen, akitől Jakab az adományokat hozta. Íme, előtted áll!

– Ki? Ez a lat... Ó, bocsáss meg, Máté! De ki gondolhatta volna, hogy te voltál? Te, aki kétségbeesésbe hajtottál minket uzsoráddal, te adtad azt a gazdag alamizsnát?

– Tudom. Igazságtalanul adóztattalak meg titeket. De íme, mindnyájatok előtt térdenállva kérem, ne vessetek ki engem! Ő befogadott. Ne legyetek szigorúbbak nála!

Péter, aki lába előtt találja Mátét, hirtelenül felemeli őt, durván, de érzelmesen:

– Föl, föl! Ne tőlem, se a többiektől, Őtőle kérj bocsánatot! Mi... többé-kevésbé mindnyájan latrok vagyunk, mint te... Ó, kimondtam! Átkozott nyelv! De ilyen vagyok: amit gondolok, kimondom, ami szívemben van, ajkamra kerül. Jöjj, hogy békeszerződést kössünk és szeretszerződést – és megcsókolja Máté arcát. (E 5,172-173)

Egyszer, amikor Jézus ilyen gazdag alamizsnát kapott Mátétól, Péter házának kertjében elmondja a hálátlan lóról szóló példabeszédet, és utána megparancsolja a tanítványoknak:

– Vezessétek előre a szegényeket! Gazdag adományom van számukra valakitől, aki cserébe, imáikba ajánlja magát, hogy elnyerje Isten bocsánatát.

Három rongyos kis öregember jön előre, ezenkívül két vak és egy nyomorék, majd egy özvegyasszony, hét betegesen vézna gyerekkel.

Jézus jól szemügyre veszi őket, egyenként. Rámosolyog az özvegyre, de különösen a kis árvákra. Utasítja Jánost:

– Ezeket vezesd oda, a kertbe! Beszélni akarok velük. – De szigorú lesz, és szikrázik a szeme, amikor elébe áll az egyik kis öregember. Pillanatnyilag azonban nem szól semmit.

Odahívja Pétert, elkéri tőle a kevéssel előbb kapott erszényt, és egy másikat is, amely kisebb értékű pénzdarabokkal van tele. Ez utóbbi a jó emberektől gyűjtött alamizsna. Mindet kiborítja a kút mellett lévő padra, megszámlálja, és szétrakja. Hat részre osztja. Egy nagy csomóba rakja az összes ezüstpénzt, és Őt kisebbbe a bronzpénzt. Utána odahívja a szegény betegeket, és megkérdezi:

– Nem akartok valamit mondani nekem?

A vakok hallgatnak, a nyomorék csak ennyit mond:

– Akitől jössz, oltalmazzon meg téged! – Semmi mást.

Jézus ennek ép kezébe beleteszi az alamizsnát. Az ember megköszöni:

– Isten jutalmazzon meg érte! De, ennél is inkább, gyógyulást kérnénk tőled.

– Nem kérted.

– Szegény vagyok, egy féreg, akire a nagyok rátaposnak, és nem is mertem remélni, hogy te megkönyörülj egy kolduson.

– Én vagyok a Könyörület, aki lehajlik minden nyomorúságra, ahhoz, aki hív engem. Senkit sem utasítok el. Csak szeretetet és hitet kérek, hogy kimondhassam: meghallgatlak.

– Ó, Uram! Én hiszek, és szeretlek! Akkor hát ments meg! Gyógyítsd meg szolgálodat!

Jézus kezét a meggörnyedt hátra teszi, végighúzza rajta, mintha simogatná, és ezt mondja:

– Akarom, gyógyulj meg!

Az ember kiegyenesedik, könnyen és épen, végtelenül hálálkodva.

Jézus a vakoknak is odaadja az alamizsnát, egy pillanatig vár, mielőtt elbocsátaná őket, aztán hagyja, hogy elmenjenek.

Az öregeket szólítja. Az elsőnek átadja az alamizsnát, bátorítja, és segít neki beletenni a pénzt az övébe. A másodiknak a távolból meggyógyítja beteg leányát. (Jcs 1,7-8)

Előre jön a harmadik kis öreg is. Ő látszik a legrongyosabbnak. Jézus előtt azonban már csak a nagy pénzcsemó van. Hangosan szól:

– Asszony, jöjj ide kisgyermekeddel!

A fiatal és igen sovány asszony lehajtott fővel közeledik. Olyan, mint egy bús kotlós, szomorú kiscsibéi között.

– Asszony, mióta vagy özvegy?

– Októberben lesz három éve.

– Hány éves vagy?

– Huszonhat.

– Mind a te gyermeked?

– Igen, Mester, és... és már semmim sincs. Minden elfogyott. Hogyan mehetnék dolgozni, amikor ennyi aprósággal senki sem fogad fel?

– Isten a férget sem hagyja magára, mert Ő teremtette. Téged se fog elhagyni, asszony. Hol laksz?

– A tó mellett. Betszaidán kívül, három stádiumnyira. Ő szolt, hogy jöjjenek el... A férjem a tóba fulladt. Halász volt... – Az „ő” András, aki elvörösödik, és szeretne elillanni.

– Jól tetted, András, hogy szóltál az asszonynak, jöjjön hozzám.

András nekibátorodva súgja:

– Az ember, barátom volt. Jó ember. A viharban halt meg, és bárkája is odaveszett.

– Nesze, asszony! Ez hosszú időre kisegít, s azután majd másik napfény támad nappalodon. Légy jó, gyermekeidet neveld a Törvény szerint, és sohasem leszel híjával Isten segítségének! Megáldalak téged és kisgyermeked – és nagy szájalommal, sorra megsimogatja őket.

Az asszony eltávozik, kincsét keblére szorítva.

– És nekem? – kérdi az utoljára maradt kis öreg.

Jézus ránéz, de hallgat.

– Nekem semmit sem adsz? Nem vagy igazságos! Őneki hatszor annyit adtál, mint a többieknek, nekem pedig semmit sem. Na persze... az asszony volt!

Jézus ránéz, de hallgat.

– Nézzen ide mindenki, van-e itt igazság?! Messziről jövök, mert azt mondták, hogy itt pénzt osztanak, de mit látok? Azt, hogy van, aki túl sokat kap, én meg semmit. Egy szegény, beteg öregember! És még azt akarja, hogy higgyenek benne!...

– Öreg, nem szégyelled magadat, így hazudni? A halál a hátad mögött áll, mégis hazudsz, és rabolni igyekszel az éhezőtől. Miért akarod elrabolni felebarátaitól az adományt, amit én kaptam, hogy az igazságnak megfelelően adjam tovább?

– De én...

– Hallgass! Hallgatásomból és tetteimből meg kellett volna értened, hogy ismerlek, és követned kellett volna példámat a hallgatásban. Miért akarod, hogy megszegyenítselek?

– Én szegény vagyok.

– Nem. Kapzsi és tolvaj vagy! A pénzért és az uzsoráért élsz.

– Sohasem kölcsönöztem uzsorakamatra. Isten a tanúm!

– Talán nem kiuzsorázás az, méghozzá a legkegyetlenebb, hogy elveszed attól, aki igazán rászorul? Menj! Bánd meg bűnödöt, hogy Isten is megbocsásson!

– Esküszöm neked...

– Hallgass! Parancsolom! Ez áll: „Ne esküdj hamisan!” Ha nem tisztelném ősz fejedet, megmotoználak, és kebledben megtalálnám az arannyal teli erszényt, a te igazi szívedet.

Távozz!

De ekkor már az öreg megszegyenítve távozik, mivel látja, hogy titkát fölfedték, s már nincs szüksége a Jézus hangjában érződő mennydörgésre. A tömeg fenyegeti, gúnyolja, és sértegeti, mint tolvajt.

– Hallgassatok el! Ha ő vétkezett is, ti ne akarjatok vétkezni! Ő vét az őszinteség ellen: Becstelen ember. Ti, ha sértegetitek őt, vétkeztek a felebaráti szeretet ellen. A megtévedt embert nem szabad sértegetni! Mindenkinek van bűne. Senki sem tökéletes, csak Isten. Meg kellett őt szégyenítenem, mert sohasem szabad tolvajnak lenni, s legkevésbé a szegények tolvajának lenni. De csak az Atya tudja, mennyire szenvedtem, amikor ezt meg kellett tennem. Ti is érezzetek fájdalmat annak láttán, hogy Izrael valamelyik gyermeke azzal vét a Törvény ellen, hogy igyekszik kifosztani a szegényt és az özvegyet. Ne legyetek haszonlesők! A lélek legyen a ti kincsetek, ne a pénz! Ne esküdözzetek égre-földre! Beszédeitek éppoly egyenes és becsületes legyen, mint tetteitek! A földi élet nem tart örökké, és eljön a halál órája. Úgy éljete, hogy a halál óráján béke honoljon lelketekben! Az olyan ember békéje, aki igaz emberként élt. Most térjete vissza házaitekba!...

(2-131)

Mindig le fogok hajolni a szegényekhez

Jézus hosszasan oktatja a Keriótit, aki azonban okosabbnak tartja magát Jézusnál, és rá akarja venni Őt arra, hogy keresse a gazdagok és befolyásosak kegyeit:

– Mester, miért tartózkodsz ily szegényes helyen? Tudod, hogy a nép sok dolgot megfigyel. Nem ismeresz senkit a városban, akinek szép háza van? Ha akarod, elvihetlek barátaimhoz. Irántam való barátságból szállást adnak neked, és hozzád méltóbb lesz a lakásod.

– Azt hiszed? Én nem hiszem! Minden társadalmi rétegben vannak méltók és méltatlanok. És anélkül, hogy vétenék a szeretet ellen, megmondom az igazat, hogy a méltatlanok, a bűnösen méltatlanok gyakran a hatalmas emberek között vannak. Ahhoz, hogy valaki jó legyen, nem szükséges hatalmasnak lennie, és ez nem is segít hozzá, és Isten szeme elől nem rejti el a bűnöket. Az én jelem alatt minden megváltozik majd. Nem az lesz nagy, aki hatalmas, hanem az, aki aláztos és szent.

– De azért, hogy tiszteljenek, hogy hatással légy rájuk...

– És talán tisztelik Heródest? Tisztelik a császárt? Nem. Alávetik magukat neki, de átkozzák őket ajkukkal és szívükkel. És hidd el nekem, Júdás, a szerénységgel inkább hatással leszek a jókra és azokra, akik jók akarnak lenni, mint méltóságteljes viselkedéssel lennék.

– De akkor... mindig meg fogod vetni a hatalmasokat? Ellenségeiddé teszed őket! Arra gondoltam, hogy beszélni fogok rólad sokaknak, akiket ismerek, és akik befolyásosak...

– Én nem vetek meg senkit sem. Elmegyek a szegényekhez éppúgy, mint a gazdagokhoz, a rabszolgákhoz, mint a királyokhoz, a tisztákhoz, mint a bűnösökhöz. De ha hálás leszek is annak, aki kenyeret és fedelet ad nekem, amikor elfáradtam, bármilyen legyen is a fedél és az étel, mindig előnyben részesítem az egyszerűeket. A nagyoknak már sok örömük van. A szegényeknek nincs másuk, csak jó lelkiismeretük, hűséges szeretetük, gyermekeik, és örülnek annak, ha meghallgatja őket valaki, aki felettük áll. Én mindig le fogok hajolni a szegényekhez, a lesújtottakhoz és a bűnösökhöz. Köszönöm neked jó akaratodat. De hagyj engem ezen a békés helyen, ahol imádkozni tudok! Menj! Sugallja neked Isten azt, ami jó!

(2-173)

János felkeresi Jézust a Getszemáni-kertben. Az ott lévő kis házban szállt meg Jézus. A vacsora után a gazda így szól:

– Mester, én elköszönök tőled. Fáradt vagyok, és fiam is fáradt. Mi lepihenünk. Félig betámasztva hagyom az ajtót, a mécses pedig az asztalon.

– Csak menj, Jónás! És oltsd ki a mécses is! A hold erősen világít, látunk majd mécses nélkül is.

– De tanítványod hol fog aludni?

– Velem. Az én gyékényemen van hely az ő számára is. Ugye, János?

János el van ragadtatva attól a gondolattól, hogy Jézus mellett alhat.

Kimennek az olajfa-kertbe. Beszélgetés közben János megjegyzi:

– Mester... én ismerem Annást és Kaifást. Üzleti ügyek miatt kapcsolatban áll velük a családom, és amikor Júdeában voltam elmentem a Templomba is, ők pedig jók voltak Zebedeus fiához. Apám mindig halakkal gondol rájuk. Ez már így szokás, tudod? Ha azt akarjuk, hogy barátaink továbbra is barátaink maradjanak, ezt kell tennünk.

– Tudom. – Jézus komoly.

– Ha tehát jónak látod, beszélni fogok rólad a főpapnak. Meg aztán... ha akarod, ismerek valakit, aki üzleti kapcsolatban áll apámmal. Gazdag halkereskedő. Szép nagy háza van a lóistálló közelében, mert gazdag ember, de jó is. Kényelmesebben élhetnél ott, és kevesebbet

fáradnál. Amíg kiérsz ide, át kell menned Ofel külvárosán, amely olyan rendetlen, és mindig tele van szamarakkal meg veszekedő gyermekekkel.

– Nem, János. Köszönöm neked. De jól érzem magamat itt. Látod, mekkora béke honol itt. Ugyanezt mondtam másik tanítványomnak is, aki ugyanezt javasolta. Ő úgy mondta: „Hogy nagyobbra tartsanak”.

– Én azért mondtam, hogy ne fáradj el annyira.

– Nem fáradok el. Sokat fogok járni, de sohase fogok elfáradni. ...

Később János ezt mondja:

– Mester, említetted Simon Pétert. És eszembe jutott, amit legelőször kellett volna elmondanom, de az öröm, hogy hallhattalak, kiverte a fejemből. Pünkösöd után, Kafarnaumba visszatérve, azonnal ott találtuk a szokásos összeget, attól az ismeretlentől. A kisfiú hozta el édesanyámnak. Áadtam Péternek, ő pedig visszaadta nekem, hogy visszajövetelemtől és a dokói tartózkodás alatt használjak fel belőle egy keveset, s a maradékot pedig hozzam el neked, mert lehet, hogy szükséged lesz rá... Mert Péter is gondolt arra, hogy itt szűkösen élsz... bár te azt mondd, hogy nem... Csak két dénárt vettem el belőle, két szegény ember számára, akikkel Efraim mellett találkoztam. Én pedig végig abból éltem, amit anyám adott, és amit a jó emberektől kaptam, akiknek hirdetem nevedet. Tessék az erszény!

– Holnap szétosztjuk a szegények között. Így majd Júdás is megtanulja szokásainkat.

– Megérkezett már unokatestvéred? Hogy ért ide ilyen hamar? Názáretben volt, de nem említette, hogy idejön....

– Nem. Júdás, az új tanítvány. Keriótba való. De te már láttad húsvétkor itt, Simon gyógyulásának estéjén. Tamással volt.

– Ah! Ő az? – János kissé megdöbben.

(2-176)

Másnap Jézus, a Kerióti, Simon és János társaságában van. Beszélgetnek egymással, majd Jézus ezt mondja:

– Én most Simonnal megyek. Estére ti ketten elém jöttök, az Olajfák-hegyére vezető úton, és pénzt osztunk a szegényeknek. Menjetek!

(2-184)

Jézus első apostolai

Jézus első apostolai a betlehemi pásztorok voltak. Mindenkinek elbeszélték Jézus születését, amelyet az angyalok adtak hírül nekik. Emiatt a betlehemiek őket okolták, amikor Heródes lemészároltatta gyermekeiket, és a pásztoroknak menekülniük kellett Betlehemből. Egyiküket megölték, karámjának kapujánál, ahol harcolt támadóival, hogy feleségének, aki néhány órája szülte meg gyermekét, legyen ideje elmenekülni. Jézus, Simon, János és a Kerióti társaságában elindul, hogy felkeresse szülőhelyét, és utána a betlehemi pásztorokat. Lásd ezek történetét részletesen „A betlehemi pásztorok” című kötetben.

Amikor elérkeznek a betlehemi barlanghoz, már sötét van, azért Jézus azt mondja:

– Van taplótok? Gyújtsátok meg!

Simon meggyújt egy kis lámpát, amit oldalzsákjából húzott ki, és odaadja Jézusnak.

– Lépjetek be! – mondja a Mester, felemelve a lámpást. – Lépjetek be! Ez Izrael Királyának születési kamrája.

– Tréfálsz Mester? Ez egy bűdös barlang. Én igazán nem fogok itt maradni! Utálok! Nedves, hideg, bűdös, tele van skorpiókkal, talán kígyókkal...

– Mégis... Barátaim: a Fény Ünnepe 25. napjának éjszakáján a Szűztől itt született Jézus Krisztus, az Emmánuel, az emberek iránti szeretetből testté lett isteni Ige, én, aki veletek beszélek. Akkor is, mint most, a világ süket volt az ég szavára, amely a szívekhez szólt... és visszautasította az Anyát... és itt... Júdás, ne fordítsd el undorral szemedet azokról a röpködő macskabaglyokról, azokról a zöld gyíkokról, azokról a pókhálókról, ne emeld fel undorral szépen szegélyezett ruhádat, attól félve, hogy az állatok trágyája bepiszkolja azt. Ezek a macskabaglyok azok gyermekeinek a gyermekei, amelyek első játékaik voltak annak a Gyermekeknek, akiről az angyalok a pásztorok által hallott Glóriát énekelték. Nem részegek voltak a pásztorok, hanem az elragadtatás igazi öröme töltötte el őket. Ezek a gyíkok, smaragdzöld színükkel, voltak az első színek, amelyeket szemem látott, anyám tekintete és fehér ruhája után. Ezek a pókhálók képezték királyi bölcsőm mennyezetét. Ez a talaj... ó, méltatlankodás nélkül ráléphetsz... trágyával van borítva... de megszentelte az ő lába, a Szenté, a Nagy Szenté, a Tisztáé, a Sértetlené, az Istenszülő Anyáé, azé, aki szült, mert szülnie kellett, szült, mivel Isten, nem ember mondta neki, és Tőle fogant. Ő, a Szeplőtelen járt rajta. Te is járhatasz. Adná Isten, hogy a talpadon keresztül felszállna szívedbe az a tisztaság, amely öbelőle áradt...

Simon letérdel. János egyenesen a jászolhoz megy, és fejét ráhajtva sír. Júdás megrémül... utána érzelmei felülkerekednek rajta, és többé nem gondol szép ruhájára, a piszkos talajra, megfogja Jézus köpenyének szélét, megcsókolja, és mellét verve mondja:

– Ó, irgalom, jó Mester! Könyörülj vak szolgádon! Kevélységem megszűnik... annak látlak, aki vagy. Nem a királynak, akit elképzeltem. Hanem az Örök Uralkodónak, a jövő századok Atyjának, a béke Királyának. Könyörülj rajtam, Uram és Istenem! Könyörülj!

– Igen. Egész irgalmam a tiéd. Most aludni fogunk ott, ahol János elfoglalta az imádó Anya helyét, itt, ahol Simon nevelőatyámhoz hasonlít. Vagy, ha inkább kívánjátok, beszéllek nektek arról az éjszakáról...

– Ó, igen, Mester! Ismertesd meg velünk születésedet! Hogy elmondhassuk azt a világnak.

– És hogy tiszteljük Anyádat, nemcsak azért, mert anyád, hanem azért, mert... ó, mert ő a Szűz!

Először Júdás beszélt, utána Simon, majd János, aki egyszerre sírt és nevetett a jászol mellett.

– Jöjjetek a szénára! Halljátok... – és Jézus elmondja, mi történt születésének éjszakáján.
(Jd 1,36-37)

(2-190)

Szegény vagyok

Amikor Jézus megtalálja az első három volt betlehemi pásztort: Illést, Lévit és Józsefet, és felfedi előttük kilétét, azok térden állva, sarkukon ülve nézik, imádó szemekkel az Üdvözítőt, s ajkuk remeg a megindulástól, arcuk elsápad, vagy kipirul az örömtől.

Jézus leül a fűbe.

– Nem, Urunk! Ne a fűre! Te Izrael Királya vagy!

– Hagyjatok csak, barátaim! Szegény vagyok. A világban egy ács. Csak szeretetem gazdag a világ számára, és a jó emberektől kapott szeretet tesz gazdaggá. Azért jöttem, hogy veletek legyek, este veletek étkezzem, mellettetek aludjak a szénán, megvigasztaljatok engem...

– Ó, a vigasztalás! Mi tanulatlanok és üldözöttek vagyunk!

– Engem is üldöznek. De ti megadjátok nekem, amit keresek: a szeretetet, hitet és reményt, amely kitart éveken keresztül és virágzik. Látjátok? Értettetek ahhoz, hogy engem várjatok, kétség nélkül hittetek abban, hogy én voltam a Messiás. És eljöttem!

Jézus hosszasan elbeszélget a pásztorokkal, még azután is, hogy János, Simon és a Kerióti pihenni térnek. (Lásd BP 11-13.) Azok kérdezik Őt, mit tegyenek, hogyan szolgálják Jézust? Mit tehetnek ők, tanulatlan pásztorok?

És Jézus oktatja őket, és biztosítja őket arról, hogy nem hagyja el egyiküket sem.

– Egész életünkben? – kérdi az öreg Illés.

– Az én életemben.

– Nem. Én előbb meghalok, Mester. Öreg vagyok.

– Azt hiszed? Én nem. A tied volt azoknak az arcoknak egyike, akiket először láttam.

Azoknak egyike is lesz, akiket utoljára látok majd. Magammal viszem szememben fájdalomtól eltorzult arcodat, amint haláloamat szemléled. De utána kincsként fogod őrizni szívedben a diadalmas reggel emlékét, és azzal várod a halált... A halál: örök találkozás Jézussal, akit kiskorában imádtál. Akkor is énekelni fogják az angyalok: „a jóakarátú embereknek”.

(2-211)

Jézus a távolból meggyógyítja a béna Izsákot, aki hozzá fut, és boldogan sír, a földre borulva.

– Azonnal jöttél. Nem kérdezted, hogy képes vagy-e rá...

– Te azt mondtad, hogy jöjjenek... és eljöttem.

– Még csak az ajtót sem zárta be, se az alamizsnát nem szedte össze, Mester.

– Nem számít! Az angyalok vigyáznak lakásában. Megelégedett vagy, Izsák?

– Ó, Uram!

– Hívj: Mesternek.

– Igen, Uram, Mesterem. Még ha nem is gyógyultam volna meg, akkor is boldog lennék, hogy láthatlak. Hogy találtam ennyi kegyelmet nálad?

– Hiteddel és türelmeddel, Izsák. Tudom, mennyit szenvedtél...

– Semmi, semmi! Most már semmi! Megtaláltalak téged! Élész! Itt vagy! Ez a lényeges! A többi, minden elmúlt. De Uram és Mesterem, most többé nem méysz el, igaz?

– Izsák, egész Izraelnek hirdetnem kell a jó hírt. Elmegyek... De ha én nem tudok is itt maradni, te mindig szolgálhatsz, és követhetsz. Akarsz tanítványom lenni, Izsák?

– Ó, de nem leszek jó arra!

– Meg tudod vallani, hogy én ki vagyok? Tanúságot tudsz tenni erről a gúnyolódás és fenyegetőzés ellenére? És el tudod mondani, hogy hívtalak téged, és te eljöttél?

– Még ha nem akarnád, akkor is elmondanám mindezt. Ebben engedetlen lennék irántad, Mester. Bocsáss meg, ha ezt mondom.

Jézus mosolyog.

– Akkor látod, hogy jó tanítvány leszel?

– Ó, ha csak ezt kell tenni! Azt hittem, nehezebb lesz. Hogy iskolába kell mennem a rabbikhoz, hogy téged szolgáljalak, aki a rabbik Rabbija vagy... és öregként iskolába menni...

– Izsák legalább ötvenéves.

– Már kijártad az iskolát, Izsák.

– Én? Nem.

– Te. Igen. Nemde rendületlenül hittél és szerettél, tisztelted és áldottad Istent és felebarátodat, nem irigyelted őket, nem kívántad meg azt, ami a másé, és azt sem, ami a tiéd volt, de amivel többé nem rendelkezted, csak az igazat mondtad, akkor is, ha ártott neked, nem paráználkodtál a Sátánnal, bűnöket követve el! Nemde megtetted mindezt, ebben a harminc szerencsétlen évben?

– Igen, Mester.

– Látod! Kijártad az iskolát. Folytasd így, és tedd hozzá annak hirdetését, hogy én a világban vagyok. Mást nem kell tenned.

Lásd Jézus további beszélgetését Izsákkal: Bp 18.

Izsák napokon keresztül követi Jézust úgy, ahogy leszállt betegágyáról, pusztán csak egy pokrócba takaródzva. Utána Jézus elmegy Hebronba és Keriotba, és amikor visszatér, ismét felkeresi Illést és Izsákot, akik elmondják, hogy a megtért kéjő, Aglae, átadott nekik néhány ékszert Jézus számára. Jézus azt mondja Izsáknak:

– Visszafelé bementünk Sárahoz (ahol Izsák lakott). Jutta városa is megértette tanításomat, minden további előkészület nélkül, pusztán Izsák szavaiból megértve az igazságot, és érdek nélkül, szentül gyakorolta a szeretetet. Ruhát és élelmet küld neked, Izsák, és az ágyadon maradt alamizsnát, amihez mindenki hozzá akart adni valamit, számodra, aki visszatérsz a világba, és nincs semmi. Fogadd el! Én sose viszek magammal pénzt. De ezt elfogadtam, mert a szeretet megtisztította.

– Nem, Mester, tartsd meg te! Én... hozzászoktam ahhoz, hogy semmi nélkül is megélek.

– Most el kell menned azokba a városokba, ahová küldelek. És szükséged lesz rá. A munkásnak joga van bérére, akkor is, ha a lelkekért dolgozik... mert még van teste, amit táplálni kell, mintha szamár lenne, amely urát segíti. Nem sok. De te tudsz gazdálkodni vele... János abban a zsákban ruhákat és szandálokat hozott számodra. Joakim sajátjaiból adott. Nagyok lesznek... de oly szeretettel adta!

Izsák átveszi a zsákot, és elvonul egy bokor mögé, hogy felöltözzék. Még mezítláb van, és egy takaróból készült, furcsa ruhában. Bp 19.

Nincs vagyonom...

Jézus elmegy Keriótba, Júdás, János és Simon kíséretében. Júdás királyi fogadtatást készített elő számára, új szandálba és ruhába öltözteti, mennyezettel ellátott ökrösszekéren viszi vidéki házából Keriótba. Jézus azonban keményen megfeddi őt, és csak anyjára való tekintettel fogadja el mindezt. A kerióti zsinagógában tartott beszédében világosan kifejti, miben áll az Ő igazi királysága. A vége felé ezt mondja:

– Elhozom nektek a Világosságot. Nem mást. Nincs vagyonom, és nem ígérek földi megtiszteltetést. De birtokomban van Atyámnak minden természetfeletti kincse, és azok, akik Isten és a felebarát szeretetében követik Istent, ígéretem szerint az ég örök megtiszteltetésében részesülnek. Béke veletek!

A nép, amely figyelmesen hallgatta, suttog, és kissé nyugtalan. Jézus a zsinagógafőnökkel beszél. Mások, talán az előkelők, csatlakoznak a csoporthoz.

– Mester... de nem te vagy Izrael Királya? Azt mondták nekünk...

– Az vagyok.

– De te azt mondtad...

– Hogy nincs földi vagyonom, s nem ígérem azt. Nem mondhatok mást, csak az igazságot. Így van. Ismerem gondolataitokat. De a tévedés forrása egy téves magyarázat, és a ti nagyon nagy tiszteletetek a Magasságbeli iránt. Azt mondták nektek: „Jön a Messiás”, és ti azt gondoltátok, mint sokan Izraelben, hogy a Messiás és a király ugyanaz. Emeljétek magasabbra lelketeket! Figyeljétek meg ezt a szép nyári eget. Úgy tűnik számotokra, hogy ott végződik, ahol a levegő zafirkék égboltnak látszik. Nem. Azon túl vannak még tisztább rétegek, még tisztább kékségek, egészen az elképzelhetetlen Paradicsomig, ahová a Messiás elvezeti majd az Úrban elhunyt igazakat. Ugyanilyen különbség van az emberek által elképzelt messiási királyság és a valódi között, amely teljesen isteni.

Utána Jézus eltávozik Keriótból, ismét saját, régi ruháját viselve. (Lásd a teljes történetet: Jd 2,51-61)

(2-235)

Ebből egy fillért sem akarok...

Keriótból visszatérve, Jézus találkozik három más, volt betlehemi pásztorral: Jánossal, Mátyással és Simeonnal. Azok elmondják, hogy a Keresztelőt ki tudnák szabadítani fogságából, megvesztegetve valakit, aki szabadon engedné. Ez az ember húsz ezüst talentumot kér ezért. De a pásztoroknak eddig csak tizenkét és fél van.

Jézus eladatja Júdással az Aglaetől kapott ékszereket. Utána hivatja a pásztorokat:

– Barátaim, itt van tíz és fél talentum. Csak száz dénár hiányzik belőle, amit Júdás megtartott, a szállás kifizetésére. Vegyétek!

– Mindet nekik adod? – kérdezi Júdás.

– Mindet. Ebből a pénzből egy fillért sem akarok. Van alamizsnánk Istentől és azoktól, akik becsületesen keresik Istent. A szükséges sose fog hiányozni nekünk. Hidd el! Vegyétek, és legyetek boldogok, amint én vagyok, a Keresztelő miatt! (Jd 2,73-82)

(2-272)

Utána Illés elvezeti Jézust Jónáshoz, egy másik, volt betlehemi pásztorhoz, aki a kegyetlen Dórás szolgálatában áll, s majdnem belehalt sérüléseibe, amikor ura félholtra verte, mert a rablók kifosztották két szőlejét. Leveti ruháját válláról, és megmutatja a forradásokat. Vasvesszővel verte. Megszámolta, hány szőlőfürtöt loptak el, mert látta, hol törték le azokat, és minden fürtért ráütött. Utána otthagya, félholtan.

Jézus megvigasztalja őt, és reggel elbúcsúzik Jónástól és a többi szerencsétlen földművestől, nyomorúságos házuk ajtajában.

– Nem látlak többé, Uram? – kérdezi Jónás. – Te világosságot hoztál szívünkbe. Jóságod ünneppé tette ezeket a napokat, s ez az ünnep tartani fog egész életünkben. De te láttad, hogyan bánnak velünk. A barmoknak jobb dolguk van. És a fákat jól kezelik. Azok pénzt jelentenek. Mi csak malomkövek vagyunk, amelyek a pénzt szerzik. És kihasználnak minket, míg csak bele nem halunk a túlzott használatba. De a te szavaid simogatásként hatottak ránk. Kenyerünk bőségesebbnek és jobb ízűnek tetszett, mert te megosztottad velünk, pedig ezt a kenyeret ő még kutyáinak sem adja. Térj vissza, s étkezzél ismét velünk! Csak azért merem ezt mondani, mert ismerlek. Mindenki más számára sértés lenne felajánlani egy olyan ételt és szállást, amely még koldushoz sem illő. De te...

– De én égi illatot és ízt találok abban, mert hit és szeretet van bennük. Eljövök, Jónás. Maradj helyeden, odakötvé, mint egy állat az oszlophoz. A te helyed Jákob létrája lesz számodra. Valóban lejönnek hozzád az égből az angyalok, hogy összegyűjtsék minden érdemedet, és felvigyék Istenhez. És én eljövök hozzád. Hogy enyhülést nyújtsak lelkednek. Maradjatok mindnyájan hűségesek! Ó, szeretnék emberi békét is adni nektek. De nem tudok. Azt kell mondanom: szenvedjétek még! És ez szomorú annak számára, aki szeret.

– Uram, ha te szeretsz minket, többé nem szenvedünk. Előzőleg nem volt senkink, aki szeretett volna minket... Ó, ha legalább megláthatnám Anyádat!

– Ne aggódj! Elhozom hozzád, amikor kellemesebb lesz az idő, eljövök veled. Ne tedd ki magadat embertelen büntetésnek azért, mert gyorsan meg akarod látni. Tudj várni rá, amint vársz egy csillag, az esthajnalcsillag felkelésére. Ő váratlanul meg fog jelenni neked, épp úgy, mint az esti csillag teszi, amely most nincs ott, majd hirtelen lüktetni kezd az égen. És gondoldj arra, hogy már most kiárasztja rád szeretetének ajándékait. Isten veletek, mindnyájatokkal! Békém védelmezzen meg titeket a kegyetlenség ellen, amely gyötör titeket! Isten veled, Jónás! Ne sírj! Oly sok éven keresztül türelmes hűséggel vártál. Megígérem, hogy most rövid ideig kell várnod. Ne sírj! Nem hagylak egyedül. Te jóságosan felszárítottad az én gyermeki könnyeimet. Nem elég az én jóságom ahhoz, hogy felszárítsa a tiedet?

– Igen... de te elmész... és én itt maradok...

– Barátom, Jónás, ne szomorítsd el elmenetelemet azzal, hogy nem tudtalak megvigasztalni...

– Nem sírok, Uram... De hogyan élhetek anélkül, hogy tovább látnálak, most, mikor tudom, hogy élsz?

Jézus még egyszer megsimogatja a szomorú öreget, és utána elmegy. De a nyomorúságos cséplőudvar szélén kitarja karját, és megáldja a vidéket. Utána távozik.

– Mit tettél, Mester? – kérdezi Simon, aki észrevette Jézus szokatlan mozdulatát.

– Megpecsételtem mindent, hogy a Sátán ne tudjon ártani ezeknek a szerencsétleneknek. Többre nem voltam képes.

– Mester... menjünk gyorsabban, előre. Akarok mondani neked valamit úgy, hogy ne halljanak meg.

Mikor elszakadnak a csoporttól, Simon azt mondja:

– Szeretném megmondani neked, hogy Lázárt megbíztam azzal, használja fel vagyonomat mindazok megsegítésére, akik Jézus nevében hozzá fordulnak. Nem tudnánk kiszabadítani Jónást? Ez az ember a végét járja, és nem sokáig fog örülni annak, hogy veled van. Adjuk meg neki! Mennyit ér itt a munkája? Ha szabad lenne, tanítványod lehetne ezen az oly szép, és oly szomorú vidéken. Itt Izrael leggazdagabb embereinek a legjobb földjük van, és kegyetlenül kizsarolják a munkásokat, százszoros hasznot követelve tőlük. Régóta tudom ezt. Itt nem tartózkodhatsz sokat, mert a farizeusok, akik itt uralkodnak, sose lesznek barátaid. Izrael legszerencsétlenebb munkásai ezek, akiket elnyomnak. Magad hallottad, hogy még húsvétkor sincs békéjük, és nem tudnak imádkozni, miközben kegyetlen uraik ünnepélyesen és nagy feltűnéssel helyet foglalnak az első sorban a hívek között. Legalább a szegényeknek meg lesz az örömük, hogy hallanak rólad valakitől, aki egy betűt sem változtat meg beszédeidben. Ha helyesled, Mester, rendelkezél, és Lázár megteszi.

– Simon, tudom, miért adtál túl minden vagyonomod. Ismerem az emberek minden gondolatát. És ezért is szerettelek téged. Amikor boldoggá teszed Jónást, Jézust teszed boldoggá. Ó, mennyire elszomorít engem, amikor a jókat szenvedni látom! Szegény sorsom, amelyet a világ megvet, csak ezért szomorít el. Ha Júdás hallana engem, azt mondaná: „De hát nem Isten Igéje vagy? Parancsold meg, és a kövek arannyá és kenyerekké válnak a nyomorultak számára.” Megismételné a Sátán cselét. Én nagyon szeretném megszüntetni az éhezést. De nem úgy, amint Júdás szeretné. Még nem tudjátok eléggé felfogni annak mélységét, amit mondok. De neked megmondom: ha Isten mindenről gondoskodna, meglopná barátait. Megfosztaná őket attól a képességtől, hogy irgalmasak legyenek, és engedelmeskedjenek a szeretet parancsának. Barátainak rendelkezniük kell Istennek ezzel a jelével, vele együtt: a szent könyörületességgel, mind cselekedetekben, mind szavakban. És mások szerencsétlensége módot ad barátainak arra, hogy ezt gyakorolják. Megértetted gondolatomat?

– Mélységes. Elmélkedem rajta. És megalázom magamat, felfogva, hogy mily tompa az értelmem, és mily nagy az Isten, aki azt akarja, hogy rendelkezünk minden kedves sajátosságával, s így fiainak mondhasson minket. Isten felfedi magát előttem, sokrétű tökéletességében, minden fénysugár által, amit te a szívembe lövellsz. Napról-napra, mint aki ismeretlen helyen jár, növekszik ismeretem ezt a végtelen Dolgot illetőleg, aki a Tökéletesség, s aki minket „fiainak” akar hívni. Úgy tűnik nekem, hogy sasként felszállok, vagy halként lemerülök a két mélységbe, amelynek nincs határa, mint amilyen az ég és a tenger, és mindig magasabbra szállok, és mélyebbre merülök, de sose érem el annak határát. De akkor ki az Isten?

– Isten az Elérhetetlen Tökéletesség, Isten a Teljes Szépség, Isten a Végtelen Hatalom, Isten a Felfoghatatlan Lényeg, Isten a Felülmúlhatatlan Jóság, Isten a Tönkretelhetetlen Részvét, Isten a Felmérhetetlen Bölcsesség, Isten az Istenné lett Szeretet. A Szeretet! A Szeretet! Te azt

mondod, hogy minél inkább megismered Istent az Ő teljességében, annál inkább úgy tűnik neked, hogy felszállsz, vagy elmerülsz a két határtalan mélységben, az árnyék nélküli kékségben... De amikor majd felfogod, ki az Istenné lett Szeretet, nem fogsz felemelkedni, sem tovább süllyedni, hanem az égő lángok örvényébe kerülsz, és vágyakozni fogsz egy boldogság után, amely halál és élet lesz számodra. Ott teljesen birtokolni fogod Istent, amikor akaratod által sikerül felfognod és megérdemelned. Akkor megszilárdulsz az Ő tökéletességében.

– Ó, Uram!... – Simon elképed. Bp 31-34.

(2-313)

(Időrendben ide tartozik az „Áldd meg munkánkat!” című fejezet, ami a 173-176. oldalon található meg.)

Ünnepeljétek, szegény barátaim!

Jézus Lázárt kérte meg, hogy közvetítse kérését Jónás kiváltását illetőleg. Dórás nagy összeget követelt ezért, s egyik feltétele volt, hogy Jézus személyesen menjen el Jónásért, de csak miután az aratást befejezték. Lázárt pedig háromszor is alaposan megalázta.

Jézus ennek ellenére elfogadja Dórás feltételeit, s amikor eljön Jónás kiváltásának ideje, Jézus elindul tanítványaival. Először Dórás szomszédjának és rokonának, a szintén kegyetlen Johanánának négy földművesével beszélget el, s közben az apostolok átveszik azok ekéit, és szántják helyettük a földet, hogy büntetést ne kapjanak a kiszabott munka el nem végzése miatt. (Lásd részletesen Pt 1,31-35) Néhány részlet ebből a jelenetből:

Amikor Jézus odaér hozzájuk, a négy nem tudja, mit tegyen. Szeretnének eléje futni, de a tisztelet megbénítja őket. Szegény emberek, akiket az emberi gonoszság egészen megfélemlített. A földre borulnak, imádva a Messiást, aki hozzájuk jött.

– Béke mindazoknak, akik engem kívánnak! Aki rám vágyakozik, jóra vágyakozik, és én barátomként szeretem. Keljétek fel! Kik vagytok?

De a négy csak térdenállva, és némán nézi Őt. Péter beszél helyettük:

– A farizeus Johanána négy szolgálja. Johanána rokona Dorasnak. Szerettek volna beszélni veled, de ha megérkezne uruk, megverné őket. Azért mondtam neked: „Jöjj!” Fel, fiúk! Nem esz meg titeket. Bízatok benne! Gondoljatok arra, hogy barátotok!

– Mi... mi tudunk rólad... Jónás azt mondta...

– Érte jövök. Tudom, hogy beszélt rólam. Mit tudtok rólam?

– Hogy a Messiás vagy. Hogy látott téged kisgyermekként, hogy az angyalok békét énekeltek a jóakarúaknak, eljöveteledkor, hogy üldöztek téged... de megmenekültél, és most keresed pásztoraikat, és szereted őket. Ezt mondta az utolsó alkalommal. És mi azt gondoltuk: ha olyan jó, hogy szereti és keresi a pásztoraikat, biztosan szeretne egy kicsit minket is... Anyyira rászorulunk, hogy valaki szeressen...

– Szeretlek titeket. Nagyon szenvedtek?

– Ó!... De Dóráséi még inkább. Ha Johanána itt találna minket beszélgetve!... De ma Gergezában van. Még nem tért vissza a sátoros ünnepről. De felügyelője ma este kiadja ételünket, miután felmérte munkánkat. De nem számít. Behozzuk az időt azzal, hogy nem pihenünk estig...

(Most veszik át tőlük a tanítványok a szántást.)

– Milyen jók a barátaid! – mondja a legbátrabb a szolgálak közül. – Te tetted őket ilyenekké?

– Én irányítottam jószágukat. Amint te teszed a metszőollóval. De a jószág bennük volt. Most kivirágzik, mert van, aki gondjukat viseli.

– Alázatosak is. A te barátaid, és így szolgálnak minket, szegény szolgálakat!

– Velem csak az lehet, aki szereti az alázatosságot, szelídséget, önmegtágadást, becsületességet és a szeretetet. Főleg a szeretetet. Mert aki szereti Istent és a felebarátot, az, következésképpen birtokában van minden erénynek, és eléri az eget.

– Mi is elérhetjük, mi, akiknek nincs időnk az imára és a Templomba menetelre, és még fejünket se tudjuk felemelni a barázdákból?

– Válaszolatok: gyűlöltétek azt, aki ilyen kegyetlenül bánik veletek? Lázadoztok Isten ellen, s vádoljátok Őt azzal, hogy a föld legalacsonyabb sorú embereivé tett titeket?

– Ó, nem, Mester! Ez a mi sorsunk. De amikor fáradtan ágyunkra esünk, azt mondjuk: „Rendben van, Ábrahám Istene tudja, mennyire kimerültünk, úgyhogy nem tudunk többet mondani, csak azt: »Legyen áldott az Úr!«, és hozzátesszük: »Ma is bűn nélkül éltünk.«...

Tudod... csalhattunk volna egy kissé, és kenyérünkkel ehettünk volna egy gyümölcsöt, vagy olajat önthettünk volna főzelékünkre. De urunk azt mondta: »A szolgálaknak elég a kenyér és a

főzelék, és az aratás idején egy kis ecet a vízben, hogy csökkentse szomjukat, és erőt adjon nekik.« És ezt tesszük... Elvégre is... rosszabb is lehetne sorsunk!”

– És én igazán mondom nektek, hogy Ábrahám Istene rátok mosolyog, miközben szigorúan néz arra, aki megsérti Őt a Templomban a hazug imával, de ugyanakkor nem szereti a hozzá hasonlókat.

– Ó, ők szeretik a hozzájuk hasonlókat! Legalábbis... úgy tűnik, mert kölcsönösen tisztelik egymást ajándékokkal és meghajlásokkal. Csak minket nem szeretnek. De mi különbözünk tőlük, és ez igazságos.

– Nem. Atyám országában ez nem igazságos. Ő másféle módon fog ítélni. Nem részesülnek megtiszteltetésben a gazdagok és hatalmasok azért, mert ilyenek. Hanem azok, akik mindig szerették Istent, jobban, mint önmagukat és bármi mást, mint például a vagyont, hatalmat, nőket, lakomákat, és akik szerették a hozzájuk hasonlókat, azaz minden embert, akár gazdag, akár szegény, híres, vagy ismeretlen, tanulatlan vagy képzett, jó vagy rossz. Igen, a gonoszokat is szeretni kell! Nem gonoszságukért, hanem részvétből, általuk halálra sebzett lelkük iránt. Szeretni kell őket azzal a szeretettel, amely kéri a mennyei Atyát, hogy gyógyítsa és váltsa meg őket. Az ég országában boldogok lesznek azok, akik tisztelték az Urat igazságban és igazságosságban, és szerették szüleiket és rokonaikat, tisztelve őket, azzal a szeretettel, amely kéri a mennyei Atyát, hogy gyógyítsa és váltsa meg őket. Az ég országában boldogok lesznek azok, akik tisztelték az Urat igazságban és igazságosságban, és szerették szüleiket és rokonaikat, tisztelve őket; azok, akik semmiféle módon sem raboltak el semmit sem, hanem megadták és elvárták azt, ami igazságos, szolgájuk munkájában is; azok, akik nem gyilkoltak meg senkit sem, se becsületét nem vették el, s nem kívánták megölni azokat, akik oly kegyetlenek másokhoz, hogy méltatlankodást és undort keltenek a szívekben; azok, akik nem esküsznek hamisan, letagadva az igazságot; azok, akik nem követtek el házasságtörést vagy bármiféle testi bűnt; azok, akik szelídek voltak és mindig megnyugodtak sorsukban, és nem irigyelték a jobb sorsban levőket. Ezeké a mennyek országa, és ott fenn a koldus is boldog király lehet, míg a negyedes fejedelem semmitérő ember lesz, sőt még kevesebb: A Mammon eledele lesz, ha a tízparancs örök törvénye ellen cselekedett.

Az emberek tátott szájjal hallgatják.

– Ó, mennyire igaza volt Jónásnak, aki azt mondta rólad: „Szent!” Minden szent benned! Szavaid, tekinteted, mosolyod. Lelkünk sose érzett így!...

– Régen láttátok Jónást?

– Mielőtt megbetegedett.

– Beteg?

– Igen, Mester. Többé nem tud dolgozni. Már előzőleg is csak vonszolta magát. De a nyári munkák és a szüret után többé nem tud lábára állni. Mégis az a... dolgoztatja őt. Ó, te azt mondd, hogy mindenkit szeretni kell. De nagyon nehéz szeretni a hiénákat. És Dórás rosszabb egy hiénánál.

– Jónás szereti őt...

– Igen, Mester. És én mondom, hogy ő szent, akárcsak azok, akiket Úristenünk szeretetéből megölték, s akiket vértanúkká tettek.

– Jól mondtad. Hogy hívnak?

– Mikeásnak, és ez Saul, és ez Joel, és ez Izajás.

– Megemlítem neveteket az Atyának. És azt mondjátok, hogy Jónás nagyon beteg?

– Igen. Amint befejezi munkáját, ágyára veti magát, és mi nem látjuk. Dórás más szolgáitól tudjuk.

– Dolgozik ebben az órában?

– Ha lábán tud állni, igen. Ott kellene lennie abban a gyümölcsösben.

– Jó volt Dórás termése?

– Ó, híres az egész vidéken. A fákat fel kellett támasztani a gyümölcsök csodálatos nagy volta miatt, és Dórásnak új kádakat kellett készíttetnie, mert a régiék keveseknek bizonyultak.

– Akkor Dórák megjutalmazta szolgálait!

– Megjutalmazta!? Ó, Uram, mily rosszul ismered őt!

– De Jónás azt mondta nekem, hogy évekkal ezelőtt halálra verte őt néhány szőlőfürt elvesztése miatt, és hogy rabszolgájává vált tartozásai miatt, mert gazdája őt okolta néhány termésének vesztesége miatt. Ebben az évben, csodálatos bőségben részesült, azért meg kellett volna jutalmaznia őt.

– Nem. Kegyetlenül megbotozta, azzal vádolva, hogy az elmúlt években azért nem volt ugyanilyen jó termése, mert nem gondozta úgy a földet, ahogy kötelessége lett volna.

– De az az ember vadállat! – kiált fel Máté.

– Nem. Lelketlen. – válaszolja Jézus. – Elhagylak titeket, fiaim, egy áldással. Van kenyeretek és élelmetek mára?

– Ez a kenyerek van – és megmutatnak egy kis sötét kenyeret, amelyet egy földön fekvő zsákban tartanak.

– Fogadjátok el az én élelmemet! Nincs másom, csak ez. De én ma Dórásnál leszek, és...

– Te, Dórásnál?

– Igen, hogy kiváltsam Jónást. Nem tudtátok?

– Senki se tud itt semmit sem. De... ne bízzál benne, Mester! Olyan vagy, mint egy juh a farkas barlangjában.

– Nekem semmit sem árthat. Fogadjátok el élelmemet! Jakab, add oda, amink van!

Borunkat is. Ünnepeljétek egy kissé ti is, szegény barátaim! Lélekben és testben egyaránt.

Péter! Menjünk!

– Jövök, Mester! Már csak ezt a barázdát kell befejezni. – És Jézushoz fut, a fáradságtól megnyúlt arccal. Letörli magát köpenyével, visszateszi, és boldogan nevet.

A négy szolga nem győz hálálkodni.

– Erre fogsz menni, Mester?

– Igen. Várjatok rám! Üdvözljétek Jónást! Megtehetitek?

– Ó, igen. a mezőt fel kell szántanunk estig. Több mint kétharmada kész. Milyen jól és gyorsan! Erősek a barátaid! Isten áldjon meg titeket! Ma számunkra nagyobb ünnep van, mint a Kovásztalanok ünnepe. Ó, Isten áldjon meg mindnyájukat! Mindnyájukat! Mindnyájukat!
(Bp 49-52)

Barátom, eljöttem!

Jézus egyenesen Dórás gyümölcsösébe megy. De Jónás nincs ott. A földművesek felismerik Jézust, és üdvözlnek anélkül, hogy abbagyának munkájukat.

– Hol van Jónás?

– Kétórányi munka után összeesett a földön, és házába vitték. Szegény Jónás! Már nem sokáig fog szenvedni. A végét járja. Elveszítjük benne egy jó barátunkat!

– Én barátotok vagyok a földön, ő pedig az lesz Ábrahám kebelében. A halottak kétszeresen szeretik az élőket: saját szeretetükkel, és azzal, amelyben részesülnek, amikor Istennél lesznek, azaz a tökéletes szeretettel.

– Ó, menj azonnal hozzá! Hogy láthasson téged szenvedésében!

Jézus megáldja őket, és tovább megy.

– És most mit teszel? Mit mondasz Dórásnak? – kérdezik a tanítványok.

– Úgy megyek, mintha semmit sem tudnék. Ha látja, hogy rajtakapták, képes kitölteni dühét Jónáson és a szolgálkon.

(Jézusnak Dórással való szóvitáját, ami Dórás megátkozásával végződik, lásd Bp 53-56.)

Dórás akarata ellenére, Jézus és tanítványai belépnek Jónás szobájába.

Csont és bőr, és liheg a magas láz miatt, félmeztelenül fekvve, a nádból készült fekhelyen, amelynek matraca egy foltozott ruha, és takarója egy még inkább elnyűtt köpeny.

– Jónás! Barátom! Eljöttem, hogy magammal vigyelek!

– Te? Uram! Meghalok... de boldog vagyok, hogy itt vagy!

– Hűséges barátom, most szabad vagy, és nem halsz meg itt. Elviszlek otthonomba.

– Szabad? Miért? Hozzád? Ah, igen, megígérted, hogy meglátom Anyádat.

Jézus teljes szeretettel lehajol a szerencsétlen nyomorúságos ágyára. És Jónás mintha újjáéledne az örömtől.

– Péter, te erős vagy. Emeld fel Jónást, és ti adjátok ide a köpenyt! Nagyon kemény ez a fekhely olyannak, aki ilyen állapotban van.

A tanítványok leveszik köpenyüket, és készségesen összehajtják, többszörösen, s a fekhelyre teszik. Némelyikből vánkost csinálnak. Péter leteszi Jónást az ágyra, és Jézus a saját köpenyével takarja be őt.

– Péter, van pénzed?

– Igen, Mester, van nálam negyven dénár.

– Rendben van. Menjünk! Bátorság, Jónás! Még egy kis fáradság, és utána nagy béke házamban, Máriánál.

– Mária... igen... ó, a te házad! – Kimerültségében a szegény Jónás sírva fakad. Csak sírni tud.

– Isten veled, asszony – köszön el Jézus a fiatalasszonytól, aki ápolta Jónást. – Áldjon meg az Úr irgalmasságodért!

– Isten veled, Uram! Isten veled, Jónás! Imádkozz, imádkozzatok értem! – a fiatalasszony sír. Amikor a küszöbhez érnek, íme, ott van Dórás.

Jónás egy pillanatra fél, és eltakarja arcát. De Jézus kezét a fejére teszi, és mellette megy ki, szigorúbban, mint egy bíró. A nyomorúságos menet átmegy a falusi udvaron, a gyümölcsöskert ösvénye felé.

– Ez a fekhely az enyém! A szolgát adtam el neked, nem a fekhelyet!

Jézus szó nélkül eléje veti a pénzeszacskót. Dórás felveszi, és kiüríti.

– Negyven dénár és Ót fillér. Kevés!

Jézus végigméri a zsugori és undorító rabszolgahajcsárt, és nem válaszol.

– Legalább mondd, hogy visszavonod az átkot!

Jézus újból villámló tekintetet vet rá, és röviden csak ennyit mond:

– Átadlak téged a Sinai Istenének! – és tovább megy a falusi fekhely mellett, amelyet Péter és András visz.

Dórás látva, hogy minden hasztalan, és az átok biztos, felkiált:

– Találkozunk még, Jézus! Ó, karmaim közé kerülsz még! Mindhalálig háborút viselek ellened! Vigyétek csak el ezt az elnyűtt embert! Számomra semmit sem ér már! Megtakarítjátok nekem eltemetését. Menj, menj, átkozott Sátán! De az egész nagytanácsot ellened fordítom! Sátán! Sátán!

Jézus semmi jelét sem adja annak, hogy hallja. A tanítványok meg vannak döbbenve. Jézus csak Jónással foglalkozik. Keresi a legsimább ösvényeket, a legárnyékosabbakat, míg csak el nem érik a keresztutat, Johanána földjének közelében. A négy földműves odafut, hogy üdvözölje barátját, aki elmegy, és az Üdvözítőt, aki áldását adja. (Bp 52-57)

Jézus Jónás mellett megy, kezét fogva. Jónás mintha aludna. Csendben mennek. Hosszú az út Ezdrelontól Názáretig, és elhagyatott, nem megy rajta egy kocsi sem. Csak estefelé éri utol őket egy római katonai kocsi.

– Isten nevében álljatok meg! – mondja Jézus, felemelve karját.

A két katona megáll.

– Mit akarsz? – kérdezik Jézustól.

– Barátom haldoklik. Helyet kérek számára kocsitokon.

– Nem lenne szabad... de... szálljatok fel. Mi sem vagyunk kutyák.

A katonák útközben elbeszélgetnek Jézussal. Hírből már ismerik, és nagyra becsülik. Názáret határában a katonák megállnak a kocsival, mert nem akarják, hogy valaki meglássa: megsértették a szolgálati rendet. Jézus és a tanítványok gyalog folytatják az utat, Jónást szállítva.

– Hamarosan megpihensz, Jónás – bátorítja Jézus. Jónás mosolyog. Mind nyugodtabbá válik, amint lassan leszáll az éj, és biztos benne, hogy távol van Dórástól.

János előre fut, testvérével, hogy értesítse Máriát. És amikor a kis kíséret megérkezik a szinte teljesen elhagyatott Názáretbe, Mária már a küszöbön várja Fiát.

– Anyám, íme Jónás! Menedéket talál a te kedves hajlékodbán, hogy megkezdje a Menny ízlelését. Boldog vagy, Jónás?

– Boldog! Boldog! – mormolja, mintegy elragadtatva, nagy gyengeségében.

Beviszik abba a kis szobába, ahol József meghalt.

– Itt vagy, atyám ágyán. És itt van Anyám, és itt vagyok én. Látod? Názáret Betlehemmé vált, és most te vagy a kis Jézus a kettő között, akik szeretnek téged, és akik tisztelik benned a hűséges szolgát. Az angyalokat nem látod, de feletted lebegnek ragyogó szárnyukkal, és a születési zsoltár szavait éneklük...

Jézus kiönti kedvességét a szegény Jónásra, aki pillanatról pillanatra gyengébb lesz. Úgy látszik, egészen eddig ellenállt a halálnak, hogy itt haljon meg... de boldog. Mosolyog, és igyekszik megcsókolni Jézus kezét, és Máriáét, és mondani, mondani valamit... de nehezen kap levegőt; és ez megakadályozza őt a beszédben. Csak azt ismétli: „Igen... igen”, boldog mosollyal csontvázszerű arcán.

A tanítványok a kertre nyíló ajtón keresztül, megindulva, csendben figyelik.

– Isten meghallgatta régi kívánságodat. a te hosszú éjszakád csillaga a te örök hajnalod csillagává változott. Te tudod nevét – mondja Jézus.

– Jézus, a tied! Ó, Jézus! Az angyalok... Ki énekl nekem az angyali éneket? A lélek hallja... de a fül is hallani akarja... Ki hagy engem boldogan elaludni... Annyit álmodtam! Annyit fáradoztam! Annyit sírtam... Annyi bánatomban volt részem... Dórás... megbocsátok neki... de nem akarom hangját hallani... Olyan, mint a Sátán hangja halálom mellett. Ki nyomja el ezt a hangot a Paradicsomból jövő hanggal?

Mária az, aki halkán énekl altató dalát:

– Dicsőség a magasságban Istennek, és béke lent az embereknek. – És kétszer, háromszor elismétli, mert látja, hogy Jónást megnyugtatja annak hallása.

– Nem beszél többé Dórák – mondja egy idő múlva. – Csak az angyalok... Volt egy Gyermek... egy jászolban... egy tehén és egy szamár között... és a Messiás volt... És én imádtam... és vele volt József és Mária... – A hang kialszik egy rövid bugyborékolással, és utána csend.

– Béke az égben a jóakarátú embernek! Meghalt. A mi szegényes sírunkba tesszük. Megérdemli, hogy igazságos atyám mellett várja a halottak feltámadását – mondja Jézus. (M 6,238-239)

(2-445)

A szegények királya

Jónás halála után Jézus a Meron tó felé megy tanítványaival, akik aggódnak, hogy a kitérés miatt nem érnek el idejében Jeruzsálembe.

– Ne félj! – mondja Jézus Péternek. – Kúza följánlotta nekem a kocsit, majd nem a Jábokfolyóig. Onnan rövid az út a gázlógig. Annyira ragaszkodott ehhez és olyan helyes indoklással, hogy engedtem neki, bár én azt tartom, hogy a szegények Királyának a szegények eszközeit kell használnia. Jónás halála azonban késést okozott, és elgondolásomat ehhez az előre nem látott esethez kell igazítanom.

Megered az eső.

– Esik, Mester. Mit tegyünk? Hová megyünk? – Valóban ólmos fellegek borítják az eget, és tükröződnek vissza a tóban, leesnek az első esőcseppek, nyári zápor közeledik.

– Valamelyik házba. Szállást kérünk Isten nevében.

– És reméljük, hogy találunk valakit, aki olyan jó lesz, mint az a római. Nem hittem volna, hogy ilyenek. Mindig kerültem őket, mint tisztátalanokat, de látom, hogy... igen, ha mindent összevetek, jobbak, mint közülünk sokan – mondja Péter.

– Tetszenek neked a rómaiak? – kérdi Jézus.

– Eh!... úgy találom, nem rosszabbak, mint mi, csak idegenek...

Jézus mosolyog, de nem szól semmit. Egy asszonyka éri utol őket, nyolc birkát noszogatva.

– Asszony! Meg tudod mondani, hol találhatunk egy födelet? – kérdi Péter.

– Én egy szegény, magányos embernek vagyok a szolgálója. De ha jönni akartok... azt hiszem, gazdám jóságosan befogad titeket.

– Menjünk!

Zuhogó esőben mennek, sietve, a birkák között, amelyek futva igyekeznek, kövér testükkel, az ömlő víz elől. Letérnek a főútról, és egy alacsony ház felé vezető keskeny úton szaladnak tovább.

– Nézzétek: ott van! Siessetek előre, amíg én az akolba vezetem a birkákat. A kis falon túl van egy udvar, és abból lehet a házhoz jutni. A konyhában lesz. Nézzétek el neki, ha szófukar... Sok baja van. – Az asszony egy kis odú felé indul, jobbra. Jézus, övéivel, balra fordul.

Itt van a szérú a kúttal, a végében a kemence, egyik oldalán az almafa, és itt van a konyha nyitott ajtaja. Benn rőzsetűz ég, és egy ember éppen egy összetört ekét javítgat.

– Békesség e háznak! Szállást kérek tőled éjszakára magamnak és ezeknek a társaimnak – szól be Jézus az ajtó küszöbéről.

Az ember fölemeli a fejét.

– Lépj be! – mondja – És Isten adja vissza neked a békét, amit kívánsz. De... béke itt?! Jákobnak egy idő óta ellensége a béke. Lépj be, lépj be!... Jöjjetek be mindnyájan! A tűz az egyetlen, amit bőséggel tudok nektek adni... mert... Ó! De... de te, most, hogy a csuklyát leveszed a fejedről, és jól látlak... te vagy, igen, a galileai Rabbi, akit a Messiásnak mondanak, és aki csodákat művel... Te vagy? Mondd meg, Isten nevében!

– A názáreti Jézus vagyok, a Messiás. Ismersz engem?

– Hallottalak beszélni a múlt hónapban Júdas és Anna házában... A szüretelők között voltam, mert szegény vagyok... Egész sor csapás ért: jégverés, hernyók, betegségek a növényekben és a juhokban. Nekem, aki egyedül vagyok egy szolgálóval, elég volt, amim van. De most adósságba vertem magamat, mert üldöz a sors... Hogy ne kelljen eladnom minden juhomat, mások házában vállaltam munkát... Mert bizony az én földjeim!... Mintha háború söpört volna végig rajtuk, annyira kiégték, és nem termett sem a szőlő, sem az olajfa. Amióta meghalt feleségem, pedig annak már hat éve, olyan, mintha a Mammon szórakozna itt. Látod? Most ezen az ekén dolgozom. De fája össze-vissza van törve. Hogy csináljam? Nem vagyok

asztalos, így csak kötözgetem, kötözgetem. De semmit sem ér. Pedig most az aprópénzt is meg kell nézmem... Eladok még egy juhot, hogy rendbe hozassam szerszámaimat. A tető beázik, de a föld jobban bánt, mint a ház. Pedig kár! Minden juhom vemhes... és azt reméltem, megint lesz nyájam!... Dehát!...

– Látom, terhet jelentek ott, ahol már úgyis annyi teher van!

– Teher, te? Nem! Hallottalak beszélni, és... szívemben megmaradt, amit mondtál. Az igaz, hogy becsületesen dolgoztam, és mégis... De úgy gondolom, talán nem voltam elég jó. Úgy gondolom, talán feleségem volt jó, hisz ő mindenkin megkönyörült. Szegény Lia, az ura számára túlságosan hamar, túl korán halt meg... Azt hiszem, miatta adta az Úr az akkori idők jólétét. Meg aztán jobb akarok lenni amiatt, amiről te beszéltél, de azért is, hogy utánozzam feleségemet. Nem kérek sokat... csak annyit, hogy itt maradhassak ebben a házban, ahol ő meghalt, s ahol én születtem... és legyen kenyér nekem és a szolgálónak, aki elvégzi a háziasszonyi teendőket és a legeltetést, és segít, ahogy tud. Szolgáim már nincsenek. Volt kettő, és ennyi elég volt, mivel én is dolgoztam a földeken és az olajfakertben... De csak nekem magamnak van kenyérem, és az is szűkösen...

– Ne foszd meg magadat tőle miattunk...

– Nem, Mester. Ha csak egy falatnyi volna, azt is neked adnám. Megtiszteltetés számomra, hogy nálam vagy... Soha nem reméltem volna. Nyomorúságomat is csak azért mondom el neked, mert Te jó vagy, és megértesz.

– Igen, megértelek. Add ide azt a kalapácsot! Nem így kell csinálni. Így eltöröd a fát. Add ide azt a széles vasszöveget, de csak miután felhevítetted. Könnyebben átlukasztja a fát, és az ácszveget fáradság nélkül átdughatjuk. Engedd, hadd csináljam én! Ács voltam...

– Hogy te dolgozz nekem? Nem!

– Engedd, hogy megcsináljam! Te vendégül látsz engem, én pedig segítek neked. Úgy kell egymást szeretnünk, hogy mindegyikünk azt adja oda, amit tud.

– Te adod a békét, adod a bölcsességed és adod a csodát. Már is sokat, sokat adsz!

– A munkát is adom. No, engedelmeskedj... – És Jézus, aki letette köpenyét, gyorsan és szakértelemmel dolgozik az elhasadt ekeszarván, lyukaszt, összeilleszt, csapszeggel megerősít, és addig próbálja, amíg erősnek nem érzi. – Még sokáig lehet vele dolgozni. A jövő évig. Akkor majd csináltatsz egy újat.

– Én is azt hiszem. Az az ekevas a kezekben volt, és megáldja a földemet.

– Nem emiatt fogja megáldani, Jákob.

– Akkor miért, Uram?

– Azért, mert irgalmasságot gyakorolsz. Ne zárkózz be az önzés és az irigység neheztelő érzelmeibe, hanem fogadd el tanításomat, és váltsd át gyakorlatra! Boldogok az irgalmasok! Nekik is irgalmaznak majd.

– Ezt miben gyakoroljam veled, Uram? Hiszen alig van helyem és ennivalóm szükségletedre. Csak jóakaratom van, és az, hogy nélkülözöm, sohasem nehezedett rám annyira mint most, és nincs amivel megtisztelhetnék téged és barátaidat.

– Elég nekem a kívánságod. Bizony mondom neked, egyetlen pohár víz is, amit az én nevemben adnak, nagy dolognak számít Isten előtt. Fáradt utas voltam a viharban, és te befogadtál. Jön az étkezés órája, és te azt mondod nekem: „Fölkínálom neked, amim van”. Leszáll az éj: és te baráti hajlékot nyújtasz nekem. Mi többet akarnál még tenni? Bízzál, Jákob! Az Emberfia nem a fogadtatás és az étel nagyszerűségét nézi, hanem a szív érzelmeit. Isten Fia így szól Atyjához: „Atyám, áldd meg jótevőimet és mindazokat, akik nevemben embertestvéreikkel irgalmasságot gyakorolnak.” Ezt mondom neked.

A szolgáló – aki, mialatt Jézus az ekén dolgozott, beszélt gazdájával – kenyérrel, frissen fejt tejjel, néhány megaszalódott almával és egy tál olajbogyóval tér vissza.

– Nincs ennél egyebem – mentegetőzik az ember.

– Ó! Én a te ételed között olyan ételt látok, amit te nem látsz. Én azzal táplálkozom, mert mennyei íze van.

– Talán te, Isten Fia, olyan étellel táplálkozol, amit az angyalok hoznak neked? Talán te a lélek kenyérével élsz?

– Igen. A testnél nagyobb értékű a lélek, és nemcsak énbennem. Azonban nem angyali kenyérral táplálkozom, hanem az Atya és az emberek szeretetével. Ezt találok a te asztalodon is, és áldom érte az Atyát, aki szeretettel hozzád vezetett, és megáldalak téged, aki szeretettel befogadsz engem, és szeretetet nyújtasz nekem. Íme, ez az én étellem azzal együtt, hogy megcselekszem Atyám akaratát.

– Akkor áldd meg, és helyettem te ajánld fel Istennek! Ma te vagy a családfő, és leszel mindenkorra Mesterem és Barátom.

Jézus fogja a kenyeret, és tenyerén magasra emelve, fölajánlja, és elimádkozik egy zsoltárt. Aztán leül, megtöri a kenyeret, és szétosztja.

(2-459)

Jákob földje és gyümölcsöse oly bőséges termést hozott ezután, hogy Jákob a vidék leggazdagabb emberévé vált. Ennek ellenére, mikor Jézus ismét arra járt, Jákob durván elzavart két kolduló szegény gyermeket, csak Jézusnak akart szállást adni. Ő azonban nem fogadta el, hanem eltávozott, a gyermekekkel együtt, és büntetésből a jövő évben terméketlenné vált Jákob földje és gyümölcsöse. Lásd a teljes történetet Gy 3,87-91.

Jákob megbetegedett, és az arrajáró tanítványok nem tudták meggyógyítani, de felszántották földjét. Lásd: Jd 5,194-195.

Később Jákob bocsánatot kér, és elnyeri Jézus bocsánatát abban a mértékben, amelyben a jövőben irgalmasságot fog gyakorolni másokkal.

(7-1260)

Beérem a kevéssel is

Jézus a Jordán keleti partján áll tanítványaival, ott, ahol valamikor János keresztelt.

– Csodálkozom, hogy nincs itt a Keresztelő – mondja János.

– A másik parton sincs – jegyzi meg Jakab.

– Bizonyára megint letartóztatták, egy újabb erszény reményében, Heródesnek azok a sötét fogdmegjei! – mondja Péter.

– Átmegyünk a túlsó partra, és megérdeklődjük – mondja Jézus.

Átmennek, és a túlsó parton az egyik csónakostól megkérdezik:

– Már nem keresztel itt a Keresztelő?

– Nem. Szamariában tartózkodik. Ide jutott! Egy szentnek a samariabeliekhez kell fordulnia, hogy megmeneküljön Izrael polgáraitól. És még csodálkoztok, hogy Isten elhagy minket? Én csak egy dolgon csodálkozom: hogy nem teszi egész Palesztinával azt, amit Szodomával és Gomorrával tett...

– A benne élő igazak miatt nem teszi, azok miatt, akik – noha még nem teljesen igazak – mégis szomjaznak az igazságra, és azok tanait követik, akik az életszentséget hirdetik – válaszolja Jézus.

– Ketten. A Keresztelő és a Messiás. Az elsőt ismerem, mert én is szolgáltam neki, itt a Jordánnál, azzal, hogy csónakomon átszállítottam hozzá néhány hívőt, és ezért semmit sem kértem, mert ő azt mondta, elégedjünk meg azzal, ami jogos. Én úgy gondoltam, megelégszem azzal a jogos keresettel, amit más szolgálatokkal kerestem, és igaztalan dolog lett volna pénzt kérni azért, hogy egy lelket a tisztulás felé viszek. Barátaim bolondnak tartottak. De elvégre is... ha én beérem a kevéssel is, ezért ki siránkozhat? Különben is úgy látom, hogy még nem haltam éhen, és remélem, Ábrahám majd rám mosolyog halálomkor.

– Helyesen gondolod, ember. Ki vagy? – kérdi Jézus.

– Ó, igen nagyszerű nevem van, nevetek is rajta, mert csak az evezők kezelésében vagyok bölcs. Salamonnak hívnak.

– Bölcs vagy annak megítélésében, hogy aki közreműködik a tisztulásnál, ne szennyezze be azt pénzzel. Mondom neked: nemcsak Ábrahám, hanem Ábrahám Istene is rád fog mosolyogni, mint hűségese fia.

– Ó, Istenem! Igazán mondod? Ki vagy?

– Egy igaz.

– Idefigyelj: azt mondtam, két igaz van Izraelben, a Keresztelő és a Messiás. Te vagy a Messiás?

– Én vagyok.

– Ó, örök irgalom! De egy napon hallottam, hogy a farizeusok azt mondták... De hagyjuk! Nem akarom bemocskolni a számat. Te nem olyan vagy, mint amilyennek mondtak. Kétágúbb a nyelvük a vipérakénál!...

– Én vagyok, és mondom neked: nem vagy nagyon messze a Világosságtól. Isten veled, Salamon! Béke veled!

– Hová mégy, Uram? – Az ember megdöbbsent attól, amit hallott, és egészen más hangon kezd beszélni. Előbb, mint egy hívő beszélt. Most olyan hívő, aki imád.

– Jeruzsálemben, Jerikón át. A sátoros ünnepekre megyek.

– Jeruzsálemben? De... Te is?

– Én is a Törvény fia vagyok. Nem semmisítem meg a Törvényt. Megvilágítást és erőt adok nektek, hogy tökéletesen kövessétek azt.

– De Jeruzsálem gyűlöl téged? Akarom mondani: Jeruzsálem előkelői, farizeusai. Mondtam neked, hogy hallottam...

– Hadd tegyék, amit akarnak. Kötelességüket teszik, azaz azt, amiről azt hiszik, hogy kötelességük. Én saját kötelességemet teljesítem. Bizony, mondom neked, amíg el nem jön az óra, semmit sem tehetnek ellenem.

– Milyen óra, Uram? – kérdik egyszerre a tanítványok és a csónakos.

– A Sötétség diadaláé.

– A világ végéig fogsz élni?

– Nem. Lesz itt egy sokkal kegyetlenebb sötétség is annál, amikor majd kialusznak a csillagok, és az égitestünk elpusztul, minden teremtményével együtt. S ez akkor következik be, amikor az emberek elfojtják azt a Fényt, aki én vagyok. Sokan már elkövették ezt a gáztettet. Isten veled, Salamon!

– Követlek, Mester!

– Nem. Három nap múlva gyere a Templomba! Béke veled!

(2-465)

Később Salamon Jézus rendelkezésére bocsátja kunyhóját, s ő is tanítvánnyá válik. (Jd 4,169)

(4-1053)

A megsebesült Józsefet, a pásztor-tanítványt saját vállán viszi oda: Jcs 3,121-123.

(6-836)

Ha munkásaidnak jó, nekünk is elég lesz

Miután Jézus meggyógyít egy haldokló kisgyermeket, akit fejbe rúgott egy római katona lova, Jézust kitiltják a Templomból. Ezért elhatározza, hogy eltávozik Jeruzsálemből. A teljes történetet lásd L. Itt csak kis részét idézzük:

Amikor Jézus bejelenti Lázárnak szándékát, hogy elhagyja Jeruzsálemet, és elmegy Efraim felé, közte és a Jordán között levő helyre, hogy ott hirdesse a jó hírt, és kereszteljen, mint a Keresztelő tette, Lázár megjegyzi:

– Azon a vidéken van egy kis házam. A munkások szerszámaikat tartom benne. Néha ott alszanak, amikor szénát kaszálnak, vagy szünetelnek. Nyomorúságos. Egy egyszerű tető, négy falon. De az én területem. És ezt tudják... Ennek ismerete elriasztja onnan a sakálokat. Fogadd el, Uram! Elküldöm a szolgálát, hogy előkészítsék.

– Nem szükséges. Ha munkásaid ott alszanak, akkor nekünk is elég lesz.

– Nem rendezem be gazdagon, de kiegészítem az ágyak számát, ó, szegényesen, amint te akarod, és vitettetek oda takarókat, székeket, kancsókat és poharakat. Hiszen ennetek kell, és be kell takarnotok magatokat, főleg ezekben a téli hónapokban. Engedd, hogy megtegyem! Nem én magam teszem. Íme Márta, aki hozzánk jön! Őneki nagy a gyakorlati érzéke, és jól érti a házi dolgokat...

(2-508)

Lázár tanyáján Jézus elmagyarázza a tízparancsolatot az odaseregülő népnek. Beszédeit megtalálhatjuk a Tízparancs című füzetben. Itt csak a szegényekkel kapcsolatos eseményekre térünk ki.

Valtorta Mária így írja le Lázár tanyáját:

Ha ezt az alacsony, dísztelen kis házat a betániai házhoz hasonlítom, akkor csakugyan juhakol, ahogy Lázár mondja. Ha ellenben Dórás béreseinek a házaihoz mérem, akkor még szép is ez a lakóhely.

Igen alacsony, és nagyon széles, de szilárdan épült. Van benne konyha, vagyis egy nagy, füstös szobában van egy hatalmas tűzhely, egy asztal, vannak ülőhelyek, vizesedények, ezenkívül egy csiszolatlan állványon tányérok és ivóedények láthatók. Egy széles, festetlen faajtó ereszt be világosságot, és szolgál bejáratul. A háznak ugyanabban a falában, amelyikben ez az ajtó van, nyílik még három ajtó, amelyek három nagy, hosszú, keskeny szobába vezetnek. E szobák fala be van meszelve, padlózata döngölt föld, mint a konyháé is. Ezek közül kettőben most ágyak vannak. Olyanok, mint kis hálótermek. A falakba vert vaskampók arról tanúskodnak, hogy ezekre akasztották fel a mezőgazdasági eszközöket, és talán a terményeket is. Most fogasul szolgálnak, mert ezekre akasztották föl a köpenyeket és a tarisznyákat. A harmadik nagyszoba (inkább széles folyosó ez, mint terem, mert szélességéhez viszonyítva aránytalanul hosszú) üres. Biztosan az állatok tartózkodási helyéül szolgál, mert van benne járszol, a falakban karikák, földjében pedig olyan lyukak, amelyeket megvasalt paták ütnek. Most nincs benne semmi.

Kinn, ez utóbbi helyiség mellett van egy széles, falusias tornác. Ennek tetőzete rózsából és fatáblákból készült, amelyek alig hántolt fatörzsekre vannak helyezve. Nem is tornác ez, hanem fészker, mert három oldalról nyitott: két hosszabb oldala legalább tíz méter hosszú, a keskenyebb oldal úgy ötméternyi lehet, de nem több. Nyári időben egy szőlőtő nyújtja végig vesszeit, egyik tartóoszloptól a másikig, a déli oldalon. Most csupasz, és csak levéltelen venyigéit mutogatja. Ugyanígy levéltelen az a fügefafa is, amely nyáron, a szérű közepén álló kővályú fölé ad árnyékot. Ez bizonyára az állatok itatására szolgál. Egy kezdetleges kút van a közelében, amely csak egy lyuk, a talajszint vonalában, és alig jelzi a körbe rakott kősor, lapos, fehér kövekből.

Ez a ház nyújt szállást Jézusnak és övéinek. Szántóföldek, vagyis inkább rétek és szőlőskertek veszik körül, és úgy körülbelül háromszáz méternyi távolságban egy másik ház látható, a földek közepén, ez szebb, mivel tetőterasa is van, míg ennek nincs. Túl azon a házon olajfa-ligetek és más fákból álló erdők – részben csupaszok, részben lombosak – takarják el a kilátást.

Péter a testvérével és Jánossal együtt, nagy kedvvel söpri a szerút és a szobákat, elrendezi az ágyakat, vizet merít. Sőt Péter még a kút körül is sűrög-forog, hogy kijavítsa és megerősítse a köteleket, s így könnyebbé és kényelmesebbé tegye a vízmerítést. Jézus két unokatestvére viszont kalapáccsal és reszelővel dolgozik a záracon és az ajtószárnyakon. Jakab, Zebedeus fia, segít nekik azzal, hogy fűrészsel és fejszével dolgozik, mint egy hajógyári munkás.

A konyhában Tamás sürgölődik. Gyakorlott szakácsnak látszik, olyan jól ért az adagoláshoz. Nagy gyorsasággal tisztogatja meg a zöldséget is, amit a szép Júdás méltóztatott hozni a közeli faluból. Júdás magyarázza, hogy ott hetenként csak kétszer sütnék kenyeret, és azért a mai napon nincs kenyér.

Péter meghallja ezt, és kijelenti:

– Sütünk hamuban pogácsákat. Ott van a liszt. Gyorsan vedd le tunikádat, és dagaszd be a tésztáját, kisütése majd az én gondom lesz. Értek hozzá.

Júdás alsóruhájában nekialázkodik a liszt bekeveréséhez, és alaposan belisztezi magát.

– A mai nap a legrosszabb – válaszolja Péter a Kerióti egyik elégedetlen kijelentésére. – De holnap már jobban fog menni. Tavasszal pedig egészen jól megy majd...

– Tavasszal? Hát mindig itt maradunk? – kérdi ijedten Júdás.

– Miért? Talán nincs házuk? Az eső nem esik be. Van ivóvíz. A tűzhely sem hiányzik. Mit akarsz ennél többet? Én itt igen jól érzem magamat. Azért is, mert nem érzem a farizeusok és társaik bűzét.

– Péter, menjünk, vonjuk be a hálót – mondja András, és elhúzza testvérét, mielőtt veszekedés támadna közte és Júdás között.

– Ez az ember nem szívlel engem! – kiált fel Júdás.

– Ezt nem mondhatod! Ilyen őszinte mindenkivel szemben. De jó. Te vagy mindennel elégedetlen – válaszolja Tamás, aki viszont mindig jókedvű.

A többiek egy ideig még vitatkoznak Júdással. Megérkeznek a pásztorok, s hoznak tojást és kenyeret. András visszajön a halakkal egy kosárban. Péter rőzsét hoz a vállán, és annak súlya alatt meggörnyedve üdvözli Jézust, aki nemrég érkezett meg.

– Tele vagyunk ennivalóval. Mindenki adni akart valamit. Ha mindenkinek olyan volna a szíve, mint az egyszerű népé! – mondja Jézus, kissé szomorúan.

– Ó! Az én Mesterem! Áldjon meg az Isten! – köszönti Péter Jézust.

– Téged is áldjon meg az Úr, Péter! Sokat dolgoztatok!

– Szabad óráinkban még többet is fogunk dolgozni. Van egy villánk a vidéken! És mi Édenkertet fogunk csinálni belőle. Közben rendbehoztam a kutat, hogy éjjel láthassuk, hol van, és hogy ne veszítsük el korszónkat, amikor vizet merítünk belőle. Aztán... látod, milyen ügyesek unokatestvéreid? Csupa szükséges holmi olyanoknak, akiknek hosszú ideig kell egy helyen élniük, és én, a halász, ilyesmihez nem értenék. Igazán ügyesek. Tamás is. Beállhatna Heródes konyhájába! Júdás is ügyes. Pompás pogácsákat készített...

– És fölöslegesen. Itt van a kenyér – válaszolja Júdás rosszkedvűen. Péter ránéz, megcsóválja fejét, megigazgatja a hamut, és ráteszi a pogácsákat.

– Mindjárt kész lesz minden – mondja Tamás, és nevet.

– Beszélsz ma? – kérdezi Jakab, Zebedeus fia.

– Igen. Hat és kilenc óra között. Társaitok így hirdették. Ezért együnk gyorsan!

János az asztalra teszi a kenyeret, odakészíti az ülőhelyeket, hozza az ivóedényeket és a kancsókat. Tamás pedig hozza a főtt zöldséget és a sült halat.

Jézus ül közepén. Ő ajánlja fel és áldja meg. Ő osztja szét. Mindenki jóízűen falatozik.

Még esznek, amikor a szérűn nézdegél néhány ember. Péter feláll, és az ajtóhoz megy.

– Mit akartok?

– A Rabbit. Nem itt beszél?

– De igen. Most azonban eszik, mert Ő is ember. Üljetek le ott, és várjatok.

A kis csoport az egyszerű fészker alá vonul.

– Jön majd a hideg, és gyakran fog esni. Azt mondom, jó lenne azt az üres istállót használni. Jól kitisztítottam. A jászol lesz a szék...

– Ne beszélj ostobaságokat! A Rabbi, rabbi – mondja Júdás.

– Miféle ostobaságokat!? Ha istállóban született, beszélhet is egy jászoltól!

– Péternek igaza van. De, kérlek titeket, szeressétek egymást! – Jézus szinte fáradtnak látszik, amikor ezeket a szavakat mondja.

Befejezik az evést, Jézus pedig azonnal a kis csoporthoz indul.

– Várj, Mester! – kiált utána Péter. – Unokatestvéred készített neked egy széket, mert lenn nedves a talaj.

– Nem szükséges. Te is tudod. Állva beszélek. Az emberek látni akarnak engem, és én is látni akarom őket. Inkább... tegyetek ki ülő- és fekhelyeket! Talán betegek is érkeznek... és szükség lesz rájuk.

– Mindig másokkal törődsz, jóságos Mester! – mondja János, és megcsókolja a kezét.

(2-511)

Szegény barátaim...

– Béke veletek, akik a Szót keresitek! – kezdi Jézus első beszédjét Lázár tanyáján. Lassan beszél, a mintegy húsz emberhez, akik a földön ülnek, vagy az oszlopokhoz támaszkodnak a fészernél, a langyos, erőtlén, novemberi napsütésben.

– Téved az ember, amikor az életre és a halálra gondol, és ezt a két szót használja. „Élet”-nek nevezi azt az időt, amelyben – miután anyja megszülte – elkezd a lélegzést, a táplálkozást, a mozgást, a gondolkodást, a cselekvést; és „halál”-nak mondja azt a pillanatot, amelyben megszűnik lélegzeni, enni, mozogni, gondolkozni, működni, és hideg, érzéketlen porhüvely lesz, készen arra, hogy visszatérjen egy öلبه: a sír öلبه. Holott nem így van. Én meg akarom veletek értetni az „élet”-et, és fel akarom sorolni nektek az életet jelentő tetteket.

Az élet nem pusztán létezés. A létezés még nem élet. Létezik ez a szőlőtöke is, amely ezekre az oszlopokra csavarodik. De nincs meg benne az az élet, amelyről én beszélek. Létezik az a birka is, amely ahhoz a távoli fához kötve, béget. De nincs meg benne az az élet, amelyről én beszélek. Az az élet, amelyről én beszélek, nem a létezéssel kezdődik, és nem akkor ér véget, amikor a test vége elérkezik. Az élet, amelyről én beszélek, nem az anyaméhben kezdődik. Akkor kezdődik, amikor Isten Gondolatától megalkotva megszületik egy lélek, hogy testben lakjék, és akkor érkezik el végéhez, amikor a bűn megöli.

Eleinte az ember csak egy mag, amely növekszik. Hús-mag, és nem sikerből vagy lágy részből áll, mint a gabona- vagy gyümölcsmag. Eleinte nem különbözik attól az állati embriótól, amely ott duzzad, annak a juhnak a méhében. De attól a pillanattól fogva, hogy ebbe a megfogamzott emberbe eljut ez a szellemi rész, amely szellemi volta révén hatalmasabb a testnél, és azt fölemeli, íme, akkor az állati magzat „él”, a Teremtő Gondolatnak megfelelően, és emberré válik, Isten gyermekévé, és a mennyország jövődő polgárává, aki Isten képére és hasonlatosságára lett teremtve. Ehhez azonban szükséges, hogy megmaradjon benne ez az élet. Mert az ember létezhet – emberi külsővel – akkor is, ha többé már nem ember, hanem pusztán csak egy sír, amelyben megrothad az élet.

Látjátok, ezért mondom: „Az élet nem a létezéssel kezdődik, és nem a test megszűnésével ér véget!! Az élet a születés előtt kezdődik, és nem ér véget, mert a lélek nem hal meg, nem semmisül meg. Meghalhat azonban rendeltetésének, ami mennyei rendeltetés, de tovább él, hogy büntetésben részesüljön. Boldog rendeltetése számára hal meg, amikor meghal a kegyelem számára. Ez az élet, amelyet megtámadott a romlás – ami a sorsát illető halált jelenti – tovább tart a kárhozatban és a gyötrelemben a századokon keresztül. Ez az élet, ha élő marad, (megmaradva a Kegyelem állapotában) lektor) eléri tökéletességét, és örökkévalóvá, tökéletessé, boldoggá lesz, hasonlóan Alkotójához.

Vannak kötelességeink az étellel szemben? Igen. Ez az élet Isten ajándéka. Isten minden ajándékát gondosan kell felhasználni, és meg kell óvni, mert oly szent, mint Adományozója. Egy király ajándékát rosszul kezelnétek? Nem. Ráhagyjátok az örökösökre és az örökösök örököseire, mint a család dicsőségét. Akkor miért bánátok rosszul Isten ajándékával? De hogyan kell használnotok és megőriznetek az isteni adományt? Miként lehet életben tartani a léleknek ezt a mennyei virágát, hogy megőrizzük a mennyország számára? Hogyan érhetjük el, hogy „éljünk” létezésünket felülmúlva és annak megszűnte után is?

Izraelnek erre vonatkozólag világos törvényei vannak, és azokat meg kell tartani. Izraelnek vannak prófétái és igaz emberei, akik példájukkal és szavukkal bemutatják a törvény gyakorlásának módját. Izraelnek ma is vannak szentjei. Ezért Izraelnek nem szabad, nem lenne szabad tévednie. Látom, hogy szívetekben és a holt lelkekben csak úgy hemzsegnek mindenütt a szennyfoltok. Azért mondom nektek: tartsatok bűnbánatot! Tárjátok ki lelketeket a Szó előtt! Valósítsátok meg a gyakorlatban a megváltozhatatlan Törvényt! Töltsetek új vért a kimerült „élet”-be, amely sorvad bennetek! Ha pedig az élet már elhalt bennetek, jöjjetek az Igazi

Élethez: Istenhez! Sirassátok meg bűneiteket! Kiáltásatok: „Könyörülj rajtam!” De támadjatok föl! Ne legyetek élő halottak, nehogy holnap örökké szenvedők legyetek! Én nem fogok nektek másról beszélni, csak arról, hogy miként kell eljutni erre az életre, vagy megőrizni ezt az életet. Egy másvalaki azt mondta nektek: „Tartsatok bűnbánatot! Tisztítsátok meg magatokat a paráznaság tisztátalan bűnétől, a bűn sarától!” Én azt mondom nektek: szegény barátaim, tanulmányozzuk együtt a Törvényt! Halljuk meg benne újra az Igaz Isten hangját, s utána így esedezzünk együtt az Örökkévalóhoz: „Szálljon szívünkre irgalmad!”

Most zord tél van. De nemsokára itt a tavasz. Egy holt lélek szomorúbb valami, mint egy a fagy által kopárrá vált erdő. De ha belétek hatol az alázat, az akarat, a bűnbánat és a hit, akkor – miként tavasszal az erdőbe – visszatér belétek az élet, és virágba borultok Isten számára, hogy aztán holnap, a századok egymásutánjának holnapján, az igazi élet gyümölcsseit teremjétek.

Jöjjetek az Élethez! Hagyjatok fel a puszta létezéssel, és kezdjétek el „élni”. A halál akkor nem a „vég” lesz, hanem a kezdet. Egy alkonyt nem ismerő nap kezdete. A halál által diadalt arat az, ami előbb élt a testnél, és a halál a test diadala is lesz, mert felszólítják az örök feltámadásra és arra, hogy része legyen abban az Életben, amit én ígérek, az Igaz Isten nevében, mindazoknak, akik „akarták” az „életet” saját lelküknek, amikor eltiporták az érzékiséget és a szenvedélyeket, hogy élvezzék Isten gyermekeinek szabadságát.

Menjétek! Minden nap ebben az órában fogok nektek beszélni az örök igazságról! Az Úr legyen veletek!

Az emberek lassan elszélednek, megtárgyalva a hallottakat. Jézus visszatér a házba.

(2-516)

2. füzet – Áldott vendégek

Adjátok mindet a szegényeknek!

Jézus két beszédben elmagyarázza az első parancsolatot. Utána azt mondja:

– Te, Júdás, Simonnal, ossz alamizsnát a szegényeknek! Mindet, amink van, adjátok oda! Sokkal több pénzünk van, mint amennyi helyes az Úr apostolai részére. Menj, Péter, menj! Ne félj, hogy túl sokat adsz! Én igazollak az Atyánál, mivel én parancsolom neked. Isten veletek, barátaim!

(2-533)

A második parancsolat kifejtése előtt, titokban, megérkezik Mannaen, Heródes féltestvére. Ez az első alkalom, hogy megjelenik Jézus hallgatói között. A tanítványok izgatottak, nem tudják, mire véljék ezt. Jézus azonban megnyugtatja őket, hogy nem kell félniük. Péter azt mondja Jézusnak:

– Nézd, ott van Mannaen. Az ott, abban a sötétvörös, csaknem feketének látszó köpenyben. Ezt a szegényeknek adta, és megkérdezte, itt maradhat-e aludni.

– Mit feleltél?

– Az igazat: „Csak magunknak van ágyunk. Menj a faluba!”

Jézus nem szól semmit. De otthagyja Pétert, és Jánoshoz megy, akinek mond valamit. Majd helyére megy, és elkezd beszélni.

Beszéde után felajánlja Mannaennek saját ágyát, és meghívja vacsorázni. Mannaen azonban inkább az istállóban alszik lovával, csak az ételt fogadja el.

(2-534)

A negyedik parancs magyarázatára már legalább háromszáz ember gyülekezik.

– Nem tudom, hogy élünk így tovább! Már nincs időnk se enni, se imádkozni, se pihenni... és a nép egyre nő – mondja Péter, félig csodálkozva, félig bosszankodva.

– Bánkódsz miatta? Ez annak a jele, hogy még vannak, akik keresik Istent.

– Igen, Mester. De te szenvedsz emiatt. Tegnap se tudtál enni, és ma éjjel sem volt más takaród, csak saját köpenyed. Ha ezt tudná Édesanyád!

– Áldaná Istent, aki annyi hívőt hoz hozzám.

– Engem pedig megszidna, mivel rám bízta, hogy gondoskodjam rólad – fejezi be Péter.

Hadonászva jön feléjük, lefelé, Fülöp és Bertalan. Amint meglátják Jézust, meggyorsítják lépteiket, majd ezt mondják:

– Ó, Mester! Mit tegyünk? Valóságos zarándoklat van itt: betegek, sírók és szegények. Nincs semmijük, és messziről jönnek.

– Majd veszünk kenyeret. A gazdagok adnak alamizsnát. Csak fel kell használnunk!

– A nappalok nagyon rövidek. A fészker máris zsúfolva van az ott letelepedett emberekkel. Az éjszakák pedig nedvesek és hidegek.

– Igazad van, Fülöp. Majd összehúzódnak az egyik nagyobb szobában. Ezt megtehetjük. A másik kettőt pedig berendezzük azok számára, akik az est beállta előtt nem érnének haza.

– Értem! Nemsokára nekünk engedélyt kell kérnünk a vendégektől, ha ruhát akarunk váltani. Úgy elárasztanak majd minket, hogy mi kényszerülünk elmenekülni – zsörtölődik Péter.

- Egészen másfajta meneküléseket fogsz látni, Péterem!
- Jézus meggyógyít egy beteg fiút, és utána beszélni kezd:
- Béke legyen mindnyájatokkal!

Úgy gondoltam, hogy mivel reggel óta itt vagytok, és kényelmesebb lesz délben hazaindulni, most délelőtt beszélek nektek Istenről. Úgy gondoltam, szállást adok azoknak a zarándokoknak, akik estére nem érnének haza. Én magam is vándor vagyok, és én is csak szűkösen rendelkezem a nélkülözhetetlennel, amit egy barátom könyörülete juttatott nekem. Jánosnak még kevesebbje van, mint nekem. Jánoshoz azonban az egészségesek mennek vagy a kevésbé betegek, nyomorékok, vakok és némák. Hozzá azért mennek, hogy megkapják a bűnbánat keresztségét. Hozzám testi gyógyulásért is jönnek. A Törvény így mondja: „Szeresd embertársadat úgy, mint magadat!” Én azt gondolom és mondom: hogyan mutatnám ki, hogy szeretem felebarátomat, ha elzárnám szívemet akár testi szükségleteik előtt is? És úgy döntök, azt adom nekik, amit én is kaptam. Kezemet kinyújtom a gazdagok felé, és kérni fogok kenyérre valót a szegények számára, és ágyamat is átadom, hogy abba fektessem a fáradtat és a szenvedőt.

Mindnyájan testvérek vagyunk. És nem a szavak bizonyítják a szeretetet, hanem a tettek. Aki elzárja szívét a hozzá hasonló előtt, annak Káinéhoz hasonló szíve van. Akiben nincs szeretet, az fellázad Isten parancsával szemben. Mindnyájan testvérek vagyunk.

Most Jézus kifejti a negyedik parancsot.

Utána, aki elmegy, gyors léptekkel távozik, aki marad, az bemegegy a harmadik nagy szobába, és elfogyasztja saját kenyerét vagy azt, amit a tanítványok nyújtanak, Isten nevében. Egyszerű kecskelábakra deszka és szalma van téve, és ezeken alhatnak a zarándokok.

Jézus a konyhába megy, hogy elfogyassza ennivalóját. De alighogy hozzáfog enni, kopogtatnak az ajtón.

András áll föl, mert ő van legközelebb az ajtóhoz, és kimegy az udvarra. Beszél valakivel, s azután visszajön:

- Mester, az az asszony kéret, aki sírt. Azt mondja, el kell mennie, és beszélnie kell veled.
- De így hogyan és mikor eszik a Mester?! – kiált fel Péter.
- Azt kellett volna mondanod neki, hogy jöjjön később – mondja Fülöp.
- Hallgassatok! Majd eszem azután. Ti folytassátok!

Jézus kimegy, és türelmesen meghallgatja, és megvigasztalja az asszonyt.

(2-543)

A tizedik parancs elmagyarázása után Jézus elbocsátja az embereket:

– Menjetek! Előbb azonban tudjátok meg, hogy a falu végén van egy özvegyasszony, sok gyerekkel, és a legnagyobb ínségben. Tartozásai miatt üzték ki házából. És még „hálás” lehet a gazdagnak, hogy csak elűzte. A ti adományotokat használtam fel arra, hogy kenyérhez jussanak. De lakásra is szükségük van. Az irgalmasság a legkedvesebb áldozat az Úr előtt. Legyetek jók, és az Ő nevében biztosítom nektek a jutalmat.

Az emberek suttognak, tanácskoznak, vitatkoznak.

(2-613)

Ti rabszolgák vagytok...

Jézus a tengerparti Cezareában, egy hadihajó előtt, a ház falának támaszkodva beszél. Az apostolok körülötte állnak, vagy ülnek a padokul szolgáló kötömbökön. Csak néhány gyümölcsáros van a közelben, és néhány tengerész lézeng a rakparton.

– Balga az az ember – kezdi Jézus beszédét – aki önmagát hatalmasnak, egészségesnek, boldognak látva, így szól: „Ugyan mire van még szükségem? És kire? Senkire. Semmim se hiányzik, elég. vagyok önmagamnak; ezért előttem semmik Isten törvényei és rendelkezései, vagy az erkölcséi. Az én törvényem az, hogy megteszem, amit megtehetek, és nem is gondolok arra, hogy másoknak jó-e vagy rossz.”

Egy árus megfordul a csengő hang hallatára, és Jézus felé jön, aki így folytatja:

– Így beszél az a férfi, és így beszél az a nő, aki se nem okos, se nem hisz. Ha ezzel kinyilvánítja is, hogy több-kevesebb hatalommal rendelkezik, de ugyanakkor azt is elárulja, hogy rokonságban áll a Gonosszal.

Emberek szállnak ki a gályából és más hajókból, és Jézus felé jönnek.

– Az ember nem szavaival, hanem tetteivel mutatja ki Istennel és az erénnyel való rokonságát, amikor elgondolkozik azon, hogy az élet változékonyabb, mint a tenger hulláma, amely most nyugodt, holnap viszont tombol. Ugyanígy válhat a mai jólét és hatalom holnap nyomorrá és tehetetlenséggé. És mit tesz majd akkor az az ember, akiből hiányzik az Istennel való kapcsolat? Akik ezen a gályán vannak, hányan voltak valamikor boldogok és hatalmasok, most pedig rabszolgák, és bűnözőknek számítanak! Bűnözőknek: ezért kétszeresen is rabszolgák: az emberi törvény szerint, amelyet hiába gúnyolnak ki – mert az, bizony létezik, és büntetést szab ki a törvény áthágóira – és a Sátánnak is rabszolgái, aki örökre birtokba veszi az olyan bűnöst, aki nem jut el bűnének meggyűlölésére.

– Üdvözlég, Mester! Hogyhogy itt? Megismersz?

– Isten jöjjön el hozzád, Publius Quintillianus! Látod? Eljöttem.

– És éppen ide, a római negyedbe. Már nem is reméltem, hogy még látlak. De örülök, hogy hallhatlak!

– Én is. Azon a gályán sokan vannak az evezőknél?

– Sokan. Főleg hadifoglyok. Érdekelnek?

– Szeretnék közel menni ahhoz a hajóhoz.

– Gyere! Ti menjetek innen! – parancsolja annak a néhány embernek, aki közel ment oda, de nyomban félreáll, szitkokat mormolva.

– Hagyd csak őket! Hozzá vagyok szokva, hogy az emberek szorosan körülvegyenek.

– Eddig engedhetlek. Tovább nem. Katonai gálya.

– Elég nekem. Isten jutalmazzon meg!

Jézus újra beszélni kezd, a római pedig mintha őrt állna mellette, ragyogó öltözékében.

– Ti rabszolgák vagytok, egy fájdalmas esemény következtében. Rabszolgák vagytok, amíg az élet tart. De minden könnycsepp, ami a rabszolgák láncaira hull, minden bántalmazás, ami testükre fájdalmat ír, vékonyítja a bilincseket, és fölékesíti azt, ami nem hal meg, és végül megnyitja számukra Isten békéjét, aki barátja szegény, boldogtalan gyermekeinek, és aki majd akkora örömet ad nekik, amekkora a fájdalmuk volt itt.

A gálya mellvédje mögül kinéznek a hajólegénység emberei, és úgy hallgatják. A gályarabok természetesen nincsenek fönn. De biztosan hallják, mert eljut hozzájuk, az evezőrudak számára készült nyílásokon át, Jézus erőteljes hangja, amely az apálynak ebben az órájában messzire elhangzik a nyugodt levegőben. Publius Quintillianus elmegy, mert egy katona elhívja.

– Meg akarom mondani ezeknek a szerencsétleneknek, akiket Isten szeret, hogy törődjenek bele szenvedésükbe, és készítsenek belőle lángot, hogy az mielőbb oldja fel a gálya és az élet

bilincseit. Isten utáni vágyakozásban töltsék el ezt a szerencsétlen napot – ami az élet – ezt a sötét, viharos, félelemmel és kínlódással teli napot, hogy majd bejussanak Isten nappaljába, amely világos, napsütéses, s amely nem ismeri sem a félelmet, sem a gyengeséget. A mennyország nagy békéjébe és korlátlan szabadságába juttok be ti, egy szenvedéssel teli sors vértanúi, csak tudjatok jók lenni szenvedéstekek alatt, és vágyódjatok Istenre.

Visszajön Publius Quintillianus, több katonával, utána pedig rabszolgák hoznak egy gyaloghintót. A katonák helyet keresnek a gyaloghintónak.

– Kicsoda Isten? Pogányokhoz szólok, akik nem tudják, kicsoda Isten. Leigázott népek fiaihoz szólok, akik nem tudják, kicsoda Isten. Nagykiterjedésű erdeitekben, ó ti gallok, ibérek, trákok, germánok, kelták, van nektek egy látszat-istenetek. A lélek ösztönösen törekszik az imádásra, mert visszaemlékszik az égre. De nem tudjátok megtalálni az igaz Istent, aki lelket helyezett testetekbe. Olyan lelket, amely ugyanolyan, mint a mienk, Izrael fiaié, egy lelket, amely ugyanolyan, mint a hatalommal rendelkező rómaiaké, akik leigáztak titeket; egy lelket, amelynek ugyanazon kötelességei és jogai vannak a Jó iránt, s amely lélekhez a Jó, vagyis az igazi Isten, hűséges lesz. Ti is ilyenek legyetek a Jóhoz! Az isten, vagy az istenek, amelyeket eddig imádtatok, s amelynek vagy amelyeknek nevét anyátok térdén tanultátok meg; az isten, amelyre talán már nem is gondoltok, mert nem érzitek, hogy tőle vigaszt kaptok szenvedéstekekre, amelyet talán már gyűlöltek, és átkoztok, napjaitok reménytelenségében, nem az igaz Isten.

Az igaz Isten Szeretet és Könyörület. A ti isteneitek talán ilyenek voltak? Nem. Ők is kemények, vérengzők, hazugok, képmutatók bűnös szenvedélyek rabjai, tolvajok voltak. És most magatokra hagytak titeket a legcsekélyebb vigasz nélkül, annak a reménye nélkül, hogy van, aki szeret titeket, és annak bizonyossága nélkül, hogy annyi szenvedés után pihenés vár rátok. Így van ez, mert a ti isteneitek nem léteznek. De Isten, az igazi Isten, aki a Szeretet és a Könyörület, s akinek biztos létezését én hirdetem nektek, Az, aki teremtette az egeket, a tengereket, a hegyeket, az erdőségeket, a növényeket, a virágokat, az állatokat, az embert. Az, aki a győztes emberbe ugyanolyan könyörületet és szeretetet önt, amilyen Ő, a föld nyomorultjai iránt. Ő, hatalmasok, ó urak, gondoljátok meg, hogy mind egy tőről sarjadtatok! Ne kegyetlenkedjétek azokkal, akiket a balsors juttatott kezetekbe, és legyetek emberségesek azokhoz is, akiket gonosztett kötözött a gályapadhoz.

Az ember sokszor vétkezik. Nincs olyan ember, akinek ne volna több-kevesebb titkos bűne. Ha erre gondoltatok, sokkal jobbak volnátok embertestvéreitekhez, akik – mivel nálatok kevésbé szerencsések – olyan bűnökért bűnhődnek, amelyeket ti is elkövettetek, mégis büntetlenek maradtatok. Az emberi igazságszolgáltatás annyira bizonytalan valami a megítélésben, hogy jaj lenne, ha az isteni is ugyanilyen lenne. Vannak gonosztévők, akik nem látszanak annak, és vannak ártatlanok, akiket bűnözőknek tartanak. Ne kutassuk az okát. Ez túl nagy vád lenne az olyan ember iránt, aki igazságtalan, és gyűlölettel van eltelve a magához hasonló ember iránt! Vannak bűnözők, akik valóban azok, de zsarnok erők juttatták őket a gonosztett elkövetésére, s ez részben menti a bűnt. Ezért ti, akikre a gályák felügyelete van bízva, legyetek emberségesek! Az emberi igazságszolgáltatás fölött jóval magasabban áll az isteni igazságszolgáltatás. Az igaz Istené, aki Teremtője a királynak és a rabszolgának, a sziklának és a tengerpart fövényének. Ő néz titeket: titeket, akik az evezőknél vagytok, és titeket, akik a hajólegénység élén álltok. És jaj nektek, ha ok nélkül kegyetlenkedtek! Én, Jézus Krisztus, az igaz Isten Messiása, erről biztosítalak titeket: Ő, amikor meghaltok, örök gályához kötöz titeket, a vérfoltos szíjkorbácsot pedig rábizza az ördögökre, akik úgy fognak titeket kínozni és ütlegelni, ahogyan ti kínoztatok. Mert, ha az emberi törvény megköveteli is, hogy a bűnös nyerjen büntetést, a büntetésben nem szabad túllépni a mértéket. Tudjatok erre emlékezni! Aki ma hatalmas, holnap nyomorult lehet. Egyedül Isten örökkévaló.

Szeretném megváltoztatni szíveteket, de főleg bilincseiteket szeretném leoldani, visszaadni titeket a szabadságnak és az elvesztett hazáknak. De, gályarab testvéreim, akik nem látjátok

arcomat, de akiknek szívét ismerem, minden sebével együtt, a szabadság és a földi haza helyett – amelyet én nem tudok visszaadni nektek, szegény emberek, akik a hatalmasok rabszolgái vagytok – én egy magasabb rendű szabadságot és hazát fogok nektek adni. Értetek lettem fogoly és hazátlan, értetek adom majd magamat váltságul. Értetek, értetek is, akik nem a föld gyalázata vagytok, ahogyan neveznek titeket, hanem mindez annak az embernek a szégyene, aki a háború és az igazságszolgáltatás szigorúságának mértékéről megfélemledik, számotokra is én majd új Törvényt készítek a földön és édes lakóhelyet az égben. Emlékezzetek nevemre, Isten gyermekei, akik sírtok! A Barát neve ez. Mondogassátok kínjaitokban! Legyetek bizonyosak, hogy ha szeretni fogtok engem, akkor is, ha a földön sohasem látjuk egymást, elnyertek engem. Jézus Krisztus vagyok, a Szabadító, a ti Barátotok.

Az igaz Isten nevében vigasztallak titeket. Hamarosan jöjjön el számotokra a béke!

A tömeg, legnagyobb részük római, Jézus köré sereglett, akinek újszerű gondolatai mindenkit ámulatba ejtettek.

– Jupiterre! Olyan dolgokat juttattál eszembe, amelyekre sohasem gondoltam volna! Pedig igaznak érzem azokat...

Publius Quintillianus elgondolkozva, de egyszersmind elragadtatással néz Jézusra.

– Így van ez, barátom. Ha az ember használná az esztét, sohasem jutna oda, hogy gonosztettet kövessen el...

– Jupiterre, Jupiterre! Micsoda szavak! Meg kell jegyezni! Azt mondtad: „Ha az ember használná az esztét...”

–... sohasem jutna oda, hogy gonosztettet kövessen el.”

– Milyen igaz! Jupiterre! Tudod-e, hogy nagy vagy?

– Minden ember, aki akarja, olyan lehetne, mint én, ha egészen egy lenne Istennel.

A római csak egyre mondogatja: „Jupiterre!” az egyiket csodálkozóbban, mint a másikat. Jézus azonban megkérdezi tőle:

– Adhatnék segítséget azoknak a gályaraboknak? Van pénzem... Pár gyümölcsöt, frissítőt, hadd tudják meg, hogy szeretem őket.

– Add ide! Megtehetem. Különben ott van egy előkelő asszony, aki sokat tehet.

Megkérdelem tőle. – Publius a gyaloghintóhoz megy, és beszél az alig elhúzott függöny nyílásánál. Visszajön. – Erre teljes felhatalmazást kaptam. Én gondoskodom majd a szétosztásról, nehogy a rabszolgafelügyelők visszaéljenek a helyzettel. És ez lesz az egyetlen eset, amikor egy császári katona könyörületet gyakorol a hadifoglyokkal.

– Az első. Nem az egyetlen. Eljön majd a nap, amikor nem lesznek többé rabszolgák; de tanítványaim már azelőtt is elmennek majd a gályarabok és a rabszolgák közé, hogy testvérnek szólítsák őket.

Egy újabb „Jupiterre!” sorozat hangzik fel a nyugodt levegőben, mialatt Publius arra vár, hogy elég gyümölcs és bor legyen a gályarabok számára. Majd, mielőtt a gályára menne, ezt súgja Jézus fülébe:

– Abban, ott, Claudia Procula van. Szeretne még hallani téged. De addig is szeretne valamit kérdezni. Menj oda!

Jézus a gyaloghintóhoz megy.

– Üdvözlégy, Mester! – A kis függöny kissé félrehúzódik, és egy szép, harminc körüli asszony tekint ki.

– Jöjjön el beléd a bölcsesség vágya!

– Azt mondtad, hogy a lélek emlékszik a mennyekre. Tehát örök az a valami, amiről azt mondjátok, hogy bennünk van?

– Örök. Ezért emlékszik Istenre. Arra az Istenre, aki azt teremtette.

– Mi a lélek?

– A lélek az, ami igazán nemessé teszi az embert. Te dicső vagy, mert a Claudiusok leszármazottja vagy. Az ember sokkal inkább dicső, mert Istentől ered. Benned a Claudiusok

vére folyik: családod hatalmas, de volt kezdete, és lesz vége. Az emberben, lelke révén, Isten vére van. Mert a lélek az ember Megteremtőjének a lelki vére – minthogy Isten a legtisztább Szellem – az Örök, Hatalmas, Szent Isten lelki vére. Az ember tehát örök, hatalmas és szent, lelke miatt, ami benne van, és ami mindaddig él, amíg egyesülve marad Istennel.

- Én pogány vagyok. Tehát nincs lelkem...
- De van. Azonban mély álomban alszik. Ébreszd fel az Igazságra és az Életre...
- Isten veled, Mester!
- Hódítson meg az Igazságosság! Isten veled!
- Amint látjátok, itt is voltak hallgatóim – mondja Jézus a tanítványoknak.
- Igen. De a rómaiakon kívül ugyan ki értett meg? Hisz azok barbárok!
- Ki? Mindenki. Béke honol bennük, és sokkal jobban fognak rám emlékezni, mint sokan mások Izraelben.

(3-57)

A szegényeknek adhattad volna...

Jézus meggyógyítja ellenségének, a kafarnaumi képmutató és gyűlölködő farizeusnak, Élinek unokáját, akit megmárt egy vipera, és már haldoklott. A szokás szerint Éli egy nagy kosár élelmiszert ajánl fel Jézusnak, földjének terményeiből, és egy pénzeszacskót a szegények számára, és meghívja Jézust és tanítványait vacsorára.

– Isten veled, Éli – búcsúzik tőle Jézus. – Köszönök mindent. Gyönyörűek ezek a gyümölcsök, és biztosan oly ízletes ez a sajt, mint a vaj, és biztosan kitűnő a bor. De mindet a szegényeknek adhattad volna, az én nevemben.

– Van itt az ő számukra is, ha akarod, alul, legalul. Ez neked szóló adomány volt.

– Akkor ezt holnap együtt osztjuk ki, a lakoma előtt vagy után, ahogy óhajtod....

Jézus csak a Keriótit viszi magával a lakomára. A vacsora végén Jézus ezt mondja:

– Most elbúcsúzom tőletek. Azonban Élihez van egy kérésem. Itt van az erszényed. Simon, Jónás fiának egy menedékül szolgáló kunyhójában vannak a szegények, akik mindenhol jöttek ide. Gyere velem, hogy átadjuk nekik a szeretetadományt.

– Mester, én... öreg és fáradt vagyok. Menj te az én nevemben! Veled van Júdás, Simon fia, és őt jól ismerjük... Tedd meg, te tedd meg! Isten legyen veled!

Jézus távozik Júdással, s amint kiérnek a térre, Júdás így szól:

– Vén vipera! Vajon mit akart mondani?

– Ugyan, rá se gondold! Vagy inkább: gondold azt, hogy dicsérni akart téged.

– Lehetetlen, Mester! Azok az ajkak sohasem dicsérik azt, aki jót tesz. Sohasem őszintén, így értem. Ami pedig az ő jövetelét illeti!... Azért nem jön, mert utálja a szegényt, és fél az átkától. Sokszor megsanyargatta az itteni szegényeket. Erre félelem nélkül megesküdhettek. És ezért...

– Nyugodj meg, Júdás! Nyugodj meg! Az ítéletet pedig bízd Istenre!

(3-108)

Örvendezik szegénységében...

A hegyi beszéd teljes szövegét lásd az erről szóló füzetben. Itt csak a szegénységgel kapcsolatos tanítást ismétljük meg.

A szegény és a gazdag számára egyaránt szükséges az első boldogság valóra váltása:

– Boldog vagyok, ha lélekben szegény vagyok.

Ó, gazdagság, égető sátáni szomjúság, mennyi tébolyt okozol! A gazdagnak és a szegénynek. A gazdagnak, aki aranyának él: a becstelen bálványnak, amely tönkretette lelkét. A szegénynek, aki gyűlöli a gazdagot, mert annak van aranya, és ha nem gyilkolja is meg ezért, elhalmozza átkaival a gazdag fejét, mindenféle rosszat kívánva neki. Nem elég, hogy nem tesszük a rosszat, az is szükséges, hogy ne kívánjunk rosszat. Az, aki átkozódik, szerencsétlenséget és halált kívánva, nem sokban különbözik attól, aki ténylegesen gyilkol, mert él benne a vágy, hogy lássa annak vesztét, akit gyűlöl. Igazán mondom nektek, hogy a vágy nem más, mint egy visszatartott cselekedet, hasonló a méhben már kialakult magzathoz, akit megfogantak, de még nem hoztak világra. A gonosz vágy megmérgezik és tönkretesz, mert sokkal tovább tart, mint az erőszakos cselekedet, mélyebbre nyúlik magánál a cselekedetnél is.

A lélekben szegény, ha gazdag, nem vétkezik aranyával, hanem az, megszentelésére szolgál, és megszeretteti őt. Szeretik és áldják, mert hasonló a sivatagban csörgedező forráshoz, amely életet ment. Zsugoriság nélkül ad, örvendezve annak, hogy adhat és enyhítheti a kétségbeesett helyzetben levőket. Ha szegény, örvendezik szegénységében, s ez megédesíti kenyerét. Mentés az arany égető szomjúságától. Nincsenek lidércnyomásos álmai, és kipihenten kel fel, hogy nyugodtan munkához lásson, ami mindig könnyűnek tűnik számára, ha mentes a sóvárgástól és az irigységtől.

Két dolog teszi gazdaggá az embert: az arany és az érzelmek. Az egyik anyagilag, a másik erkölcsileg. Az arany nemcsak a pénzt jelenti, hanem a házakat, mezőket, ékszereket, bútorokat, nyájakat is, egyszóval mindent, ami anyagilag gazdaggá tesz. Az érzelmekhez tartoznak: a vérségi és házassági kötelékek, barátságok, értelmi adottságok, betöltött tisztségek, állások. Amint látjátok, ha az első csoportot illetőleg a szegény elmondhatja is: „Ó, számomra elég, ha nem irigylen azokat, akiknek van, és rendben vagyok, mert én szegény vagyok, és a körülmények kényszerítettek erre”, a második csoportot illetőleg azonban a szegénynek is vigyázni kell, mert a legnyomorúságosabb körülmények között élő ember is bűnösen gazdaggá lehet lélekben. Aki rendellenes érzelmekkel ragaszkodik valamihez, az vétkezik.

Azt mondjátok: „De akkor gyűlölnünk kell a javakat, amelyeket Isten adott nekünk? Akkor miért parancsolja meg, hogy szeressük apánkat és anyánkat, jegyesünket, gyermekeinket, és miért mondja: »Szeresd felebarátodat, mint tenmagadat?«” ...

A szeretet nem rossz, és nem szabad azzá válnia. Az Isten által nekünk adott kegyelmek nem rosszak, és nem szabad rosszakká válniuk. A szeretet jelei azok. Szeretettől kaptátok azokat. Szeretettel kell használni ezt a gazdagságot, amelyet Isten adott nektek, mind az érzelmek terén, mind az anyagi javakban. Aki nem imádja azokat bálványokként, hanem eszközként használja fel arra, hogy általuk szentül szolgálja Istent, az bebizonyítja, hogy nem tapad hozzájuk bűnös módon. Gyakorolja a lélek szent szegénységét az, aki mindentől megfosztja magát, hogy szabadabbá váljék a Szent Isten, a Legfőbb Gazdagság elnyerésére. Isten elnyerését jelenti a mennyország birtoklása. H 15-17

A „Boldog vagyok, ha irgalmas vagyok” kifejtésénél, többek között ezt mondja Jézus:

– Boldog az, aki irgalmas tud lenni az éhezőkhez, azokhoz, akiknek ruhára van szükségük, a lakástalanokhoz, a még nagyobb nyomorúságban sínylődőkhöz: azokhoz, akik rossz jellemvonásokkal rendelkeznek, és szenvedést okoznak a velük együtt élőknek. Legyetek irgalmasok! Bocsássatok meg, legyetek részvételtel, segítsetek, oktassatok, támogassatok! Ne zárkózzatok be kristálytoronyba, mondván: „Én tiszta vagyok, és nem szállok le a bűnösök

közé.” Ne mondjátok: „Én gazdag és boldog vagyok, és nem akarok hallani mások nyomorúságáról.” Vigyázzatok, mert gyorsabban eltűnhet gazdagságtok, egészségetek, családi jóléteitek, mint ahogy elenyészik a füst! H 20.

Áldott vendégek lesznek

A hegyi-beszéd negyedik napján, miután Jézus befejezte az oktatást a böjttel kapcsolatban, azt mondja:

– Most pedig menjetek, és adjatok ételt a testnek is, miután a lélek már táplálkozott! Az a két szegényke maradjon velünk! Áldott vendégek lesznek, akik megízésként majd kenyerünket. Béke legyen veletek!

A két szegényke marad. Az egyik egy csont-bőr asszony, a másik egy igen öreg ember. De nincsenek együtt. A véletlen hozta őket össze, és ott maradtak az egyik sarokban, megalázottan, mert hiába nyújtották kezüket az előttük elhaladók felé.

Jézus egyenesen feléjük tart, minthogy nem mernek előbbre jönni, és kézenfogva vezeti őket a tanítványok csoportja közepére, egy sátorféleség alá, amelyet Péter készített egy sarokban. Talán ez alatt húzzák meg magukat éjszakára, és ott gyűlnek össze a nap legmelegebb óráiban. Egy lombos ágakból és... köpenyekből összetákolt fészker. A célnak azonban megfelel, bár olyan alacsony, hogy Jézus és a Kerióti, a két legmagasabb, csak meghajolva tud belépni alá.

– Ez itt az apa, és ez itt egy nővéretek. Hozzatok ide, amink van! Amíg elfogyasztjuk, meghallgatjuk történetüket. – És Jézus személyesen szolgálja ki a két szegénylőt, és végighallgatja panaszos elbeszélésüket. Egyedül él az öreg, mivel leánya messzire költözött az urával, és megfélemezett apjáról. Egyedül él az asszony is, mert férjét megölte a láz, és ráadásul ő is beteg.

– Az emberek megvetnek minket, mert szegények vagyunk – mondja az öregember. – Én kéregetve járok, hogy összekuporgassam azt, amiből majd megülöm a pászkaünnepet. Nyolcvanéves vagyok. A húsvétot mindig megültem, és lehet, hogy ez lesz az utolsó. De nem akarok semmilyen lelkiismeret-furdalással megtérni Ábrahám kebelére. Ahogy megbocsátok leányomnak, ugyanígy remélek én is bocsánatot. És meg akarom ülni húsvétomat.

– Hosszú az út odáig, apa!

– Hosszabb az égbe vezető, ha elmulasztjuk az előírt szertartást!

– Egyedül még? És ha rosszul leszel az úton?

– Isten angyala majd lezárja szememet.

Jézus megsimogatja a reszkető, hófehér fejet, és megkérdi az asszonytól:

– És te?

– Én munka után járok. Ha jobban tudnék táplálkozni, kigyógyulnék a lázból. S ha meggyógyulnék, dolgozhatnék a csépléseknél is.

– Gondolod, hogy csak az étel gyógyíthatna meg?

– Nem. Te is itt vagy. Dehát én egy szegény vagyok, túl szegény ahhoz, hogy könyörületet kérhessek.

– És ha meggyógyítanálak, utána mit kívánnál?

– Semmi többet. Mert akkor máris többet kaptam, mint amennyit remélhetek.

Jézus mosolyog, és odanyújt neki egy darabka kenyeret, amit belemártott egy kis vízbe és ecetbe, ami itt italul szolgál. Az asszony szótlanul megeszi, Jézus pedig tovább mosolyog.

Az étkezés hamar véget ér. Oly szűkös volt! Az apostolok és a tanítványok mennek, hogy árnyékot keressenek a lejtőkön, a bokrok között. Jézus a sátor alatt marad. Az aggastyán a fűvel benőtt hegyoldalnak dőlve, fáradtan alszik.

Egy kis idő múltán az asszony, aki szintén távolabb ment, hogy árnyékot és pihenő helyet keressen, Jézus felé jön, aki bátorítón mosolyog rá. Az asszony félénken, de mégis vidáman jön, amíg a sátor közelébe nem ér, s aztán elfogja az öröm, és az utolsó lépéseket már gyorsan teszi meg, és arccal a földre borul, elfojtott kiáltással:

– Meggyógyítottál engem! Te áldott! Ez a nagy hideglelés órája, de most nem fogott el...
 Ó! – és megsókolja Jézus lábait.

– Biztos vagy abban, hogy meggyógyultál? Én ezt nem mondtam neked. Véletlen is lehet...
 – Ó, nem! Most értettem meg mosolyodat, amellyel átnyújtottad nekem azt a kenyeret. A te erőd szállt belém azzal a falattal. Semmim sincs, amivel viszonzhatnám neked, csak a szívem. Parancsolj szolgálnom, Uram, s ő haláláig engedelmeskedni fog neked!

– Igen. Látod azt az öreget? Egyedül van, és igaz ember. Neked volt férjed, de elragadta tőled a halál. Neki volt egy leánya, de elvette tőle az önzés.
 Ez rosszabb. És mégsem szitkozódik. De nem volna rendjén, egyedül hagyni őt utolsó óráiban. Légy a leánya!

– Igen, Uram!
 – De vigyázz, mert ez azt jelenti, hogy kettő számára kell dolgoznod!
 – Most már erős vagyok, és megteszem.
 – Akkor menj oda, arra a meredek lejtőre, és mondd meg annak az embernek, aki ott pihen, annak a hamuszínű ruhát viselőnek, hogy jöjjön ide hozzám!
 Az asszony gyorsan odamegy, és a zelóta Simonnal tér vissza.
 – Gyere ide, Simon, beszélnem kell veled! Várj, asszony!
 Jézus odébb megy, néhány méterrel.
 – Gondolod, hogy megterhelést jelentene Lázárnak, ha eggyel több munkásnőt fogadna fel?
 – Lázárnak? De, azt hiszem, nem is tudja, hány szolgálja van! Eggyel több vagy kevesebb!... De ki az?
 – Ez az asszony. Meggyógyítottam, és...
 – Elég, Mester. Ha te meggyógyítottad, annak a jele, hogy szereted. Amit te szeretsz, az Lázár előtt szent. Vállalom, az ő nevében.
 – Igaz. Amit én szeretek, az Lázár előtt szent. Helyesen mondtad. És emiatt lesz Lázár szentté, mert ha azt szereti, amit én szeretek, a tökéletességet fogja szeretni. Azt az öregembert az asszony mellé akarom adni, és azt akarom, hogy az a pátriárka boldogan ülje meg utolsó húsvétját. Én nagyon szeretem a szent öregeket, és boldog vagyok, ha derűs alkonyt adhatok nekik.
 – A gyermekeket is szereted...
 – Igen, és a betegeket...
 – Meg azokat is, akik sírnak...
 – És azokat is, akik egyedül vannak...
 – Ó, Mesterem! Hát nem veszed észre, hogy mindenkit szeretsz? Ellenségeidet is?
 – Nem veszem észre, Simon. Szeretni: ez az én természetem. Nézd, a pátriárka ébredszik: Menjünk, mondjuk meg neki, hogy a húsvétot egy leánya mellett fogja megülni, és többé nem hiányzik majd számára a kenyér.
 Visszatérnek a sátorhoz, ahol az asszony vár rájuk, majd mindhárman együtt mennek az öreghez, aki felült, és éppen a saruját köti fel.
 – Mít csinálsz, apa?
 – Megyek le a völgybe. Remélem, találok valami helyet, ahol éjszakára meghúzhatom magamat. Holnap pedig majd koldulok az úton, és utána le, le, egy hónap múlva, ha meg nem halok, a Templomban leszek.
 – Nem.
 – Ne menjek? Miért?
 – Mert a jó Isten nem akarja. Nem egyedül fogsz menni. Ez az asszony veled megy. Elvezet téged oda, ahová én mondom, és irántam való szeretetből befognak titeket. Megülöd a húsvétodat, de nem kell fáradoznod. Már eleget hordoztad keresztedet, apa. Most tedd le! És merülj el a jó Istennek mondott hálaimában!

– De miért?... de miért?... Én... én nem érdelek meg ennyit... Te... egy leányt... Több ez, mintha húsz évet ajándékoznál nekem... És hová, hová küldesz engem?... – Az öreg sír, nagy, bozontos szakállába folynak könnyei.

– Lázárhoz, Teofil fiához. Nem tudom, ismered-e?

– Ó!... Én Szíria határvidékére való vagyok, és emlékszem Teofilra. De... de... Ó, Isten áldott Fia, engeddd, hogy megáldjalak!

És Jézus, aki ott ül a fűvön, szemben az aggastyánnal, valóban lehajol, és hagyja, hogy az öreg ünnepélyesen a fejére tegye két kezét, és eldörögje, öreges hangján, az ősi áldást: „Az Úr áldjon és oltalmazzon meg! Az Úr mutassa meg neked arcát, és legyen hozzád irgalmas! Fordítsa feléd arcát az Úr, és adja meg neked békéjét!”

Jézus, Simon és az asszony együtt felelik rá:

– Úgy legyen!

(3-197)

Ne aggódjatok jövőtök miatt!

Másnap Jézus beszédén jelen van az aggastyán az asszonnyal. Egészen elől vannak, Vigasztalójuk közelében, és külsőre sokkal nyugodtabbak, mint tegnap. Az öreg, szinte azért, hogy pótolja a sok hónapot vagy évet, amikor leánya nem törődött vele, ráncos kezét az asszony térdére teszi, ez pedig megsimogatja. Jézus mellettük halad el, hogy fölmenjen kezdetleges szószékére, és elhaladtában megsimogatja az aggastyán fejét, aki úgy néz rá, mintha máris isteni külső alatt látná.

Jézus a vagon helyes felhasználásáról beszél, és arra buzdítja hallgatóságát, hogy ne kérkedjék, amikor alamizsnát ad. Beszédét félbeszakítja valaki, a tömeg közepéből:

– Mester, te meghazudtolod saját szavaidat!

A gyűlölködő és váratlan sértésre mindenki a hang irányába fordul. A tömegből füttyök és zúgolódó szavak hangzanak a sértegető felé. Jézus az egyetlen, aki nyugodt marad. Mellén összefonja karját, és ott áll, magasan, szemben a nappal, a kötömbön, sötétkék köntösében.

A sértegető csak folytatja, mit sem törődve a tömeg hangulatával:

– Rossz tanító vagy, mert azt tanítod, amit nem teszel, és...

– Hallgass! Takarodj! Szégyelld magadat! – kiabálja a tömeg. És még ezt is: – Eredj az írástudóidhoz! Nekünk elég a Mester. A képmutatók helye a képmutatók mellett van! Hamis tanítók! Uzsorások! – és még folytatnák, Jézus azonban erős hangon közbeszól:

– Csend! Hagyjátok beszélni! – és az emberek nem ordítanak tovább, csak suttogva mondják szidalmakat, vad pillantásokkal tetézve azokat.

– Igen. Te azt tanítod, amit nem teszel. Azt mondod, úgy kell alamizsnát adni, hogy senki se lássa, és tegnap, az egész nép jelenlétében, azt mondtad két szegénynek: „Maradjatok, és majd csillapítani fogom éhségeteket!”

– Ezt mondtam: „Az a két szegényke maradjon velünk. Áldott vendégek lesznek, akik megízésként majd kenyérünket.” Nem többet. Nem azt juttattam kifejezésre, hogy jól akarom őket tartani. Melyik az a szegény ember, akinek legalább egy darab kenyere ne lenne? Arról az örömről volt szó, hogy baráti kedvességet nyújtsak nekik.

– Eh! Persze! Ravasz vagy, és értesz hozzá, hogy báránynak mutasd magadat!...

Az aggastyán föláll, megfordul, és botját fölemelve kiáltja:

– Pokoli nyelv, amely a Szentet vádolod, azt hiszed talán, hogy mindent tudsz, és vádaskodhatsz amiatt, amit tudsz? Ahogyan nem tudod, kicsoda Isten, és ki az, akit sértegetsz, ugyanúgy nem ismered cselekedeteit. Csak az angyalok tudják, meg az én ujjongó szívem. Halljátok emberek, halljátok mindnyájan, és tudjátok meg, hogy Jézus hazug és kevély-e, mint ez a Templom szemetje állítja. Ő...

– Hallgass, Izmael! Hallgass, irántam való szeretetből! Ha boldoggá tettelek, most te tégy boldoggá engem, hallgatásoddal! – kérleli Jézus.

– Engedelmeskedem neked, Szent Fiú. Csak azt engedj meg, hogy ennyit mondjak: A hűséges, öreg izraelita áldása van Őrajta, aki Istenként tett velem jót, és azt az áldást Isten adta ajkamra, hogy elmondjam magamért és új leányoméért, Sáráért. De a te fejedem nem lesz áldás. Én nem átkozlak meg. Nem szennyezem be átokkal a számat, amelynek így kell szólania Istenhez: „Végy magadhoz!” Nem tettem meg azzal sem, aki megtagadott engem, és máris isteni jutalmat kaptam érte. De lesz, aki majd megteszi a vádolt Ártatlan és Izmael helyett, aki barátja annak az Istennek, aki vele jót tett.

A felkiáltások kórusa zárja be az öregember beszédét, aki újra leül. Az ember pedig elkotródik, szitkoktól üldözve. Utána a tömeg ezt kiáltja Jézusnak:

– Folytasd, folytasd, Szent Mester! Mi csak téged hallgatunk. Te is hallgass meg minket! Ne hallgass azokra az átkozott hollókra! Irigyek, mert mi jobban szeretünk téged, mint őket! De

benned szentség van, bennük pedig gonoszság. Beszélj, beszélj! Láthatod, hogy már csak a te szavaidra vágyakozunk. Házak, üzleti ügyek? Semmi, csakhogy téged hallhassunk!

– Igen, beszéllek. De ne haragudjatok rájuk! Imádkoztatok azokért a szerencsétlenekért! Bocsássatok meg, ahogy én is megbocsátok! Mert ha megbocsátjátok az emberek botlásait, Mennyei Atyátok is megbocsátja majd bűneiteket. De ha haragot tartotok, és nem bocsátotok meg az embereknek, Atyátok se bocsátja meg mulasztásaitokat. Pedig bocsánatra mindenkinek szüksége van.

Azt mondtam nektek, hogy Isten akkor is megjutalmaz titeket, ha nem kértek tőle jutalmat a megtett jóért. Ti azonban ne azért tegyetek jót, hogy jutalmat kapjatok, s hogy az biztosítsa jövőtöket. Ne mérlegeljétek a jót, és ne tartson vissza titeket az a gondolat, hogy „Utána mi lesz velem, marad-e még nekem? És ha semmi sem marad, ki segít majd rajtam? Lesz-e valaki, aki azt teszi velem, amit én tettem? És ha többet már nem tudok adni, szeretnek-e még engem?”

Idehallgassatok: Nekem vannak hatalmas barátaim a gazdagok között, és vannak barátaim a föld nyomorgói között. És igazán mondhatom nektek, hogy nem hatalmas barátaimat szeretik a legjobban. Nem önszeretetből, saját javamat keresve megyek hozzájuk. Hanem azért, mert tőlük sokat kaphatok azok számára, akiknek semmijük sincs. Nekem nincs semmi vagyonom. Szeretném birtokolni a világ minden kincsét, és átváltoztatni azt kenyérré azok számára, akik éheznek, tetővé a lakásra szorulóknak, ruhává a ruhátlanoknak, orvosságra a betegeknek. Azt mondjátok: „Te tudsz gyógyítani.” Igen, ezt és más egyebet is meg tudok tenni. De nem mindig van hitük másoknak, és én nem tudom megtenni, amit megtennék, és amit szeretnék megtenni, ha hitet találnék szívükben. Szeretnék jót tenni azokkal is, akiknek nincs hitük. Feltéve, hogy nem csodát kérnek az Emberfiától, szeretnék emberi segítséget nyújtani nekik. De nincs semmim. Azért kinyújtom kezemet azok felé, akiknek van, és kérem őket: „Isten nevében adj nekem alamizsnát!” Ezért vannak magas rangú barátaim. Holnap, amikor én már nem leszek többé a földön, még mindig lesznek veletek szegények, és én nem leszek itt, és nem teszek csodát azokkal, akiknek van hitük, se alamizsnát nem adok azoknak, akiknek nincs hitük, hogy elősegítsem hitüket. De akkor gazdag barátaim megtanulták már a velem való kapcsolatuk által, miként kell jót tenniük, és apostolaim szintén megtanulták a velem való kapcsolatuk által, hogy szeretettel alamizsnát adjanak testvéreiknek. És a szegények mindig segítségre találnak.

Azonban tegnap valakitől, akinek semmije se volt, többet kaptam, mint amit mindazok adtak nekem, akiknek volt. Az a barátom szegény, mint én. De adott nekem valamit, amit nem lehet semmiféle pénzhez sem hasonlítani, és boldogan adta nekem. Ez felidézte bennem gyermekkorom és ifjúkorom sok békés óráját, amikor minden este fejemre tette kezét az Igaz, és én az ő áldásával mentem aludni, és ő örködött álmom felett. Tegnap ez a szegény barátom királlyá tett engem áldásával. Látjátok, hogy amit ő adott nekem, azt sose kaptam egyik gazdag barátomtól sem. Azért ne féljétek! Még ha nem is lesz már többé módotokban pénzt adni, pusztán a szeretet és szentség ajándékozásával jót tudtok tenni a szegényekkel, elfáradtakkal és a szomorúakkal.

Azért azt mondom nektek: ne nyugtalankodjatok sokat, attól félve, hogy kevés vagyonotok lesz. A szükséges mindig meglesz nektek. Ne aggódjatok sokat, a jövőre gondolva. Senki sem tudja, mennyi jövő van még előtte. Ne aggódjatok azért, hogy mit esztek, mivel tartjátok fenn életeteket, mivel ruházkodtok, hogy melegen tartsátok testeteket. Szellemetek élete sokkal értékesebb gyomrotoknál és tagjaitoknál, sokkal többet ér a kenyérnél és a ruhánál. És Atyátok tudja ezt. Tudjátok meg tehát ti is. Nézzétek az ég madarait: nem vetnek, nem aratnak, csűrőkbe sem gyűjtik a magot, mégse halnak éhen, mert a mennyei Atya táplálja őket. Ti emberek, akiket különösen szeret az Atya, sokkal többet értek azoknál.

Közületek ki tud, minden tehetségét latba vetve, egy könyöknyit is hozzáadni természetéhez? Ha még egy tenyérnyivel sem sikerül magasabbá tennetek természeteket, hogyan képzelhetitek, hogy megváltoztathatjátok jövőtök feltételeit, meggyarapítva vagyonotokat, hogy azzal hosszú és szerencsés öregkort biztosítsatok magatoknak? Mondhatjátok-e a halálnak: „Te akkor viszel

majd el engem, amikor én akarom”? Nem mondhatjátok. Akkor miért nyugtalanoktok a holnap miatt? És miért féltek annyira attól, hogy nem lesz ruhátok? Nézzétek a gyöngyvirágokat: nem fáradoznak, nem szőnek, nem mennek a ruhakereskedésekbe, hogy vegyenek maguknak. Mégis, biztosítalak titeket, hogy Salamon, egész dicsőségében, sose volt úgy öltözve, mint ezek egyike. Nos, ha Isten így felöltözteti a mező fűvét, amely ma létezik, és holnap a kemence begyűjtására használják, vagy a nyáját táplálják vele, és a vége hamu vagy trágya lesz, mennyél inkább gondoskodni fog rólatok, gyermekeiről!

Ne legyetek kicsinyhitűek! Ne aggódjatok a jövő bizonytalansága miatt, mondván: „Amikor megöregszem, mit fogok enni? Mit iszom? Mibe öltözöm?” Hagyjátok ezeket a gondokat a pogányoknak, akik nem rendelkeznek az isteni atyaság fennkölt biztonságával. Ti rendelkeztek vele. Hiszitek, hogy Atyátok tudja, mire van szükségetek, és szeret titeket. Bízatok azért benne! Keressétek először az igazán szükséges dolgokat: a hitet, a jóságot, a szeretetet, az alázatosságot, a szelídséget, a három és a négy fő erényt, és a többit mind, mind, úgy, hogy barátai legyetek Istennek, és jogotok legyen az Ő Országára. És biztosítalak titeket, hogy a többit mind megkapjátok ráadásként anélkül, hogy kérnétek. Nincs gazdagabb a szentnél, és biztosabb nála. Isten a szenttel van. A szent Istennel van. Nem kér semmit teste számára, és Isten önmagát adja neki itt, és a mennyországot a túlvilágon.

Ne gyötörjétek azért magatokat azzal, ami nem éri meg a gyötrelmet! Sújtson le titeket az, hogy tökéletlenek vagytok, ne pedig az, hogy nincs elég földi javatok. Ne gyötörjétek magatokat a holnap miatt. A holnap majd gondoskodik önmagáról, és ti majd gondoltok rá, amikor élitek. Miért aggódni ma? Nem elég fájdalmas a tegnapi emléke és a mai nap gyöttrő gondolata, az élet, szükségetek van még arra is, hogy aggódjatok: „mi lesz” holnap? Elég a mának a maga baja! Az életben mindig több lesz a szenvedés, mint szeretnétek, anélkül, hogy a jelenlegihez hozzá kellene csatolnotok a jövőét! Mondjátok mindig a nagyszerű szót Istennek: „Ma”. Legyetek az Ő gyermekei, akiket saját hasonlatosságára teremtett. Mondjátok tehát vele: „Ma”. (Mt 6, 25-32)

És ma megáldalak titeket. Elkísérlek titeket az új ma, a holnap kezdetéig, azaz, amikor újból békét adok nektek Isten nevében.

(3-202)

Ma mindenkinek tudsz adni

A következő napon szakadatlanul özönlének az emberek: öregek, egészségesek, betegek, gyermekek, jegyesek, akik Isten szavának áldásával óhajtják elkezdni életüket, koldusok, jómódú emberek, akik magukhoz szólítják az apostolokat, és adományt adnak át nekik a nélkülözők számára, és az átadáshoz annyira keresik a rejtett helyet, mintha gyónnának. Tamás előhossa az egyik úti tarisznyát, és abba borítja mindezt a sok pénz-kincset, olyan nyugalommal, mintha csak csirkeeléség volna, majd az egészet odaviszi ahhoz a kőtömbhöz, ahol Jézus beszél, és vidáman nevetve mondja:

– Örülj, Mester! Ma mindenkinek tudsz juttatni belőle!

Jézus mosolyog, és azt mondja:

– Akkor lássunk is hozzá azonnal, hogy aki szomorú, rögtön elégedetté váljék! Te és társaid válasszátok ki a betegeket és a szegényeket, és vezessétek őket ide, előre!

Ez meg is történik aránylag rövid idő alatt. Tamás ugyanis fölállva egy sziklára, hogy mindenki lássa, erőteljes hangján kiáltja:

– Mindazok, akiknek testi bajuk van, menjenek tőlem jobbra, oda, ahol árnyék van.

Utánozza őt a Kerióti, aki szintén nem mindennapi erejű és szépségű hanggal van megáldva, s azt kiáltja:

– Azok pedig, akik úgy érzik, joguk van adományra, jöjjenek ide, körém! De jól vigyázzatok, nehogy hazudjatok, mert a Mester szeme olvas a szívekben!

A tömeg, mozgásba jön, hogy három részre váljék, aki beteg, aki szegény, és aki csak a tanításra áhítozik. Jézus előbb meggyógyítja a betegeket, majd megvigasztal hármát, aki nehézségével fordul hozzá, és utána visszamegy a szegényekhez. Alamizsnát oszt nekik, amint Ő jónak látja. Most már mindenki megelégedett, és Jézus elkezdheti beszédét.

(3-210)

Isten enni ad holnap

A hét végén Jézus befejezi a hegyi-beszéd sorozatot, és lemegy a hegyről. Jézus meggyógyít egy leprást a hegy tövében. Az emberek a Mester köré gyűlnek, s ez a kör semmiképpen sem akar tágulni. De közben lement a nap, és kezdetét veszi a szombati pihenő. A falvak messzire vannak. Az emberek azonban nem törődnek sem a falvakkal, sem az ennivalóval, sem bármi egyébvel. Bezzeg aggódnak az apostolok, s ezt közlik is Jézussal. Az idős tanítványok is gondterheltek. Mert vannak itt asszonyok és gyermekek is, és bár enyhe az éjszaka, és puha a rét füve, a csillagok mégsem kenyerek, s a vízparti kövek sem ehetőek.

Jézus az egyetlen, aki ügyet se vet a dologra. Az emberek közben elfogyasztják maradék ennivalójukat, gondtalanul. Jézus felhívja erre övéinek figyelmét:

– Bizony, mondom nektek, hogy azok az emberek felülmúlnak titeket! Nézzétek, milyen gondtalanul fogyasztanak el mindent. Azt mondtam nekik: „Aki nem tudja elhinni, hogy Isten ad enni holnap gyermekeinek, máris indulhat”, de ezek maradtak. Isten nem hagyja cserben Messiását, és nem okoz csalódást annak, aki benne remél.

Az apostolok vállat vonnak, és tovább nem foglalkoznak a dologgal.

A vérvörös naplemente után leszáll a nyugodt, szép este, és a vidék csendje mindenre ráborul, miután elült a madarak utolsó éneke is. Egy-egy szellő-suhanás, majd az első csillag feltűnésekor és egy béka első brekegésekor elkezdődik az éji madarak néma repdesése.

A gyermekek már alszanak. A felnőttek egymással beszélgetnek, és időnként valaki a Mesterhez megy, valamilyen felvilágosítást kérni. Így aztán nem kelt feltűnést, amikor a két búzatábla között vezető gyalogúton közeledni látnak egy ruhájára és korára nézve is tekintélyes külsejű személyt. Mögötte emberek jönnek. Mindenki arra fordul, hogy megnézzék őket, és suttogva mutatnak rájuk. A suttogó hang csoportról csoportra terjed, felerősödik, majd elhal. A legtávolibbi csoportokat is ide vonzza a kíváncsiság.

A nemes megjelenésű férfi Jézushoz lép, aki egy fa tövében ülve hallgatja a férfiakat, és mély hódolattal köszön. Jézus azonnal föláll, és hasonló tisztelettel viszonzza a köszöntést. A jelenlévők erősen figyelnek.

– Fönn voltam én is a hegyen, és talán azt gondoltad, nincs hitem, és a koplalástól való félelmemben távoztam el. Pedig más ok miatt mentem el. Testvér akartam lenni a testvérek között, az idősebb testvér. Szeretném veled közölni elgondolásomat, odébb. Meg tudsz hallgatni? Nem vagyok ellenséged, noha írástudó vagyok.

– Menjünk kissé odébb... – és a búza közé mennek.

– A zarándokok élelméről akartam gondoskodni, és lementem, hogy kiadjam a rendelkezést: süssenek kenyeret a sokaság számára. Látod, hogy a Törvény által megszabott távolságon belül vagyok, ezek az én szántóföldjeim, és innen a csúcsig vivő utat szombaton is meg szabad tenni. Holnap jöttem volna, szolgálóimmal. De megtudtam, hogy te itt vagy a tömeggel. Kérlek, engedd meg, hogy szombaton gondoskodjam ennivalóról. Különben nagyon fájna, hogy semmiért mondtam le szavaid hallgatásáról.

– A semmiért soha, mert az Atya megjutalmazott volna, megvilágosításaival. De köszönöm neked, és nem okozok neked csalódást. Csak arra hívom fel figyelmedet, hogy nagy a tömeg.

– Minden kemencébe befűtettem, azokba is, amelyeket a termény szárítására használnak, és így tudok kenyeret süttetni mindenkinek.

– Nem emiatt. A kenyér mennyisége miatt mondom...

– Ó, az nem okoz neked gondot. A múlt évben sok búzám termett. Ebben az évben, te is látod, micsoda kalászkok! Bízd rám! Földemen ez lesz a legjobb biztosíték. Meg aztán, Mester... Te ma olyan kenyeret adtál nekem... Te vagy a lélek kenyere!

– Akkor legyen, ahogy akarod! Gyere, mondjuk meg a zarándokoknak!

– Nem. Te már megmondtad.

– És írástudó vagy?
 – Igen. Az vagyok.
 – Az Úr vezessen oda, ahová a szíved megérdemli!
 – Megértem, amit nem mondasz ki. Ezt akarod mondani: az Igazsághoz. Mert bennünk sok hiba és... sok rosszindulat van.
 – Ki vagy?
 – Isten egyik gyermeke. Kérd értem az Atyát! Isten veled!
 – Béke legyen veled!
 Jézus lassan tér vissza övéihez, az ember pedig távozik szolgálival.
 – Ki volt? Mit akart? Valami kellemetlen dolgot mondott neked? – Kérdésekkel rohamozzák Jézust.
 – Hogy kicsoda, nem tudom. Annyit tudok csak, hogy jó lélek, és ez nekem...
 – János az, az írástudó – mondja valaki a tömegből.
 – Jól van. Most már én is tudom, mivel megmondtad. Egyszerűen Isten szolgálója akart lenni az Ő gyermekei mellett. Imádkoztatok érte, mert holnap az ő jóvoltából eszünk mindnyájan.
 – Valóban igaz ember – mondja valaki.
 – Igen. Nem is értem, hogy lehet barátja a többinek – jegyzi meg egy másik.
 – Úgy be van bugyolálva az aggályokba és a szabályokba, mint egy újszülött, de nem rossz ember – teszi hozzá egy harmadik.
 – Ezek az ő földjei? – kérdik sokan, akik más vidékről jöttek.
 – Igen. Azt hiszem, hogy a leprás ember az egyik szolgálója, vagy bérese volt. Azonban eltúrta itt, a közelben, és azt hiszem, enni is adott neki.
 A felsorolást folytatják, de Jézus ebből már kivonja magát. Magához szólítja a tizenkettőt, és megkérdezi tőlük:
 – És most mit mondjak nektek, hitetlenségetek miatt? Nem olyan ember kezébe tett-e az Atya kenyeret mindnyájunk számára, aki – társadalmi osztálya szerint – nekem ellenségem? Ó, kishitű emberek!... De most menjetek a puha széna közé, és aludjatok. Én megyek könyörögni az Atyához, hogy nyissa meg szíveteket, és hogy köszönetet mondjak jóságáért. Béke veletek!
 És a hegy alsó lejtőire megy. Ott leül, és imába mélyed. Szemét a magasba emelve, a csillagokkal zsúfolt eget látja, lefelé tekintve pedig, a réten elnyúló emberek tömegét látja. Semmi mást. De szívében akkora az öröm, hogy színében elváltozni látszik, annyira ragyog.

(3-233)

Jézus a hegyen, imában tölti az éjszakát. Reggel egyszerre érkezik a zarándokok közé Jézus – a hegyről jövet – és János, az írástudó, aki otthonából jön, sok szolgálival, akik meg vannak rakva kenyérral teli kosarakkal, és más kosarakkal, amelyekben olajbogyó, kis sajtok és egy bárány vagy gödölye van, ez a Mester számára megsütve. Mindent az Ő lábaihoz helyeznek le, és Ő gondoskodik azok szétosztásáról. Mindenkinnek ad egy kenyeret és egy szelet sajtot, egy marék olajbogyóval, de egy anyának, akinek mellén egy pufók kisfiúcska is van, s aki pici, új fogacskáit mutatva, nevet, a kenyérral egy darab báránysültet is ad, és ugyanígy tesz még két vagy három személlyel is, akiknél úgy találja, hogy különösen rászorulnak a táplálkozásra.

– De ezt neked hoztam, Mester – mondja az írástudó.

– Ne félj, meg fogom kóstolni. De, látod... ha én tudom, hogy jóságod sokaknak szól, jobb ízű lesz.

Véget ér a szétosztás, s az emberek kenyerüket eszegetik, a maradékot pedig félreteszik későbbre. Jézus iszik egy kis tejet, amit az írástudó akar tölteni neki, egy értékes csészébe, egy kis korsóból, amit az egyik szolgáló tart.

– Azonban elégíts ki engem azzal, hogy megszerzed nekem azt az örömet, hogy hallgathatlak – mondja János, az írástudó.

– Nem tagadom meg tőled. Gyere ide a hegyfalhoz! – És Jézus nekitámaszkodik a hegyfalnak, és beszélni kezd. (Lásd H 57-60)

(3-242)

A rókáknak van odújuk...

Jézus Kafarnaumban a tó felé halad tizenegy apostolával. Sok ember tolong körülötte, úgyhogy alig tudnak utat törni a tömegben. Már látják a partot, amikor egy középkorú, műveltnek látszó férfi jut a Mester közelébe, s hogy magára vonja figyelmét, megérinti a vállát. Jézus megfordul, megáll, és megkérdezi:

– Mit akarsz?

– Írástudó vagyok. De ami a te szavaidban van, nem hasonlítható ahhoz, ami a mi előírásainkban áll. S ez engem meghódított. Mester, én nem hagylak el többé. Követlek, bárhová mégy. Melyik a te utad?

– A mennyországé.

– Nem erre gondolok. Azt kérdem tőled: hová mégy? Hol laksz, hogy mindig megtalálhassalak?

– A rókáknak van odújuk s a madaraknak fészük. De az Emberfiának nincs hol lehajtania a fejét. A világ az én házam, mindenfelé, ott, ahol vannak oktatni való lelkek, enyhíteni való nyomorúságok, megváltani való bűnösök.

– Akkor hát mindenütt.

– Ahogy mondd. Te meg tudnád tenni azt, amit ezek a legkisebbek tesznek meg, irántam való szeretetből, te, Izrael tudósa? Ehhez szükség van az áldozatvállalásra és az engedelmségre, ezen kívül szeretetre mindenki iránt, alkalmazkodási készségre mindenkihez és mindenhez. Mert a leereszkedés vonz. Mert, aki ápolni akar, annak minden seb fölé oda kell hajolnia. Utána jön majd a mennyország tisztasága. Itt azonban a sárban vagyunk, és a sárból – amelyre lábunkat tesszük – ki kell ragadnunk a már belemerült áldozatokat. Nem felemelni ruhánkat, és odébb menni, mivel itt mélyebb a sár. A tisztaságnak bennünk kell lennie. Színültig telve lenni, hogy semmi más ne jusson be. Meg tudod tenni mindezt?

– Engedd, hogy legalább megpróbáljam!

– Próbáld meg! Imádkozni fogok, hogy képes légy rá.

(3-248)

Egy kis rozoga házban

Magdala szegény negyedében, Jézus megáll egy kis, rozoga háznál, ahonnan egy kisfiú jön ki, ugrándozva, anyjától követve.

– Asszony, megengeded, hogy bemenjek a kertedbe, és ott maradjak egy kicsit, amíg meg nem szűnik a nap heve?

– Lépj be, Uram! A konyhába is, ha akarsz. Hozok neked vizet és frissítőt.

– Ne fáradj! Elég nekem, ha itt maradhatok, ebben a nyugodt kertben.

Jézus elbeszélget az asszonnyal, aki felismerte, hogy Ő a Messiás, és már nagyon vágyakozott arra, hogy hallhassa Őt, de sose mehet ki Magdalából, mert Őt gyermeke van... és Jézus sose jön ide.

– Eljöttem, és a te házába. Láthatod.

Jézus elmondja ott a mag fejlődéséről és a mustármagról szóló példabeszédet a közben összegyűlt ötven szegénynek. (Lásd a teljes történetet Gy 2,51-56. P 2,47-51.) Utána elbúcsúzik az asszonytól:

– Isten különösen áldjon meg téged, mert szent feleség és szent anya vagy! Tarts ki az erényekben! Isten veled Benjámín! – mondja a legidősebb, kilencéves fiúnak – Szeresd mindig az igazságot, és engedelmeskedj anyádnak! Áldásom rád, testvérkéidre, és terád, anya!

(3-290)

Beírtam nevedet a szívembe

Jézus Ezdrelon felé megy, hogy meglátogassa Dorás fiának és Johanánának szegény béreseit. Amikor már a közelben vannak, előre küldi Pétert, hogy értesítse Dorás munkásait.

Miután Péter elmegy, Jézus lelassítja lépteit, és körülnéz, nem látja-e meg Johanána valamelyik béresét. De nincs ott más, csak a termékeny szántóföldek, a már jól fejlett kalászokkal.

Végre, a szőlőskert venyigéi közül, kinéz egy verejtékes arc, majd fölhangzik egy kiáltás:

– Ó, áldott Urunk! – s a béres kiszalad a szőlőskertből, hogy arca boruljon Jézus előtt.

– Béke veled, Izajás!

– Ó, a nevemre is emlékszel?

– Beírtam szívembe. Állj föl! Társaid hol vannak?

– Ott, az almáskertekben. De máris szólok nekik. Vendégünk vagy, nemde? A gazda nincs itt, és ünnepelhetünk téged. Meg aztán... egy kicsit a félelem és egy kicsit az öröm miatt, ő most jobb. Gondold el, ebben az évben bárnyt adott nekünk, és megengedte, hogy felmenjünk a Templomba! Csak hat napot adott... de majd sietünk az úton... Mi is Jeruzsálemben!... Gondold el!... És ezt neked köszönhetjük! – Az ember ujjong az örömtől, hogy vele is úgy bánnak, mint emberrel, és mint izraelitával.

– Én semmit se tettem, úgy tudom... – mondja Jézus, mosolyogva.

– Ej! Dehogynem tettél! Dorás, meg utána Dorás földjei... ezek viszont olyan szépek ebben az esztendőben... Johanána megtudta, hogy itt voltál, és nem ostoba. Fél és... és fél.

– Mitől?

– Fél, hogy vele is az történik, ami Dorással. Életével és vagyonával. Láttad Dorás földjeit?

– Naimból jövök...

– Akkor nem láttad. Teljesen tönkrementek. (Az ember ezt halkán, de hangsúlyozva mondja, mint aki titokban mond valakinek egy szörnyűséges dolgot.) Mind tönkrement! Nincs azokon se széna, se gabona, se gyümölcs. Elszáradt szőlőtőkék, kiszáradt almáskertek... Elpusztult... minden elpusztult. mint Szodomában és Gomorrában... Gyere, gyere, megmutatom neked.

– Nem szükséges. Elmegyek azokhoz a földművesekhez...

– De már nincsenek ott! Nem tudod? Mindet szétszórta, vagy elbocsátotta Dorás, Dorás fia, azoknak pedig, akiket máshol levő földjeire küldött, megkorbácsolás terhe mellett megparancsolta; hogy ne beszéljenek rólad... Rólad nem beszélni! Nehéz lesz! Johanána is ezt mondta nekünk.

– Mit mondott?

– Azt mondta: „Én nem vagyok olyan ostoba, mint Dorás, és nem parancsolom meg nektek: »Nem akarom, hogy a Názáretiről beszéljete!« Fölösleges volna, mert amúgy is megtennétek, és nem akarlak titeket elveszíteni azáltal, hogy – mint makrancos állatokat – megöllek titeket a korbáccsal. Sőt, azt mondom nektek: »Legyetek jók, ahogy a Názáreti biztosan tanítja nektek, és mondjátok meg neki, hogy én jól bánok veletek.« Nem akarok én is megátkozott lenni.” Jól látja, milyenek ezek a földek, miután te megáldottad, és milyenek azok, miután megátkozottad. Ó, itt jönnek azok, akik helyettem szántották fel a földet... – és az ember Péter és András elé siet.

Péter azonban csak röviden üdvözli, és útját folytatva máris azt kiáltja:

– Mester! Nincs ott már senki! Csupa új arc! És minden le van tarolva! Igazán kár béreseket tartania itt. Rosszabb itt, mint a Sós-tengeren!...

– Tudom. Elmondta nekem Izajás.

– De gyere, nézd meg! Micsoda látvány!

Jézus eleget tesz kérésének, de előtte még ezt mondja Izajásnak:

– Akkor veletek leszek. Értesítsd társaidat! És ne zavartassátok magatokat miattam. Nekem van ennivalóm. Számunkra elég a szénapajta az alváshoz, és a ti szeretetetek. Mindjárt visszajövök.

Dorás földjeinek látványa valóban lehangoló. Elszáradt, kopár szántóföldek és rétek, kiszáradt szőlőskertek, a mindenféle férgek milliói elpusztították a fák levélzetét és gyümölcsseit. A ház mellett elterülő gyümölcsös-kert is egy pusztulóban levő erdő képét mutatja. A béresek ide-oda bolyonganak, kitépdese a dudvákat, széttaposva a hernyókat, csigákat, gilisztákat és hasonlókat. Megrázzák az ágakat és ezek alá vízzel telt tálakat tartanak, hogy azokba fojtsák az apró lepkéket, a levéltetveket és más élősdieket, amelyek teljesen ellepik a még megmaradt leveleket, és addig szívják a fát, amíg el nem pusztítják. Valami életjelt keresgélnek a szőlőtöveken. De ezek szárazan törnek szét, amint hozzájuk érnek, máskor pedig lelőgnak a tőig, mintha egy fűrészelvágta volna a gyökereket. Kiáltó az ellentét ezek között és Johanána földjei, szőlőskertjei és gyümölcsösei között, és a megátkozott földek sivársága még szembetűnőbb, ha a többi föld termékenységével hasonlítjuk össze.

– Súlyos Sinai Istenének a keze – suttogja a Zelóta. Jézus egy kézmozdulatot tesz, amely mintha ezt fejezné ki: „De még mennyire!”, azonban nem szól semmit. Csak ennyit kérdez:

– Hogyan történt?

Az egyik béres válaszol:

– Vakondokok, sáskák, férgek... de távozz innen! A felügyelő hűséges Doráshoz... Ne okozz nekünk bajt...

Jézus felsóhajt, és távozik.

Egy másik béres, aki meghajolva kapál egy almafát, abban a reményben, hogy talán megmentheti, ezt mondja:

– Holnap odamegyünk hozzád... amikor a felügyelő Jezraelbe megy imádkozni... Mikeás házába megyünk.

Jézus, áldást ad kezével, és elmegy.

Amikor visszaérkeznek az útelágazáshoz, Johanána béresei már mind ott vannak. Lelkendezve, boldogan körülfogják Messiásukat, és így vezetik szegényes házaikhoz.

– Láttad odaát?

– Láttam. Holnap idejönnek Dorás béresei is.

– Igen, amíg a hiénák imádkozni mennek. Így teszünk minden szombaton... és rólad beszélgetünk. Azt mondogatjuk, amit Jónástól tudunk, amit Izsáktól hallunk, aki gyakran felkeres minket, és a te októberben mondott beszédedről beszélgetünk, amint tudunk. Mert nem lehet rólad hallgatni. Annál többet beszélünk rólad, minél többet szenvedünk, és minél inkább tiltják, hogy ezt tegyük. Azok a szegények életet szívnak magukba minden szombaton. De mennyien vannak ezen a síkságon, akiknek szükségük van arra, hogy tudjanak rólad, de nem jöhetnek ide!

– Gondolok majd rájuk is. Ti pedig legyetek áldottak azért, amit tesztek

A nap eltűnik, amikor Jézus belép egy kis, füstös konyhába. Elkezdődik a szombati pihenés.

(3-332)

– Adj át Mikeásnak annyi pénzt, hogy holnap visszaadhassa, amit ma kölcsönvett a környékbeli béresektől – mondja Jézus a kerióti Júdásnak, mivel általában ő kezeli a... közös vagyont. Utána Andrászt és Jánost szólítja, és két olyan helyre küldi őket, ahonnan jól látható az az út, vagy azok az utak, amelyek Jezraelből vezetnek ide. Majd Pétert és Simont szólítja, és azzal a meghagyással küldi őket Dorás béresei elé, hogy állítsák meg őket a két birtok mezsgyéjén. Végül így szól Jakabhoz és Júdáshoz: – Fogjátok az ennivalót, és jöjjetek!

Követik őket Johanána béresei, asszonyok férfiak, gyermekek. A férfiak két kis kancsót hoznak, de csak megszokásból mondom kicsinek – amelyek biztosan borral vannak megtöltve. Nem is annyira kancsók ezek, hanem inkább nagy, kétfülű cserépedények, mindegyik lehet úgy tízliternyi. (Az én becsléseimet sose vegyék pontosnak.) Oda mennek, ahol egy csupa friss levelekkel borított sűrű szőlőskert jelzi Johanána birtokainak a végét. Ezen túl van egy széles árok, amelyet – ki tudja, mekkora fáradtság árán – vízzel tartanak tele.

– Látod? Johanána emiatt veszett össze Dorással. Johanána ezt mondta: „Apád az oka, hogy minden elpusztult. Ha már imádni nem is akarta Őt, legalább tartania kellett volna tőle, és nem lett volna szabad magára vonnia haragját.” Dorás pedig annyira ordított, hogy ördögnek látszott: „Te ezzel az árokkal védted meg földjeidet. A férgek nem mentek át rajta...” Johanána erre azt felelte: „Akkor hogy lehet nálad akkora pusztulás, holott azelőtt a te földjeid voltak a legszebbek Ezdrelonban? Isten büntetése ez, hidd el! Túlléptétek a mértéket. Ez a víz?... Mindig itt volt, és nem ez mentett meg engem.” Dorás így kiáltott vissza: „Ez bizonyítja, hogy Jézus ördög”. „Egy igaz ember” – kiáltotta rá Johanána. És így folytatták egy darabig, míg bírták szusszal. Azután Johanána, nagy költséggel, vizet vezetett ide a patakából, és ásott, hogy újabb vizet találjon a talajban, és egész árokrendszert alakítson ki határként maga és rokona birtoka közt, és ezeket még mélyebbre ásatta, nekünk pedig azt mondta, amit tegnap elmondtunk neked... Alapjában véve örül annak, ami történt. Nagyon irigy volt Dorásra... Most azt reméli, hogy az egészséget megveheti, mert Dorás végül is mindent el fog adni, potom áron.

Jézus jóindulatúan hallgatja végig ezeket a közléseket. Közben várja Dorás szegény béreseit. Ezek nem is késnek sokáig, és a földre borulnak, amint megpillantják Jézust egy fa árnyékában.

– Béke veletek, barátaim! Jöjjetek! Ma itt van a zsinagóga, és én vagyok zsinagógavezetőtök. De előbb családapa akarok lenni számotokra. Üljetek le körben, hogy ételt adjak nektek! Ma veletek van a Vőlegény, és menyegzői lakomát rendezünk.

Ezzel Jézus kitakar egy kosarat. Kenyeret vesz ki belőle, amit odaad Dorás ámuló béreseinek. A másik kosárból azokat az enivalókat veszi ki, amiket össze tudott gyűjteni: sajtokat, zöldségeket – amiket megfőzetett – és egy kis gödölyét vagy bárányt, egészben megsütve. Mindezt szétosztja a szegény szerencsétlenek között, majd bort tölt, és az egyszerű kelyhet körbe adatja, hogy mindenki igyék.

– De miért? De miért? És ők? – kérdik Dorás béresei Johanána földműveseire célozva.

– Ők már ettek.

– De mennyi kiadás! Hogyan voltál erre képes?

– Vannak még jó emberek Izraelben – mondja Jézus mosolyogva.

– De ma szombat van...

– Köszönjétek ennek az embernek – mondja Jézus, az endori emberre mutatva. – Ő szerezte a bárányt. A többihez könnyű volt hozzájutni.

Azok a szegénykéek – szó szerint értve – falják az oly régóta nem látott ételt. Van köztük egy elég öreg ember, aki egy tíz év körüli fiúcskát szorít oldalához. Eszik és sír.

– Apa, miért teszel így?... – kérdi Jézus.

– Mert túl jó vagy...

Az endori ember, torokhangján, így szól:

– Igaz... és ez sírásra készített. De ebben a sírásban nincs keserűség...

(A történet folytatását megtaláljuk a Marciról szóló füzetben: Gy 6,228 és P 2,52-56.)

(3-335)

A példabeszéd befejezése után Jézus így búcsúzik Dorás földműveseitől:

– Most megáldalak titeket. de minden új hajnalon imádkozni fogok értetek. Te pedig, apa, ne aggódj tovább a bárányért, amelyet reám bízol! Időnként visszahozom hozzád, hogy örvendhess annak láttán, miként gyarapszik bölcsességben és jóságban, Isten útján. Ennek a te szegény húsvétodnak ő lesz a báránya, a Jahve oltárán bemutatott bárányok között a legkedvesebb. Jabé, köszönj öregapádnak, és azután gyere Szabadítódhoz, Jó Pásztorodhoz! Béke veletek!

– Ó, Mester! Jó Mester! Tőled elválni!...

– Igen. Fájó. De nem volna jó, ha a felügyelő itt találna titeket. Éppen azért jöttem ide, hogy elkerüljétek a büntetéseket. Engedelmeskedjétek szeretetből a Szeretetnek, aki ezt tanácsolja nektek.

A szerencsétlenek könnyes szemmel állnak fel, és indulnak keresztjükhöz. Jézus még egyszer megáldja őket, és utána, a kisfiú kezével a kezében, és az endori emberrel a másik oldalán, visszatér Mikeás házába, azon az úton, amelyen jött. András és János, őrszolgálatuk végeztével, szintén csatlakoznak társaikhoz.

(3-342)

Adta volna a szegényeknek!

Jézus utoljára találkozik Aglaeaval a Zelóta volt házában emeleti szobájában, és biztosítja őt Isten teljes bocsánatáról.

Aglae, aki eddig térdepelt, lehajol, megcsókolni az Úr lábait. Ennél többet nem mer. Ezután megfogja zsákját, és kiborítja. Egyszerű ruhák hullnak ki belőle, és egy kis csörgő erszény, és egy finom, rózsaszínű alabástrom edényke.

Aglae visszarakja a ruhákat, fölveszi az erszényt, és így szól:

– Ezt a szegényeidnek. Ékszereim maradványa. Csak némi pénzt tartottam meg, a költségekre az utazás alatt... mert, ha te nem mondtad volna, én akkor is egy távoli helyre mentem volna. Ez pedig számodra. Nem annyira kellemes, mint a te szentség illata, de ebben benne van mindaz, amit a föld, mint a legjobbat, adhat. És én arra használtam, hogy a legrosszabbat műveljem... Íme! Isten engedje meg nekem, hogy színed előtt, az égben, legalább annyira illatozzam, mint ez – és kinyitja a kis edényt, és tartalmát a kőpadlóra önti. Erős rózsairat száll föl e kövekről, amelyek beisszák a drága rózsairat. Aglae elteszi az üres edénykét: – Ennek az órának az emlékére – mondja. Majd újra lehajol, hogy megcsókolja Jézus lábait, s utána föláll, hátrálva távozik, kimegy, becsukja az ajtót...

Amikor az apostolok megérkeznek, beszívják a rózsairattól terhes levegőt, amely telítve van vele, a kitárt ajtó ellenére is.

– Ugyan, ki illatosította be ennyire azt a szobát? Talán Márta? – kérdezik többen.

– Egy újjáéledt lélek szeretete – mondja Jézus, komolyan.

– Megtakaríthatta volna újjáéledésének ezt a fölösleges fitogtatását, és amit erre költött, adta volna a szegényeknek! Annyian vannak, és tudják, hogy mi adakozunk. Már egy fillérem sincs – mondja ingerülten a Kerióti.

Jézus megválaszol neki:

– A hála nagy erény... Ez a megigazult lélek, hálás volt nekem!

(3-404)

Pénzzé váltak a szegények számára

Lázár Jézussal beszélve, mondja:

– Tessék, Mester, az ékszerek, amelyeket eladásra adtál át nekem, pénzzé váltak a szegények számára. Nagyon szépek voltak. Női ékszerek.

– „Azé” a nőé voltak.

– Gondoltam. Ah, bárcsak Máriáé lettek volna... De ő, de ő!... Elveszítem a reményemet, Uram!...

Jézus átkarolja, és egy darabig nem szól. Majd ezt mondja:

– Kérek, senki előtt ne említsd ezeket az ékszereket! Neki úgy kell eltűnnie a csodáló tekintetek és a mohó vágyak elől, mint egy felhőnek, amelyet a szél máshová sodor, és nyoma sem marad a kék égbolton.

– Légy nyugodt, Mester... és viszonzásul, hozd vissza nekem Máriát, a mi szerencsétlen Máriánkat!

– Béke legyen veled, Lázár! Amit megígértem, meg fogom tenni.

(3-436)

– Endori János, gyere ide hozzám! Beszélni akarok veled! – mondja Jézus, benézve az ajtón.

Fölmennek a teraszra, és leülnek a legvédettebb oldalon, mert a nap már erősen tűz.

– Hallgass ide, János! Azt hiszem, ma eljön Izsák, hogy hozzám vezesse Johanána béreseit, hazautazásuk előtt. Szóltam Lázárnak, kölcsönözzön egy kocsit Izsáknak, hogy gyorsabban hazaérhessenek, és ne kelljen attól félniük, hogy késve érkeznek, s emiatt büntetést kapnak. És Lázár megteszi ezt. Mert Lázár megteszi mindazt, amit neki mondom. Tőled azonban egy más dolgot akarok. Van nálam egy pénzösszeg, amelyet valaki az Úr szegényei számára adott. Általában egyik apostolom van megbízva azzal, hogy magánál tartsa a pénzt, és alamizsnát adjon. Általában a kerióti Júdás, néha mások. Júdás most nincs itt. Azt viszont nem akarom, hogy a többiek tudomást szerezzenek arról, amit tenni akarok. Ez alkalommal Júdás se volna megfelelő. Te fogod megtenni, az én nevemben...

– Én, Uram?... Én?... Ó, nem vagyok rá méltó!

– Hozzá kell szoknod, hogy nevemben munkálkodj! Nem ezért jöttél?

– De igen. Azonban azt gondoltam, hogy saját lelkem újjáépítésén kell fáradoznom.

– Én pedig megadom hozzá az eszközt. Miben vétkeztél? Az irgalom és a szeretet ellen. A gyűlölettel leromboltad lelkedet. A szeretettel és az irgalmassággal fogod újra felépíteni. Az anyagot én adom hozzá. Különösen az irgalmasság és a szeretet cselekedeteihez használlak fel. Te tudsz gyógyítani, és tudsz beszélni is. Ezért vagy alkalmas a testi és lelki nyomorúságok gyógyítására, és értesz ennek megtételéhez. Ezzel a munkával fogod elkezdni. Itt az erszény. Odaadod majd Mikeásnak és barátainak. Osszad egyenlő részekre tartalmát. Tíz részre osszad, ebből négyet Mikeásnak adsz: egyet saját részére, egyet Saul, egyet Joel, egyet Izajás számára. A többi hatot odaadod Mikeásnak azzal, hogy adja át Jabé öregapjának, a maga és társai számára. Így némi támogatást kapnak.

– Rendben van. De mit mondom nekik, igazolásul?

– Ezt mondd: „Ezt azért kapjátok, hogy ne feledkezzetek el imádkozni egy lélekért, aki a megigazulás útján van.”

– De még azt gondolhatják majd, hogy rólam van szó! Ez nem helyes!

– Miért? Te nem akarsz igazzá lenni?

– Az nem helyes, ha azt gondolják, hogy én vagyok az adakozó.

– Hagyd ezt, és tégy úgy, amint mondom!

– Engedelmeskedem... de legalább azt engedd meg, hogy én is hozzátegyek valamit. Hiszen... most már nincs szükségem semmire. Több könyvet már nem veszek, etetni való tyúkjaim sincsenek többé. Nekem oly kevés elég... Tessék, Mester! Csak egy kis összeget tartok meg saruk vásárlására... – Ezzel előhúz övéből egy pénztől duzzadó erszényt, és hozzáteszi Jézus pénzéhez.

– Isten áldjon meg irgalmasságodért... János, nemsokára elbúcsúznak egymástól, mert te Izsákkal fogsz menni.

– Sajnálom, Mester, de engedelmeskedem.

– Nekem is fáj, hogy el kell téged küldenem. De oly nagy szükségem van vándorló tanítványokra! Én már kevés vagyok. Hamarosan útnak indítom az apostolokat, azután pedig szétküldöm a tanítványokat. És te nagyon jól fogsz tevékenykedni. ...

Jézus most mondja el, János megvigasztalására, a tékozló fiúról szóló példabeszédet. (P 2,57-61)

(3-437)

Később pedig, Johanána béreseinek, Izsáknak és sok tanítványnak és sok betániai embernek a jelenlétében Jézus elmondja a tíz szűrről szóló példabeszédet. Utána így búcsúzik Johanána béreseitől:

– Megáldalak titeket, akik elmentek. Vigyétek magatokban társaitoknak szavaimat! Az Úr békéje legyen veletek mindenkor!

Jézus odalép a béresekhez, hogy még egyszer üdvözölje őket, és azt mondja endori Jánosnak:

– Kísérd őket a kocsikhoz, és tedd azt, amit mondtam, hogy tégy!

(3-450)

Minden jó annak, aki éhes

Jézus a filiszteusok vidékén jár, apostolaival. Egy háznál kenyeret és pihenőhelyet kérnek, a majoros azonban durván elutasítja őket.

– Filiszteus fajzat! Viperák! Most is ugyanolyanok! Abból a fajtából születtek, és mérgező gyümölcsöt teremnek – morognak az éhes és fáradt apostolok. – Azt kapjátok vissza, amit ti adtatok!

– De miért vétkeztek a felebaráti szeretet ellen? Már nem a szemet-szemért törvény idejében élünk. Induljunk tovább! Még nincs éjszaka, és még nem haldokoltok az éhségtől. Hozzatok egy kis áldozatot, hogy ezek a lelkek eljussanak oda, hogy énrám éhezzenek – buzdítja őket Jézus.

Azonban a tanítványok, bizonyára inkább haragjukban és bosszúságukban, mint elviselhetetlen éhségük miatt, bemennek egy búzatábla közepébe, és kezdik tépdetni a kalászokat, tenyerükbe morzsolják a szemeket, és kezdik eszegetni.

– Jók ezek, Mester! – kiáltja Péter. – Nem eszel belőlük? Meg aztán kétszeresen is jó ízük van... Szeretném megenni az egész táblát.

– Igazad van! Legalább megbánnák, hogy nem adtak nekünk kenyeret – mondják a többiek, és járkálnak a kalászok között, és jóízűen eszegetik. Jézus egyedül halad a porlepte úton. Mögötte úgy öthat méternyire megy a Zelóta, Bertalannal, egymással beszélgetve.

Egy útkereszteződésnél barátságatlan farizeusok csoportja áll. Jézus meglátja őket, szelíden rájuk néz, és mosolyogva köszönti őket:

– Béke veletek!

Visszaköszöntés helyett, a farizeusok belékötnék:

– Te, aki szentnek mondd magadat, miért engedsz meg bizonyos dolgokat? Te, aki Tanítónak mondd magadat, mások helyett, előbb miért nem apostolaidat oktatom? Nézd őket, ott, mögötted... Ott jönnek, kezükben a bűn eszközével! Látod őket? Kalászokat szedtek, holott szombat van. Olyan kalászokat szedtek, ami nem az övék. Megszegték a szombatot, és loptak is.

– Éhesek voltak. Kértünk szállást és ennivalót abban a faluban, ahová tegnap este érkeztünk. Elűztek minket. Csak egy kis öregasszony adott nekünk kenyeret, meg egy marék olajbogyót Isten adja vissza neki százszorosan, mert mindent ideadott, amije volt, és csak áldást kért. Gyalogoltunk egy mérföldet, utána megálltunk, ahogy a törvény előírja, és patakvizet ittunk. Azután, alkonyatkor, ahhoz a házhoz mentünk... Elutasítottak minket. Láthatod, mibennünk megvolt az akarat, hogy engedelmeskedjünk a Törvénynek.

– Csakhogy nem tettétek. Szombaton nem szabad semmiféle kétkezi munkát végezni, és azt sem szabad elvenni soha, ami a másé. Én és barátaim emiatt fel vagyunk háborodva.

– Én viszont nem. Sohasem olvastátok, hogy Dávid Nóbéban elvette a kihelyezett szent áldozati kenyereket, hogy azzal táplálkozzék, társaival együtt? A megszentelt kenyerek Istené voltak, az Ő házában, amelyek örök rendelkezés szerint a papokat illették. Ez az előírás: „Ároné és fiaiei lesznek, akik azokat a szent helyen egyék meg, mert ezek nagyon szent dolgok.” És Dávid mégis elvette magának és társainak, mert éhes volt. Nos tehát, ha a király belépett Isten házába, és megette a kihelyezett áldozati kenyereket szombaton, ő, akinek abból nem volt szabad ennie, és mégsem rótták fel neki bűnül, mivel Isten ez után is kedvelte, hogyan mondhatod te, hogy mi bűnösök vagyunk, ha letépjük az Isten földjén, az Ő akaratából nőtt és megérett kalászokat, amelyek a madaraké is, te pedig ellenzed, hogy azokból egyenek az emberek, az Atya gyermekei?

Ahogy szombaton a papok megszegik a szombati pihenőt a Templomban, és nem követnek el bűnt, ugyanígy mi, az Úr szolgálói, mivel az ember megtagadja tőlünk a szeretetet, elnyerhetjük az Atya szeretetét és segítségét anélkül, hogy ezzel bűnt követnénk el. Sokkal

nagyobb Valaki van itt, mint a Templom, és elveheti, amit akar, abból, ami a teremtett világban van, mert Isten mindent azért helyezett oda, hogy zsámolyul szolgáljon a Szónak. És én elveszek, és adok. Az Atya kalászeit – amelyek a földre, erre a mérhetetlen asztalra vannak helyezve – éppúgy, mint a Szót. Elveszek, és adok. A jóknak éppúgy, mint a gonoszoknak. Mert az Irgalom vagyok. Ha tudnátok, mit jelent az, hogy az Irgalom vagyok, megértenétek, hogy én csak ezt akarom. Ha ti tudnátok, mi az Irgalmasság, nem ítéltétek volna el az ártatlanokat. De ti ezt nem ismeritek. Azt sem tudjátok, hogy én nem ítélek el titeket, ti nem tudjátok, hogy én meg fogok nektek bocsátani, sőt, helyettetek én kérek majd bocsánatot az Atyától. Mert én irgalmasságot akarok, és nem büntetést. De ti ezt nem tudjátok. Nem akarjátok tudni. Ez pedig nagyobb bűn, mint az, amit nekem felrótok, nagyobb, mint az, amit – szerintetek ezek az ártatlanok elkövettek. Különb, tudjátok meg, hogy a szombat van az emberért, és nem az ember a szombatért, és hogy az Emberfia ura a szombatnak is. Isten veletek...

A tanítványokhoz fordul:

– Jöjjetek! Menjünk, és keressünk fekhelyet a homokban, amely már közel van. Mindig társaink lesznek a csillagok, és a harmat ad majd nekünk felfrissülést. Isten gondoskodni fog arról – Ő, aki a mannákat küldte Izraelnek – hogy táplálja minket is, akik szegények vagyunk, és hűségesek Őhöz. – Ezzel Jézus faképnél hagyja a mérges csoportot, és távozik onnan övével. Eközben leszáll az est első, violaszínű árnyaival...

Végre találunk egy kaktusz-sövényt, s ennek tetején – amely csupa szúrós, tüskével teli lapátokból áll – a gyümölcsök már érőfélben vannak. De minden jó annak, aki éhes. És, bár megszúrják magukat, leszedik az érettebbeket, majd tovább mennek, egészen addig, ahol véget érnek a szántóföldek, és homokos dombokba mennek át. Messziről idehallatszik a tenger moraja.

– Maradjunk itt! A homok puha és meleg. Holnap majd bemegyünk Aszkalónába – mondja Jézus. Mindenki fáradtan dől le egy magas homokbucka tövében.

(3-537)

Fogadd el szegényes hajlékunkat!

Jézus a galileai Betlehem határában jár az apostolokkal és a nőtanítványokkal. Előre küldi a Keriótit és a Zelótát, hogy helyet keressenek számukra a városka közepén lévő szállóban. Utána, Anyjához fordulva így szól:

– Ez alkalommal nem úgy lesz, mint a másik Betlehemben. Találsz majd pihenőhelyet, Édesanyám. Ebben az évszakban kevesen kelnek útra, és nincs semmiféle népszámlálási rendelet sem.

– Ilyen évszakban kellemes lenne aludni a mezőn is, vagy a pásztorok és a kisbárányok között – válaszol Mária, rámosolyogva Fiára és a kíváncsi pásztorbojtárokra, akik erősen figyelik őt. Erre az egyik bojtár meglöki könyökével a másikat, és halkán ezt mondja neki:

– Csak ő lehet! – Majd, magabiztosan, előre lépve, így szól: – Üdvözlégy, Mária, kegyelemmel teljes. Veled van az Úr?

Mária még édesebb mosollyal feleli:

– Ott van az Úr! – és Jézusra mutat, aki elfordult, hogy unokatestvéreivel beszéljen, és megbízza őket, adjanak alamizsnát a jajgatva közeledő, kéregető szegényeknek. Az anya gyöngéden megérinti Fiát:

– Fiam, ezek a pásztorbojtárok téged keresnek, engem pedig felismertek. Nem tudom, hogyan...

– Biztosan Izsák járt itt, és itt hagyta a kinyilatkoztatás illatát. Kisfiú, gyere ide!

A kis bojtár, egy tizenkét-tizennégy év körüli, barna, izmos, bár sovány fiúcska, akinek szeme élénk és fekete, ébenfekete üstöke arcába lóg, testét birkabőr fedi – s olyannak tűnik, mint az Előfutár ifjú mása – boldog mosollyal, szinte elbűvölve közeledik Jézushoz.

– Békesség neked, kisfiú! Hogyan ismerted fel Máriát?

– Csak a Szabadító Anyjának lehet ilyen mosolya és ilyen arca. Nekem így mondták: „Angyalarc, csillagszem, és olyan mosoly, amely édesebb az anyai csóknál, édes, mint a neve, Mária, annyira szent, hogy az újszülött Isten fölé hajolhatott.” Ezt láttam meg benne, és köszöntöttem, mivel téged kerestelek. Téged kerestünk, Uram, és... nem mertelek téged köszönteni először.

– Ki beszélt neked rólunk?

– A másik Betlehemből való Izsák, és megígérte, hogy elvezet minket hozzád, amint beköszönt az ősz.

– Itt volt Izsák?

– Még mindig ezen a környéken van, sok tanítvánnyal. De nekünk, pásztoroknak, ő beszélt. Mi pedig hittünk szavának. Uram, engedd, hogy mi is úgy imádjunk téged, mint társaink, azon a boldog éjszakán! –S miközben letérdel az út porába, odakiált a többi pásztornak, akik megállították a nyáját a város bejárata előtt, ott, ahol Jézus is megállt, hogy bevárja az asszonyokat, és velük együtt lépjen be a városba.

A bojtárfiú így kiált:

– Apám, testvéreim és barátaim, megtaláltuk az Urat! Jöjjetek, és imádjuk!

A pásztorok jönnek is. Jézus köré sereglenek nyájukkal, és kérlelik, ne menjen máshová, hanem fogadja el az ő szegényes, de közeli házukat, hajlékaul és barátai hajlékaul.

– Tágas akol ez – magyarázzák – mivel Isten oltalmaz minket, és vannak benne szobák és illatos szénával teli tornácok. A szobák az Anya és nővérei számára, mivel nők. De számodra is van egy. A többiek elalhatnak velünk a tornácokon, a szénán.

– Én is veletek leszek. És édesebb lesz ez a pihenés számomra, mintha a király szobájában aludnék. Előbb azonban menjünk, értesíteni Júdást és Simont!

– Megyek én, Mester – mondja Péter, és elmegy Jakabbal, Zebedeus fiával.

Az út szélén állva várják a négy apostol visszatértét.

A pásztorok úgy nézik Jézust, mintha már a dicsőségében lévő Isten volna. A legfiatalabbak igazán boldogok, és mintha emlékezetükbe akarnák bevésni Jézus és Mária alakjának minden részletét. Mária lehajolt, hogy megsimogassa a bárányokat, amelyek odajöttek, bégetve, hogy térdéhez dörgöljék orrocskájukat.

A történet folytatását lásd M 7,360-362. Jcs 2,59-66. Jd 4,156-159. M 9,362-363.

(4-763)

Megvendégljük Dorás béreseit

– Mit csináltak, barátaim, itt a tűz mellett? – kérdi Jézus, tanítványait egy alaposan megrakott tűz körül találva, amely csak úgy ragyog a koraesti homályban, az Ezdrelon síkság egyik útkereszteződésénél.

Az apostolok felugranak, mivel nem látták Őt jönni. Megfeledkeznek a tűzről, hogy ujjongva üdvözöljék a Mestert. Olyan, mintha száz éve nem látták volna. Majd magyarázkodnak:

– Pszt! Elsimitottunk egy vitás ügyet két jezraeli fivér között, és annyira meg voltak elégedve, hogy mindegyikük egy bárányt adott nekünk. Úgy gondoltuk, hogy megsütjük, és odaadjuk Dorás béreseinek. Mikeás, Johanána bérese ölte le, és készítette elő ezeket, mi pedig most tesszük oda, megsütni. Édesanyád, Máriával és Zsuzsannával, elment értesíteni Dórás béreseit: jöjjenek ide, az est beálltakor, amikor a felügyelő bezárkózik házába, iszogatni. Az asszonyok nem szúrnak annyira szemet... Mi megpróbáltuk felkeresni őket úgy, hogy gyalogos utazókként mentünk át a földeken, de nem sokra jutottunk. Elhatároztuk, hogy ma este itt gyűlünk össze, és mondunk... valami többet is, lelküknek, és segítjük őket, hogy testileg is jól érezzék magukat, ahogyan te tetted, már többször is. De most már te is itt vagy, és jobb lesz.

– Ki beszélt volna?

– Hát!... mindenki egy keveset... Így, baráti közvetlenséggel. Ennél többre nem vagyunk képesek, annál is inkább, mert János, a Zelóta és az unokatestvéred nem akar beszélni, Júdás, Simon fia sem, és Bertalan sem... Emiatt civakodtunk is... – mondja Péter.

– És azok öten miért nem akarnak beszélni?

– János meg Simon azért, mert szerintük nem helyes, ha mindig csak ők... Unokatestvéred azért, mert azt akarja, hogy én beszéljek, mondván, ha soha nem kezdem el... Bertalan azért, mert... mert fél, hogy túlságosan tanítóként fog beszélni, és nem tudja őket meggyőzni. Te is látod, hogy ezek csak kifogások...

– És te, Júdás, Simon fia, miért nem akarsz beszélni?

– Ugyanazon okból, mint a többiek! Az összes okból, mert mindegyik helytálló...

– Sokféle indok. De egyet nem említettél. Most döntök én, még hozzá megfellebbezhetetlen ítélettel. Te, Simon, Jónás fia, beszélni fogsz, ahogyan Tádé mondja, mert okosan mondja. És te is beszélni fogsz, Júdás, Simon fia. Így a sok ok közül egy – amelyet Isten is ismer és te is – megszűnik létezni.

– Mester, hidd el, nincs más okom... – próbál ellenkezni Júdás.

De Péter túlharsogja:

– Ó, Uram! Hogyan beszéljek én a te jelenlétedben?! Nem leszek képes rá! Félek, hogy kinevetsz.

– Te nem akarsz egyedül lenni, nem akarsz velem lenni... akkor mit akarsz?

– Igazad van. De... mit mondjak?

– Nézd, testvéred éppen jön a bárányokkal. Segíts neki, sütés közben pedig gondolkozz! Minden segít megtalálni, miről beszélj.

– Egy láng fölött piruló bárány is? – kérdi kétkedve Péter.

– Az is. Engedelmeskedj!

Péter felsóhajt, igazán keservesen, de tovább nem ellenkezik. András elé megy, és segít neki a nyársul szolgáló botra felhúzni az állatokat, majd nekilát ügyelni a sütésre, arcán akkora összeszedettséggel, mintha bíró lenne, az ítélethirdetés pillanatában.

– Menjünk az asszonyok elé, Júdás, Simon fia – parancsolja Jézus. És elindul Dorás kihalt földjei felé.

– Egy jó tanítvány nem veti meg azt, amit a Mester nem vet meg, Júdás – mondja Jézus egy idő múlva, minden bevezetés nélkül.

– Mester, én nem vetek meg senkit. De, mint Bertalan, érzem, hogy nem értenének meg, és inkább hallgatok.

– Bertalan attól való félelméből teszi, hogy nem tudja teljesíteni kívánságomat, vagyis megvilágosítani és fölemelni a szíveket. Ő is rosszul teszi, mert vét az Úrba vetett bizalom ellen. Te azonban sokkal rosszabbul teszel, mert benned nem az a félelem van, hogy nem fognak megérteni, hanem számodra lealázó szegény béresekkal megértetni magadat, mert ők mindenben tudatlanok, az erényt kivéve. Ebben azonban felülmúlnak sokakat közületek. Még mindig nem értettél meg semmit, Júdás! Az Evangélium pontosan a szegényeknek, a betegeknek, a rabszolgáknak, az elhagyatottaknak hozott Jó Hír. Azután majd a többieké is lesz. De éppen azért kapják, hogy a mindenféle szerencsétlenség miatt boldogtalan emberek segítséget és bátorítást nyerjenek.

Júdás lehajtja fejét, és nem válaszol.

A fák közül előbukkan Mária, Mária Kleofás és Zsuzsanna.

– Édesanyám! Üdvözöllek! Békesség nektek, asszonyok!

– Fiam! Azokhoz az... elgyötörtekhez mentem. De kaptam egy jó hírt, hogy ne szenvedjek túlságosan. Dorás túladott ezeken a földeken; és Johanána vette meg az egészet. Nem éppen paradicsom... De már nem is az a pokol. A felügyelő ma közölte ezt a béresekkal. Ő már elment, és szekereken magával vitte az utolsó búzaszemet is, és itt hagyott mindenkit, ennivaló nélkül. És mivel Johanána felügyelőjének ma csak saját béresei számára van ennivalója, Dorás béresei evés nélkül maradtak volna. Igazán gondviselés, hogy azokat a bárányokat adták!

– Az is gondviselés; hogy többé már nem Dorás béresei. Láttuk házaikat... Disznóolak... – mondja fölháborodva Zsuzsanna.

– Most olyan boldogok mind, azok a szegénykéék – fejezi be Mária Kleofás.

– Én is elégedett vagyok. Mindenképpen jobban élnek majd, mint előbb – feleli Jézus, aki megy vissza, az apostolok felé.

Endori János utoléri Őt a vizeskorsókkal, amelyeket Hermaszteusszal együtt hoz.

– Johanána béresei adták ezeket – magyarázza, miután tisztelettel köszöntötte Jézust.

Mindnyájan arra a helyre mennek, ahol a két bárányt sütik, lassú tűzön, zsíros füstfelhők között. Péter egyre csak forgatja nyársát, és közben gondolatai között keresgél. Júdás Tádé viszont testvére derekát átölelve, előre-hátra járkál, és elmélyülten beszélgetnek. A többiek fát hordanak, vagy az asztalt készítik el úgy, hogy nagy köveket hordanak oda, ülőhelynek, vagy asztalnak.

Megérkeznek Dorás béresei. Most még soványabbak és rongyosabbak. De milyen boldogok! Vannak vagy húszan, de nincs köztük egyetlen gyerek vagy asszony se. Szegény, magányos emberek...

– Békesség mindnyájatoknak, és áldjuk együtt az Urat, azért, mert jobb gazdát adott nektek! Áldjuk Őt, és könyörögjünk annak megtéréséért, aki oly sok szenvedést okozott nektek.

Nemde? Boldog vagy, öregapa? Én is. Gyakrabban jöhetek majd a gyermekkel. Elmondták neked? Az örömtől sírsz, nemde? Gyere, gyere, ne félj!... – mondja, Marciám nagyapjához szólva, aki mélyen meghajolva csókolja meg kezeit, sírva, és ezt mormolva:

– Már semmi mást nem kérek a Magasságbelitől. Többet adott, mint amennyit kértem. Most szeretnék meghalni, mert félek, ha még sokáig élek, visszaesem szenvedéseembe.

A béresek kissé zavarban vannak, hogy a Mester közelében állnak, de hamarosan fölengednek. S amikor az előbb hozott kövekre nagy faleveleket tesznek, azokra pedig ráhelyezik a két bárányt, és szétdarabolják, majd az egyes darabokat egy-egy lapos, nagy lepényre teszik, amelyek tányérul is szolgálnak, már nyugodtak, egyszerűségükben, és jóízűen falatoznak, kielégítve minden fölhalmozódott éhségüket, s közben elmesélik a legutóbbi eseményeket.

Az egyik ezt mondja:

– Azelőtt mindig átkoztam a sáskákat, a vakondokat és a hangyákat. De mostantól fogva mindegyiket az Úr hírnökének tartom majd. Mert miattuk kerültünk ki a pokolból. – És bár kissé erős a hangyáknak és a sáskáknak az angyali seregekhez való hasonlítása, nem nevet senki sem, mert mindenki érzi a szavak mögött rejtőző gyászos valóságot.

A lángok megvilágítják az embereknek ezt a gyülekezetét, az arcok azonban nem a lángokat nézik, és azt is csak alig, ami előttük van. Minden szem Jézus arcára szegeződik, és csak néhány pillanatra veszik le róla, amikor Mária, Alfeus felesége – aki a szétdarabolást végzi – újabb húsdarabot tesz a kiéhezett béresek lepényeire, majd munkáját azzal fejezi be, hogy két nagy, sült combot begöngyöl más nagy levelekbe, és azt mondja Marciám öregapjának

– Nesze. Holnapra is jut mindegyiketeknek egy-egy falat. Utána majd Johanána felügyelője gondoskodik rólatok.

– De ti...

– Mi majd könnyebben megyünk. Fogd, fogd, ember!

A két bárányból nem marad meg más, csak a lerágott csontok meg a lecsorgott zsír átható szaga, mert a zsír még ott sístereg a lassan kialvó fadarabokon, amelyek lángját a holdvilág pótolja.

Johanána béresei is csatlakoznak a többiekhez. Elérkezett a beszéd ideje. Jézus fölnéz, kék szemével, és a kerióti Júdást keresi, aki egy fa mellé húzódott. Jézus látva, hogy úgy tesz, mint aki nem érti ezt a pillantást, hangosan odaszól:

– Júdás! – Így hát fel kell állnia és előre mennie. – Ne húzódj félre! Kérlek, beszélj helyettem! Nagyon fáradt vagyok. És ha ma estére nem érkeztem volna vissza, úgyis nektek kellett volna beszélgetek!

– Mester... én nem tudok mit mondani... Legalább tégy fel nekem kérdéseket.

– Nem nekem kell ezeket föltennem; hanem nektek: miről szeretnétek hallani, vagy mire kértek magyarázatot? – kérdi Jézus a béresektől.

Az emberek egymásra néznek... bizonytalanok... Végül az egyik béres ezt kérdi:

– Mi megismertük az Úr hatalmát és jóságát. De tanításáról igen keveset tudunk. Talán most majd többet tudunk meg belőle, ha Johanánával leszünk. De él bennünk az akarat, hogy megtudjuk, milyen dolgokat kell okvetlenül megtennünk, hogy elnyerjük az Országot, amelyet a Messiás ígér. Azzal a semmivel, amit mi tehetünk, elnyerhetjük-e?

Júdás így válaszol:

– Az biztos, hogy ti igen sanyarú körülmények között élték. Bennetek és körülöttetek minden összeesküszik, hogy eltávolítson titeket az Országtól. A szabadság hiánya, vagyis, hogy nem jöhettek a Messiáshoz, amikor akartok, az állapototok, hogy olyan gazdának vagytok a szolgálói, aki, ha nem is hiéna, mint Dorás, mint látjuk, de mégis szelindek, aki erősen fogja szolgálóit, a szenvedések és az a megalázottság, amiben éltek, mindmegannyi kedvezőtlen feltétel ahhoz, hogy kiválasztottak legyetek az Országra. Mert biztosan lesz bennetek neheztelés, valamint harag, bíráltság és bosszúvágy az iránt, aki keményen bánik veletek. Pedig a szükséges legkevesebb ez: szeretni Istent és a felebarátot. Enélkül nincs üdvösség. Arra vigyázzatok, hogy szívetek közömbös megadással fogadja el Isten akaratát, amely sorsotok és gazdátok türelmes elviselésében nyilvánul meg, és gondolatban se engedjétek meg magatoknak a véleménynyilvánítás szabadságát, amely vélemény biztosan nem lehetne kedvező gazdátokra nézve, se hálás köszönet a ti... a ti... Egyszóval: nem szabad gondolkoznotok, nehogy lázongás támadjon bennetek, olyan lázongás, amely megölné a szeretetet. Akiben pedig nincs szeretet, annak számára nincs üdvösség, mert megszegi az első parancsot. Én azonban szinte biztos vagyok, hogy ti üdvözülhettek, mert lelki szelídséggel párosult jóakaratot látok bennetek, ami jó reménnyel tölt el, hogy távol tudjátok tartani magatoktól a gyűlöletet és a bosszúállás szellemét. Különbén pedig, Isten irgalma oly nagy, hogy megadja nektek azt, ami tökéletességetekhez még hiányzik.

Csend. Jézus mélyen lehajtja fejét, és arckifejezése nem látható. A többiek arcát azonban lehet látni. És ezek igazán nem boldog arcok. A béresek arca még megalázottabb, mint előbb volt, az apostoloké és az asszonyoké viszont megdöbben, és szinte ijedtnek mondható.

– Azon leszünk, hogy ne ébredjen fel bennünk semmi olyan gondolat, ami nem türelem és bocsánat – válaszolja alázatosan az öreg.

Egy másik béres így sóhajt fel:

– Biztosan nehezen érjük el a tökéletes szeretetet mi, akiknél már az is nagy dolog, hogy nem lettünk kínzóink gyilkosai! Lelkünk szenved, szenved, szenved, és ha nem is gyűlöl, nehezen tud szeretni, mint azok a vézna gyermekek, akik nehezen tudnak nőni...

– Nem így van, ember! Én inkább azt hiszem, hogy mivel ti sokat szenvedtetek, és mégsem lettetek gyilkosok és bosszúállók, lelketek éppen ezért erősebb a szeretetben, mint a miénk. Ti úgy szerettek, hogy észre sem veszitek – mondja Péter, hogy megvigasztalja őket. Ekkor fogja csak fel, hogy beszélt, és e szavakkal szakítja félbe magát:

– Ó, Mester!... De... azt mondtad, hogy beszéljek... és hogy miről, azt találjam meg a bárányban is, amit sütök...

Most mondja el Péter szép példabeszédét, ami a bárány sütése közben ötlött fel benne: P 3,117-119.

Amikor befejezte, ezt mondja:

– Ezek voltak azok a dolgok, amelyekre gondoltam, mialatt néztem a pecsenyémet, és engedelmeskedtem Jézusomnak. És bocsássatok meg, hogy csak ezek jutottak eszembe. De nekem használtak. Átadom nektek abban a reményben, hogy nektek is használnak majd.

Jézus kinyitja szemét, amely sugárzik. Kinyújtja karját, és ráteszi kezét Péter vállára:

– Bizony, te megtaláltad azokat a szavakat, amelyeket meg kellett találnod. A szavak megtalálásában segített neked az engedelmesség, a szeretet, és az alázat, meg az a vágyad, hogy vigaszt nyújts testvéreidnek, e szavakból sok csillagot gyújts ki sötét egükön. Isten áldjon meg, Simon, Jónás fia!

– Téged áldjon meg az Isten, Mesterem! És te nem beszélsz?

– Holnap kerülnek át az új gazdához. Meg fogom áldani szavammal belépésüket. Most menjetek békében, és Isten legyen veletek!

(4-860)

3. füzet – Adjatok nekik enni!

Tegyétek meg kötelességteket!

Még alig pirkad. Jézus ott áll Dorás tönkrement gyümölcsösében. Kipusztult vagy pusztulófélben lévő fák sorozata, amelyek közül sokakat már kivágtak vagy kiszakítottak a földből. Körülötte ott vannak Dorás és Jóhánána béresei és az apostolok. Részben állnak, részben a kidöntött fatörzseken ülnek.

Jézus beszélni kezd:

– Új nap és új indulás. Nemcsak én indulok útnak. Ti is elindultok, ha nem is testileg, de erkölcsileg, mivel egy másik gazdához kerültök. Csatlakoztatok tehát a többi jó és vallásos béreshez, és alkossatok egy családot, amelyben beszélgetést folytathattok Istenről és az Ő Igéjéről anélkül, hogy fortélyokhoz kellene folyamodnotok. Támogassátok egymást a hitben, segítsetek egymásnak, legyetek egymással elnézők egyéni hibáitokban, legyetek egymás épülésére!

Ez a szeretet. És hogy a szeretetben van az üdvösség, azt – noha különböző felfogás szerint – apostolaimtól is hallottátok tegnap este. Simon Péter egyszerű, jóságos szavakkal tárta elétek, hogyan tudja a szeretet a nehézkes emberi természetet természetfelettivé változtatni, és egy olyan egyénből, aki a szeretet híján romlottá és megromtóvá válhat, mint a levágott, de meg nem süttött állat, vagy legalábbis hasznavehetetlenné, mind a fadarab, amely elkorhad a vízben és arra sem való, hogy tüzet rakjanak vele, hogyan lehet olyan embert formálni, aki már Isten légkörében él, és ezáltal olyan lényt, aki kiszabadul a romlásból, és hasznára válik felebarátjának.

Mert higgyétek el, fiaim, a világmindenség nagy ereje a Szeretet. Én soha nem fáradok bele ennek hangoztatásába: a föld minden sorscsapása a szeretetlenségből fakad. Kezdve a haláltól és a betegségektől, amelyek abból származtak, hogy Ádám és Éva nem viseltettek szeretettel a Fölséges Úr iránt.

Mert a szeretet engedelmisség. Aki nem engedelmeskedik, az lázadó. Aki lázadó, nem szereti azt, aki ellen lázad. De a többi szerencsétlenség is, amelyek mindenkit vagy csak egyeseket érintenek, mint a háborúk, vagy az egy vagy több család között támadt viszály okozta pusztulás, miből erednek? Az önzésből, ami szeretetlenség. És a családok tönkremenésével, együtt jár a javak pusztulása is, Isten büntetése folytán. Mert Isten előbb-utóbb lesújt arra, aki szeretet nélkül él. Tudom, hogy itt az a szóbeszéd járja – és emiatt egyesek gyűlölnék engem, mások pedig félelemmel teli szívvel néznek rám, vagy segítségül hívnak, hogy újból büntessek, vagy eltérnek engem, a büntetéstől való félelemből – tudom, hogy itt az a szóbeszéd járja, hogy az én tekintetem tette átkozottá ezeket a földeket. Nem az én tekintetem, hanem egy igazságtalan, kegyetlen ember megbüntetéti önzése. Ha az én tekintetem mindazok földjeit felperzselné, akik gyűlölnék engem, bizony kevés zöld hely maradna Palesztinában!

És sohasem torolom meg az engem ért sértéseket, hanem átadom az Atyának azokat, akik makacsul megmaradnak a felebaráttal szemben tanúsított önzés bűnében, és szentségtörően gúnyolják a Törvény előírását, és minél inkább meg akarják győzni őket szavakkal – olyan szavakkal, amelyek rá tudnák hangolni őket a szeretetre – annál kegyetlenebbekké válnak. Én mindig kész vagyok fölemelni kezemet, hogy ezt mondjam annak, aki megbánja bűnét: „Feloldozlak téged. Menj békében!” A Szeretetet azonban nem bántom meg azzal, hogy egyetértek a javíthatatlan keménységgel. Ez álljon mindig előttetek, hogy helyes

megvilágításban lássátok a dolgokat, és megcáfoltok a szóbeszédet, amelyek – származzanak bár tiszteletből vagy haragos félelemből – mindig különböznek az igazságtól.

Ti most más gazdához kerültök, de nem hagyjátok el ezeket a földeket, amelyek megművelése – amilyen állapotban vannak – örütségnek látszik. Mégis azt mondom nektek: ezeken is tegyétek meg kötelességeket! Mostanáig az embertelen büntetéstől való félelemből tettétek meg. Most is tegyétek meg, noha tudjátok, hogy nem úgy fognak veletek bánni, mint eddig. Sőt, azt mondom nektek: minél emberségesebben bánnak veletek, annál derűsebb igyekezettel dolgozzatok, hogy – munkátokkal – emberséget tanúsítsatok az iránt, aki emberségesen bánik veletek. Mert ha igaz, hogy a gazdáknak kötelességük emberségeseknek lenniük alkalmazottjaikhoz, ugyanígy igaz az is, hogy a szolgálknak kötelességük, hogy jók legyenek gazdáikhoz. A gazdák ne felejtsek el, hogy mindnyájan egy tőről sarjadunk, és hogy minden ember mezítelenül születik, és egyformán meghal, rothadó hullává válva, a szegény ugyanúgy, mint a gazdag, a vagyon sem annak műve, akinek tulajdona, hanem azoké, akik fölhalmozták részére becsületesen vagy becsstelenséggel, és nem szabad ezzel a gazdagsággal dicsekedni vagy vele másokat elnyomni, hanem jót kell tenni vele másoknak is úgy, hogy szeretettel, tapintattal és igazságosan használja fel az ember, hogy szigorúság nélkül tekintsen rá az igazi Gazda, akit nem lehet megvenni és megszedíteni ékszerekkel és aranytalentumokkal, de akit barátunkká tehetünk jócselekedeteinkkel.

Tegyétek meg, egyszerűen és jóakarattal, Isten akaratát, aki ilyen egyszerű körülmények között akar látni titeket. Ti ismeritek a dúsgazdagról szóló példabeszédet. Látjátok, hogy az égben nem az arany, hanem az erény kap jutalmat. Az erény és az Isten akaratához való igazodás teszi Istent az ember barátjává. Tudom, nagyon nehezen képes valaki meglátni Istent az emberek művein keresztül. A jó ember műveiben könnyű meglátni Őt. A rossz emberében nehéz, mert a lelket arra a gondolatra indíthatja, hogy Isten nem jó. Ti azonban küzdjétek le a gonoszsgot, amelyet a Sátántól megkísértett embertől kaptok, és ezen a korláton túl, amely annyi könnyetekbe kerül, meg kell látnotok a szenvedésben rejlő igazságot és szépséget. A szenvedés a Gonosztól ered. Isten azonban nem akarja megszüntetni a Gonosz hatalmát, ami létezik, de kényszeríti arra, hogy mérgéből örök életet adó orvosságot vonjon ki, és bizonysgot tegyen Isten gyermekeinek lelki aranyáról. Mert a szenvedés marása olyan ellenszereket olt be a jókba, amelyek egyre lelkibbé téve őket, hozzájárulnak megszentelődésükhöz.

Ti tehát legyetek jók, tisztelettudók, engedelmesek! Ne mondjátok ítéletet gazdáitokról. Majd Isten ítéli meg őket. Azt szeretném, hogy az is, aki parancsol nektek, igaz emberré váljék, hogy könnyebbé tegye utatokat, és őt is elsegítse az örök életre. De ne feledjétek, hogy minél kínosabb a teljesítendő kötelesség, annál nagyobb az érdem Isten szemében. Ne igyekezzetek becsapni gazdáitokat! A csalással szerzett pénz vagy termény nem tesz gazdaggá, és nem lakat jól. Tiszta legyen a kezetek, ajkátok és szívetek! Akkor megülhetitek szombatjaitokat és előírt ünnepeiteket Istennek tetsző módon akkor is, ha a röhöz lestek szegezve.

Bizony, nagyobb értékű lesz fáradozástok, mint azok képmutató imája, akik azért mennek eleget tenni az előírásnak, hogy dicséretet kapjanak érte a világtól, holott valójában megszegik az előírást, mert nem engedelmeskednek a Törvénynek, amely kimondja, hogy engedelmeskedjétek ti és mindazok, akik házadhoz tartoznak, a szombati előírásnak és Izrael nagy ünnepei előírásának. Mert az imádkozás nem a szavakban áll, hanem az érzelemben. És ha szívetek szentül szereti Istent, minden körülményben, szívetek jobban elvégzi a szombati és ünnepi szertartásokat, mint azok, akik titeket ebben megakadályoznak.

Megáldalak, és elhagylak titeket, mert kél a nap, és el akarok érkezni a dombokhoz, mielőtt túl nagy lenne a hőség. Hamarosan viszontlátjuk egymást, mert nincs messze az ős. Békesség legyen mindnyájatokkal, Johanána új és régi szolgálói, és ez a béke tegye nyugodttá szíveteket!

Jézus elindul, elhaladva a béresek között, egyenként megáldva őket.

Az egyik hatalmas, kiszáradt almafa mögött, félig elbújva, áll egy ember. De, amikor Jézus tovább akar menni, úgy téve, mintha nem látná, az ember előlép, és így szól:

– Johanána intézője vagyok. Ő ezt mondta: „Ha jön Izrael Rabbija, hagyd, hogy földjeimen tartózkodjék, és engeddd, hogy beszéljen a szolgákhoz. Jobban fognak dolgozni, mert Ő csak jót tanít.” Tegnap pedig, azzal a hírral együtt, hogy mától fogva ezek (és Dorás szolgálóira mutat) velem vannak, ezek a földek pedig Johanána tulajdonába kerülnek, ezt írta nekem: „Ha jön a Rabbi, hallgasd meg, mit mond, és ahhoz tartsd magadat! Nehogy csapás sújtson minket! Halmozd el tiszteleted jeleivel, hátha visszavonja az átkot a földekről.” Mert tudd meg, hogy Johanána ezeket sértett hiúságból vette meg. De azt hiszem, már meg is bánta. Már az is nagy dolog lesz, ha legelőket tudunk belőlük csinálni...

– Hallottál engem beszélni?

– Igen, Mester.

– Akkor tudjátok, mihez tartsátok magatokat, te és gazdád, hogy áldást nyerjete Istentől. Közöld ezt gazdáddal! A magad részéről pedig mérsékelj az ő parancsait, te, aki tudod, mit jelent a gyakorlatban a földművesek fáradozása. Téged kedvel a gazdád. De inkább jóindulatát és állásodat veszítsd el, mint lelkedet! Isten veled!

– De meg kell tisztelnem téged.

– Nem vagyok bálvány. Nincs szükségem érdekből kimutatott tiszteletadásokra ahhoz, hogy kifejezd tiszteletedet. Lelkeddel tisztelj meg úgy, hogy gyakorlatra váltod, amit hallottál, és akkor egyszerre szolgálod Istent és gazdádát.

Ezzel Jézus – tanítványaitól és az asszonyoktól, majd az összes bérestől követve – keresztülág a földeken, és rátér a dombokhoz vezető útra, még egyszer üdvözölve mindenkit.

(4-868)

Ingyen kapjátok – ingyen adjátok!

Mielőtt Jézus szétküldi a tizenkét apostolt, oktatja őket, eljárás módjukat illetőleg. Ezzel kapcsolatban mondja:

– A csodatevő hatalmat én és Atyánk adja nektek. Semmilyen pénzen sem vásárolható meg. Kizárólag a mi akaratunk adja ezt meg nektek, és csak igaz étellel lehet megtartani. De ahogyan ingyen kapjátok, ugyanúgy ingyen adjátok másoknak, akiknek arra szükségük van. Jaj nektek, ha Isten ajándékát azzal gyalázzátok meg, hogy arra használjátok, hogy tömötté tegyétek erszényeiteket. Ez a hatalom nem a tiétek, ez Isten hatalma. Használjátok, de ne tulajdonítsátok el, mondván: „Az enyém.” Ahogyan kaptátok, ugyanúgy el is vehetjük tőletek.

Vagyon nélkül menjetek! Ne vigyetek magatokkal se aranyat, se ezüstöt, se pénzt az övetekben, se útitárisznyát két vagy több ruhával és másik pár saruval, se vándorbotot, se férfikézbe való fegyvereket. Mert mostani apostoli látogatásaitok rövidek lesznek, és minden szombat előtti napon találkozunk. Akkor levethetitek átizzadt ruhátokat. Ezért nincs szükségetek arra, hogy váltóruhát vigyetek magatokkal. Botra sincs szükség, mert könnyebb a járás, és ami jó a dombokon és a sík területen, nagyon különbözik attól, ami hasznos a pusztában és a magas hegyeken. Fegyverek sem szükségesek. Ezek az olyan embernek valók, aki nem ismeri a szent szegénységet, és mit sem tud az isteni megbocsátásról. Nektek azonban nincsenek kincseitek, amelyeket óvni és védelmezni kellene, a rablóktól. Az egyetlen, amitől félnetek kell, számotokra az egyetlen rabló a Sátán. Őt pedig állhatatossággal és imádsággal lehet legyőzni, nem kardokkal és törökkel. Bocsássatok meg annak, aki megsért titeket. Ha elvonnék köpenyeteket, adjátok oda köntösöket is. Ha teljesen mezítelenek maradnátok is, szelídségetek miatt, mert elvették minden vagyonotokat, ezzel nem fogjátok megbotránkoztatni sem az Úr angyalait, sem Isten végtelen tisztaságát, mert felebaráti szeretetetek aranyba öltöztetné csupasz testeteket, és a szelídség készítené rá díszes övet, a rablóknak adott megbocsátás pedig palástot és királyi koronát tenne rátok. Ezért szebben lennétek felöltözve, mint egy király. És nem pusztuló szövetanyagokba, hanem romolhatatlan anyagba.

Ne aggódjatok táplálékotok miatt! Mindig lesz annyi, amennyi létfenntartástokhoz és szolgálatotokhoz szükséges, mert a munkás méltó arra a táplálékra, amit visznek neki. Mindig. És ha az emberek erről nem gondoskodnának, majd gondoskodik Isten a munkásáról. Már megmutattam nektek, hogy az élethez és a prédikáláshoz nem szükséges, hogy a has tele legyen a lenyelt ételekkel. Ez a tisztátalan állatoknak való, amelyeknek feladata az, hogy meghízzanak, s aztán levágják őket, az emberek hizlalására. Ti azonban a bölcsesség ételével tegyétek kövérré lelketeket és másokét. A Bölcsesség pedig az olyan elmében ragyog fel, amelyet nem tesz eltompulttá a mértéktelen lakmározás, és olyan szívben, amely természetfölötti dolgokkal táplálkozik. Ti soha nem voltatok olyan ékesszólóak, mint a hegyen töltött magány után. És akkor csupán annyit ettetek, amennyi szükséges volt, hogy éhen ne haljatok. És a magány végén mégis olyan erősek és életvidámak voltatok, mint még soha. Talán nem igaz?...

Ne keressétek soha a „jobb”-at testetek számára; amely elvész. Hanem inkább a legrosszabbat adjátok neki, minden jogot a léleknek tartva fenn. És, ha csak tehetitek, az ott-tartózkodáshoz a szegényeket részesítsétek előnyben. Hogy meg ne alázzátok őket, hanem arra emlékezve, hogy én szegény vagyok és maradok, és ezzel dicsekszem, meg azért is, mert a szegények gyakran jobbak a gazdagoknál. Szegény igazlelkű embereket mindig fogtok találni, de ritkán találtok majd olyan gazdagot, akiben nincs igazságtalanság. Kifogásként ne mondjátok tehát: „Csak a gazdagokban találtam jóságot,” hogy ezzel igazoljátok a jólét utáni vágyatokat.

A szegényeknek hirdetik a jó hírt

Jézus Kafarnaumban egyedül van Mátéval, aki – mivel egyik lába megsérült – nem tudott elmenni a többiekkel, prédikálni. A betegek és a Jó Hírre vágyakozók elárasztják a teraszt és a konyhakert szabad részét, hogy hallják Jézust, és segítséget kapjanak tőle.

Miután Jézus befejezte beszédjét, a szegényekhez és a betegekhez fordul – és sok esetben e kettő együtt van – és jóságosan végighallgatja elbeszélésüket, segít rajtuk pénzzel, szavaival, tanácsot ad, gyógyít kézzel és szavával. Máté, aki mellette van, adja át nekik a pénzt.

Jézus éppen egy szegény özvegyasszonyt hallgat figyelemmel, aki könnyek között beszéli el neki férje halálát. Férje ács volt, és hirtelenül halt meg a gyalupad mellett, néhány héttel ezelőtt:

– Idesiettem keresésemre, és a halott egész rokonsága mégis azzal vádolt, hogy hanyag és keményszívű vagyok, és most átkoz. Pedig én azért jöttem, mert tudtam: ha megtalálalak volna, uram feltámadt volna. Nem voltál itt... Most ő már két hete a sírban van... én meg itt vagyok öt gyermekkel... A rokonok gyűlölnék engem, és nem segítenek. Vannak olajfáim és szőlőtőkém. Kevés, de megélhetést jelentene télire, ha megtarthatnám szüretig. De nincs pénzem, mert a férjem már jó ideje nem volt egészséges, és keveset dolgozott, és hogy fenn tudjon lenni, evett és ivott, túl sokat is. Azt mondta, a bor jót tesz neki... pedig kétszeresen is bajt okozott, mert az ölte meg, és felemésztette a kevés munka miatt amúgy is megfogyatkozott, félretett pénzt. Éppen egy szekeret és egy kis ládát akart befejezni, és volt még rendelése két ágyra, asztalokra és polcokra. De most... Nincsenek befejezve, és fiúgyermekem még nincs nyolc éves. Elveszítem a pénzt. El kell adnom a szerszámot és a faanyagot. De a szekeret és a ládát még nem tudom eladni, bár majdnem készen vannak már. Csak tűzifaként tudom eladni. S a pénz még így se lesz elég, mert velem, öreg, beteg anyámmal és öt gyermekemmel együtt heten vagyunk... El fogom adni a szőlőskertet, meg az olajfákat... De te is tudod, milyen a világ... Ott fojtogat, ahol inség van. Mondd, mit tegyek? A gyalupadot és a vas-szerszámokat meg akartam tartani fiamnak, aki már konyít valamit a famunkához... meg akartam tartani a földet, hogy legyen miből megélnünk, és leányaimnak hozományul.

Jézus éppen az özvegyet hallgatja, amikor az emberek között támadt kavargás arra figyelmezteti, hogy valami új történik. Megfordul, hogy megnézze. Három férfit lát, akik utat törnek maguknak a tömegben. Újra az özvegy felé fordul, és megkérdi:

– Hol laksz?

– Korozainban, a melegforráshoz vezető út mellett. Egy alacsony ház, két fügefafa között.

– Rendben van. Elmegyek befejezni a szekeret és a ládát, és eladod megrendelőjének. Várj engem holnap hajnalban!

– Te! Te akarsz dolgozni nekem! – az asszony elfullad az álmélkodástól.

– Újra előveszem munkámat, és nyugalmat szerzek neked. És közben a szívtelen koroainbelieknek leckét adok az emberszeretetből.

– Ó, igen! Szívtelenek! Bárcsak élne még az öreg Izsák! Nem hagyná, hogy éhen haljak. De ő megtért Ábrahám kebelére...

– Ne sírj, menj haza nyugodtan! Itt van annyi pénz, ami mára elég. Holnap majd megyek én. Menj békében!

Az asszony leborul, hogy megcsókolja ruháját, és nyugodtabban távozik.

– Háromszor szent Mester, köszönhetlek? – kérdi a három jövevény egyike, akik tisztelettudóan megálltak Jézus mögött, várva, hogy elbocsássa az asszonyt, és így hallották Jézus ígéretét. Az, aki köszönt, Mannaen volt.

A másik kettő pedig a Keresztelő küldöttje, akiknek kérését Mannaen tolmácsolja. (A teljes szöveget lásd E 1,7-14. Itt csak a szegényekre vonatkozó szavakat ismételjük meg.)

– Olvasok lelketekben – mondja nekik Jézus – és szemetek kiolvassa az igazságot abból, ami titeket körülvesz, ahogyan fületek hallotta az özvegyasszonnyal folytatott beszélgetésemet. Ez elég lenne meggyőzésekhez. De én azt mondom nektek: Figyeljétek meg azokat, aki engem körülvesznek! Itt nincsenek se gazdagok, se világfik, itt nincsenek botrányos életű személyek. De vannak szegények, betegek, becsületes izraeliták, akik Isten szavát akarják megismerni. És nem más.

Mondjátok meg tehát Jánosnak, hogy a leprások megtisztulnak. És mondjátok meg, minthogy látjátok, hogy a szegényeknek hirdetik a Jó Hírt. És boldog, aki nem botránkozik meg bennem.

(4-909)

Jézus élvezettel dolgozik egy ácsműhelyben. Éppen egy szekérekereket fejez be. Egy törekeny fiúcska segít neki, odanyújtva ezt vagy azt. Mannaen a fal mellett ül egy padon, és csodálkozva nézi Jézust.

Mikor Jézus elkészíti a ládát, Mannaen megjegyzi:

– Én is szeretném megvenni ezt a munkádat. De már eljött, aki rendelte, és neki van joga hozzá...

– Van még itt fa, és az asszony boldog lesz, ha felhasználom, és haszna lesz belőle. Rendelj tőlem egy ládát, és elkészítem neked...

– Egy láda, amit te készítettél! Ó, milyen ereklye!... Készítesz nekem egy ládát?

– Készítek. De azért, hogy te azt mindig ereklyének lásd, eszerint fizettetlek érte. Legalább egyszer elmondhatják, hogy én is vágytam a pénzre... De te tudod, kié lesz az a pénz... Ezeké az árváké.

– Kérj tőlem, amit akarsz! Megadom! Legalább feljogosít a semmittevésre, miközben te, az Isten Fia, dolgozol... De gondolod, hogy Korozain megtér ez által a csendes és szent lecke által, amelyet munkáddal adsz neki, segítve egy családon?

– Nem, nem tér meg. Azt mondja majd: „Azért dolgozott, hogy időt nyerjen, és megtartsa magának a pénzt.” De nekem nem lesz több pénzem. Mindent odaadok. Mindig odaadok mindent, amim van, az utolsó garasig. (A teljes történetet lásd Gy 2,68-78)

(4-921)

Adjatok ti enni nekik!

Jézus a Genezáreti-tó és a Tábor-hegy között fekvő területen tanítja a sokaságot. Már esteledik. Az apostolok figyelmeztetik Jézust:

– Mester, közeledik az este. A hely elhagyatott. Távol van a házaktól és a falvaktól, borús és nedves az idő. Hamarosan besötétedik, és nem látják az utat. A hold, későn kel fel. Bocsásd el a népet, hogy elmenjenek Taricheába vagy a Jordán mentén lévő falvakba, táplálékot venni, és szállást keresni.

– Nem szükséges elmenniük. Adjatok ti enni nekik! Itt alhatnak, amint tették, miközben várahoztak rám.

– Tudod, Mester, hogy csak Öt kenyér és két hal maradt.

– Hozzátok ide nekem!

Jézus most szaporítja meg első alkalommal a kenyeret és a halat, és táplál vele ötezer embert, csak a férfiakat számítva, s a maradékokkal tizenkét kenyereskosarat töltenek meg. Lásd a teljes történetet E 3,121-125. és röviden Lk 9,10-17. versében.

(4-963)

Enni adni az éhezőknek

Jézus oktatja apostolait, tanítványait és az összesereglett népet, az irgalmasság testi és lelki cselekedeteiről. (A teljes szöveget megtaláljuk Pt 3,119-133. oldalán. Itt csak a szegényekre vonatkozó szavait ismétljük meg.)

Enni adni az éhezőknek!

Ez a hála és a szeretet kötelessége. ... Szereti Istent, aki kenyeret ad az éhezőknek, visszaemlékezve arra, hogy hányszor csillapította Ő az emberek éhségét csodás tetteivel... Az éhezők táplálása tehát hálaadó ima az Úrhoz és Atyához, aki minket táplál, és az Atya követése. Az Atyához hasonlítunk az Ő ingyenes kegyelme révén, és ezt a hasonlóságot mindinkább növelni kell, utánozva az Ő cselekedeteit.

Inni adnia szomjazóknak!

Gondoltatok-e már arra, mi történne, ha az Atya többé nem adna esőt?... Adjatok azért jó, friss vizet annak, aki szomjazik. ... Égi jutalmat kaptok majd ezért a kis cselekedetért, ami nem kerül nektek pénzbe, ami nem követel meg több fáradtságot, mint azt, hogy odanyújtsatok neki egy poharat vagy egy korsót. Mert nem a víz, hanem a szeretet cselekedete nagy Isten szemében és ítéletében.

A ruhátlanokat felruházni!

Azok között, akik engem hallgatnak, többen is vannak, akik értettek ahhoz, hogy használt ruhából kis ruhát készítsenek egy árvának vagy szegény gyermeknek, és egy öreg kendőből pólót csináljanak egy ártatlannak... És, igazán mondom nektek, hogy ezeket az irgalmasokat nem a gazdagok között lehet megtalálni, hanem a szegények alázatos seregében, akik szegénységük miatt tudják, mily fájdalmas a szegénység.

A jócselekedet langymelege sokkal kellemesebb, mint az a meleg, amit a legtisztább gyapjúköpeny ad. A szegények befedett teste beszél Istenhez, és azt mondja: „Áldd meg azokat, akik felruháztak minket!”

A vándoroknak szállást adni!

Lássatok egy testvért a vándorban! Mindnyájan vándorok vagyunk az égbe vezető úton, és mindnyájan kopogtatunk az ajtókon, amelyek az égbe vezető út mentén vannak... Minden alkalommal, amikor kitarjuk a vándorok előtt házunkat és karunkat, a testvér kedves nevével üdvözölve az ismeretlent, Istenre gondolva, aki ismeri őt, sok mérföldet teszünk meg az égbe vezető úton!

Meglátogatni a betegeket!

Induljatok ki mindig ebből a gondolatból: „Mit szeretnék, hogy nekem tegyenek, ha olyan volnék, mint ez?” És amint szeretnétek, hogy veletek tegyék, úgy tegyetek ti is... Áldjátok Istent, aki titeket megtartott egészségeseknek, és hajoljatok a szenvedők és haldoklók fölé.

Látogatni a rabokat!

A szerető felebarát elmegy a halálra ítélthez vagy a fogolyhoz. Világosságot visz a sötétségbe. Egy hang lesz. Egy kéz lesz, amely megmutatja a másiknak, miközben azt mondja: „Szeretetem tanúskodik róla, hogy Isten téged is szeret. Ő öntötte szívembe a szeretetet irántad, szerencsétlen testvérem.”

(4-978)

Tudjatok szegények lenni!

Jézus a Genezáreti-tó nyugati partján, a Magdala és Tibériás mellett emelkedő dombok egyikén beszél, az ott egybegyűlt sokasághoz. Miután befejezte beszédét, ami biztosan a helytelen gazdagságról és az attól való elszakadás szükségességéről szólt, válaszol egy gazdag tanítványnak, az írástudó Jánosnak, aki ezt kérdezte:

– Akkor pusztítsam el, amim van, és fosszam meg enyéimet attól, ami az övék?

– Nem. Isten javakat adott neked. Tedd, hogy azok az Igazságot szolgálják, és te is igazságosan használd! Vagyis javaiddal támogasd családodat, ez kötelességed; bánj emberségesen a szolgálakkal, ez emberszeretet; tégy jót a szegényekkel, segítsd a rászoruló, szegény tanítványokat. Íme, így vagyonod nem akadályozni, hanem segíteni fog téged.

Majd, mindenkihez szólva, így beszél:

– Bizony, mondom nektek, hogy ugyanaz a veszély – vagyis, hogy elveszíti a mennyországot a vagyon iránti szeretet miatt – fenyegetheti a legszegényebb tanítványt is, ha – miután papom lett, vét az igazságosság ellen úgy, hogy a gazdagok kegyeit keresi. Az, aki gazdag vagy gonoszlelkű, sokszor megkísérli majd, hogy elcsábítson titeket ajándékokkal, hogy elnyerje beleegyezéseteket életmódjához és bűnéhez. És lesznek szolgálaim között olyanok, akik engednek majd az ajándékok kísértésének. Ennek nem szabad megtörténnie. A Keresztelő tanítson meg erre titeket! Őbenne – noha nem volt sem bíró, sem közhivatalnok – valójában megvolt a bírók és közhivatalnokok számára szükséges tökéletesség, ahogyan a Másodtörvény mondja: „Nem szabad személyválogatónak lenned, sem ajándékokat elfogadnod, mert ezek megfosztják a látástól a bölcsék szemét, és kiforgatják értelmükből az igazak szavait.” (16,18-20) Az ember igen gyakran megengedi, hogy az arany, amelyet egy bűnös ember húz végig rajta, elvegye az igazság kardjának az életét. Nem, ennek nem szabad megtörténnie! Tudjatok szegények lenni, inkább a halált válasszatok, mint a bűnbe való beleegyezést! Még azzal az ürüggyel se fogadjátok el az aranyat, hogy azt a szegények javára fordítjátok. Átkozott arany az, és nem szolgálná javukat. Gyalázatos megalkuvás aranya ez. Ti azért vagytok tanítványul kiválasztva, hogy tanítók, orvosok és megmentők legyetek. Mik lennétek, ha érdekből hajlanátok a rosszra? Gonosz tudás tanítói, orvosok, akik megölik a beteget, nem megmentők, hanem közreműködők a szívek megrontásában.

Beszédjének folytatásaként Jézus elmondja az esztelen gazdagról és a hollókról, gyöngyvirágokról, valamint az éber szolgálkról szóló példabeszédeit. Lásd: P 4,137-147. Ezeknek a szegényekre vonatkozó részleteit ismételjük csak meg itt.

– Törekedjete arra, hogy megmaradjon bennetek a lélek tiszta ifjúsága, vagy feltámadjon, ha már elveszett. Vigyázzatok, és őrizkedjete minden helytelen vágytól, legyen az érzéki vagy hatalomvágy. Az ember élete nem függ a birtokolt javak bőségétől. Sem a földi, s még kevésbé a másik: az örök élet. Függ azonban életmódjától. És életével kapcsolatban áll boldogsága, mind ezen a földön, mind az égben. Mert a bűnös sose boldog, nem igazán boldog. Az erényes viszont mindig boldog, égi boldogsággal, még akkor is, ha szegény és egyedül él. Még a halál se sújtja le őt. Mivel nincsenek bűnei, nem érez lelkiismeret-furdalást, nem fél az Istennel való találkozástól. Nem siratja azt, amit itt hagy a földön. Tudja, hogy az égben van a kincse. Boldogan megy a halál felé, amely megnyitja neki az Országot, ahol kincse van. Akárcsak az, aki megy, hogy birtokba vegye örökségét, ami rá vár. Szent örökségét!

Tegyéte azonnal kincsetekké! Kezdjete el már ifjúkorotokban, ti, kik fiatalok vagytok. Dolgozzatok fáradhatatlanul, ti öregek, akik korotoknál fogva már közel álltok a halálhoz. De mivel a halál napja ismeretlen, és gyakran meghal a gyermek, mielőtt megöregedne, ne halogassátok a munkát, hogy kincseket gyűjtsetek a másik élet számára az erényekkel, a jócselekedetekkel. Így nem ér titeket a halál, mielőtt elküldtete érdemeitek kincsét az égbe.

Sokan azt mondják: „Ó, fiatal és erős vagyok: Most élvezem a földet, s majd utána megtérek!”
Nagy tévedés!

Az esztelen gazdagról szóló példabeszédet ezekkel a szavakkal zárja le:

– Bizony, mondom nektek, így jár az, aki magának gyűjt kincseket ahelyett, hogy Isten szemében gazdagodnék meg.

Utána Jézus visszavonul tanítványaival egy kis erdőbe, és étkezés közben folytatja előző beszédét:

... Isten tudja, mire van szükségetek. Ne féljetez azért jövőtök miatt! Legyetek szabadok a félelemtől, amely súlyosabb, mint a gályarabok láncái. Ne aggódjatok életetek miatt, hogy mit esztek, mit isztok, mibe öltözködtök. A lélek élete több a testénél, és a test több a ruhánál, mert testetekkel és nem ruhátokkal éltek. A test megtagadásával segítitek a lelket az örök élet elérésében. Isten tudja, meddig hagyja a lelket a testben. Addig az óráig megadja nektek, amire szükségetek van. Megadja azt a hollóknak... és nektek nem adná meg?... Isten gondját viseli a gyöngyvirágnak... ne gondoskodnék a ti ruhátokról?... A ti első gondotokként csak Isten Országát kell keresnetek, és annak igazságát, és a többit mind megkapjátok... adjátok el, amitek van, osszátok szét alamizsnaként, ha egyedül vagytok. Adjátok a tieiteknek, amiről lemondotok, hogy kövessetek engem, mert igazságos, hogy ne fosszátok meg a kenyértől gyermekeiteket és házasársatokat. És ha nem tudjátok feláldozni ezért vagyonotokat, áldozzátok fel érzelmi kincseteket. Isten ezt is értékeli. Tisztább arany ez minden másnál; értékesebb gyöngy annál, amit a tengertől raboltok el, ritkább drágakő annál, amit a föld méhe ad. Mert érettem lemondani a családról, tökéletes szeretet. Több a színaranyból, a könnyekből eredő gyöngynél, a vérből készült rubinnál. Sajog a szív, sebe miatt, amelyet az apától és az anyától, a házasársától és a gyermekektől való elszakadás ejt.

Ez az erszény nem merül ki, ez a kincs sose csökken. A rablók nem tudnak betörni az égbe. Rozsda nem emészti el azt, amit ott helyeztek el. Az ég szívetekben lesz, és szívetek az égben, kincsetek mellett. Mert a szív, a jó és a rossz éppúgy ott van, ahol kedves kincsetek van.

(4-995)

Estig vendégeim lesznek

Nyilvános működésének második évében Jézus a sátoros ünnepekre felmegy Jeruzsálembe. A Templom felé halad, s kölcsönösen köszöntik egymást, amikor ismerősökkel találkozik.

Johanána béresei, akiket munkafelügyelőjük vezet, leborulnak az utca porába, és megcsókolják Jézus lábait. Marciám nagyapja kiáltással válaszol kis unokájának üdvözlő kiáltására, és miután hódolt a Mester előtt, szívére öleli unokáját, és így marad, sarkára támaszkodva, a földön térdepelve, unokáját ölébe ültetve. Így csodálja, simogatja, boldog könnyek és csókok között, kérdezőgeti és hallgatja. Az öreg már a mennyországban van, annyira boldog.

Jézus azt mondja a gyermeknek és az öregnek:

– Maradjatok együtt; és kövessetek! – A felügyelőnek pedig: – Kérlek, hagyd velem embereidet! Estig vendégeim lesznek.

A felügyelő hódoló tisztelettel feleli:

– Minden úgy legyen, ahogy te akarsz – és mély köszöntéssel elmegy, egyedül.

A Templom már igen közel van, és a tömeg nyüzsgése még erősebb, amikor elkiáltja magát Johanána egyik bérese:

– Itt a gazdánk! – és köszöntésül térdre ereszkedik, a többiek pedig utánozzák.

Jézus állva marad a földre borult emberek csoportjában – a béresek ugyanis szorosan Jézus mellett vannak – és tekintetét a megjelölt hely felé fordítja. Pillantása találkozik egy gazdagon öltözött farizeuséval, aki több osztályabeli emberrel van. Johanána figyelmesen nézi Jézust: pusztán kíváncsian, de nem tiszteletlenül. Sőt egy kis fejbiccentéssel, büszkén köszönti is. Jézus szerényen viszonzozza. Két-három más farizeus is köszön, a többi viszont megvetően néz, vagy másfelé fordítja fejét. Közülük csupán egy mond valami sértő szót, amire a Jézus körül lévők felszisszennek, és Johanána is előkelően megfordul, hogy lesújtó pillantást vessen a sértegetőre, aki egy nála fiatalabb, markáns, kemény arcvonású ember.

Miután elmentek, a béresek meg mernek szólalni. Egyikük azt mondja:

– Mester, Dorás volt az, aki téged megátkozott.

– Hadd tegye. Itt vagytok nekem ti, akik áldást mondotok rám – válaszolja nyugodtan Jézus.

Egy boltív alatt találkozik Mannaannel, aki ezt mondja Jézusnak:

– Ezek, akik velem vannak, János tanítványai. Mint én, ők is a tieid akarnak lenni.

– Békesség a jó tanítványoknak. Ott, elől van Mátyás, János és Simeon, örökre velem.

Titeket is úgy fogadlak, ahogyan őket fogadtam, mert drága számomra mindaz, aki a szent Előfutártól kerül hozzám.

(4-1025)

A Meron-tó mellett Jézus meglátogatja azt az egyedül élő gazdát, akit előzőleg megáldott azért, mert szállást adott neki. Itt találkozik két elzavart árva gyermekkel, Matyival és Marikával, akiket magával visz, és örökbe fogadtat Kúzával és Johannával. Lásd Gy 3,87-91.

(4-1143)

Nem vagytok sohasem árvák

Matyi és Marika történetével kapcsolatban mondja Jézus:

– Aki bezárja szívét testvére előtt, az bezárja szívét Isten előtt, Isten pedig öelötte.

Ó, emberek, az első parancsolat ez: Szeretet és szeretet. Aki nem szeret, hazudik, amikor kereszténynek vallja magát. Hiába járul gyakran a szentségekhez és jár el a szertartásokra, főlöseges az ima, ha hiányzik az emberszeretet. Üres, sőt istengyalázó cselekményekké válnak. Hogyan járulhattok az Örök Kenyérhez, és táplálkozhattok vele, amikor egy éhezőtől megtagadtátok a kenyeret? A ti kenyerek talán értékesebb az enyémnél? Szentebb? Képmutatók! Én nem mérlegelek, amikor odaadom magamat nyomorúságuknak, amelyek nem olyan gyűlöletesek Isten előtt, mint a tieitek. Mert azok sorscsapások, a tieitek ellenben bűn. Túl sokszor mondjátok nekem: „Uram, Uram”, hogy jóindulatú legyek a ügyeitek iránt. De ugyanezt nem mondjátok a felebarát iránti szeretetből. Nem tesztek semmit az Úr nevében a felebarátért.

Nézzétek: a közösség és az egyén szempontjából, mit adott nektek hazug vallásosságotok és igazi szeretetlenségetek? Azt, hogy Isten elhagyott titeket. És az Úr csak akkor tér vissza, amikor majd tudtok úgy szeretni, ahogyan én tanítottam. De nektek, akik azért szenvedtek, mert jók vagytok, én mondom: „Nem vagytok sohasem árvák. Nem vagytok sohasem elhagyatottak. Isten előbb szűnne meg létezni, mintsem elmulasztaná a gondviselést gyermekei iránt. Nyújtsátok ki kezeteiket: az Atya mindent megad nektek, „atyaként”, vagyis szeretettel, amely nem aláz meg. Töröljétek le könnyeiteket! Én fölveszlek és viszlek titeket, mert szánakozom bágyadtságtokon.” Isten a teremtmények között az embert szereti a legjobban. Talán azt gondoljátok, hogy az Atya inkább könyörül a madarakon, mint a hűségesebb embereken? Ó, aki a bűnöshöz is türelmes, és időt és módot ad neki, hogy megtérjen? Ó, ha megértené a világ, milyen könyörületes az Isten!

(4-1148)

Fiaid között leszel...

Salamon, a révész, Jézusnak ajándékozta a Jordán mellett lévő házikóját. Ő már nem lakott benne jó ideje, amikor Jézus megérkezik oda, az apostolokkal.

Jézus benyomja az egyszerű kertajtót, amely egy kis veteményeskertbe vagy udvarba vezet. Persze, ha ez kert volt, akkor most a vadon nőtt növények elvadult összevisszasága, ha viszont udvar volt, akkor a szélhordta magvakból kikelt dudvák kusza tömkelege. Csak a tökök voltak okosak, mert bekapaszkodtak az egyetlen szőlőtőkébe és a fügefába, és ahogy kúsznak fölfelé, virágaik kacagó száját odadugják a szőlő kicsi fürtjeinek virágai és a fügefa zsenge levelei mellé. A fügefa leveleinek tövében, a levélszárak hajlatában van az alig kialakult fügek kemény ékköve. A csalán annyira csípi csupaszb lábukat, hogy Péter és Tamás fölvesz két szüette evezőt, és kezdi pusztítani az izgató növényeket, hogy így kevesebb legyen a csalán-méreg.

Közben Jakab és János megpróbálja működésre bírni a berozsdásodott nagy zárat, és miután elérték céljukat, kinyitják a durva faajtót, és bemennek a konyhába, amelynek átható penész- és dohszaga van. A falakat por és pókháló díszíti. Egy csiszolatlan asztal, padok és pihenőhelyek, meg egy polcos állvány: ezek képezik a berendezést. Az egyik falon két ajtó van.

Péter szétnéz...

– Itt egy kis szoba van, egyetlen ágygal. Ez jó lesz Jézusnak... És itt? Ah, értem! Ez a kamra, a lomtár, csűr és egértanya... Nézzétek, micsoda egérfutkosás! Mindent megrágtak ezekben a hónapokban. De most gondom lesz rátok, ne féljétek! Mester... igazán gazdaként lehetünk itt?

– Salamon azt mondta.

– Nagyon helyes! No, testvérem, meg te, Jakab, gyertek csak, tömjétek be minden lyukat. Te pedig, Máté, Júdással állj az ajtóba és vigyázz, egyetlen egér se szökjön ki. Gondold azt, hogy még most is a szeretetreméltó kafarnaumi vámos vagy! Akkor nem menekült meg tőled egyetlen adófizető sem, még akkor sem, ha oly vékonyra húzta össze magát, mint gyík az újraébredéskor.. Ti pedig menjetek a kertbe, és szedjétek gazt, amennyit csak tudtok, aztán hozzátok ide! Te pedig, Mester, menj... ahová akarsz, amíg én... elintézem ezeket a tisztátalan sátánokat, amelyek tönkretették ezeket a hasznos hálókat, és megették egy egész bárka-gerincet... – Beszéd közben egymásra rakja az összerágott fadarabokat, hulladékká vált hálódarabokat, rőzsét... és mindezt a szoba közepén. Majd, miután megkapta a zöld gazt, ráteszi az egésznek a tetejére. Utána meggyújtja, és – amint az első füstkarikák kezdenek fölszállni a farakásból – kiszalad. Nevet, miközben ezt mondja: – Pusztuljon el minden filiszteus!

– De ezzel nem gyújtod fel az egész házat? – kérdi a zelóta Simon.

– Nem, kedves. Mert a gaz nedvessége elfojtja a lángot, a láng pedig csak füstöt ereszt ki a dudvából, és így, jó szövetségben, a száraz és a zöld segít egymásnak a bosszúállásban. Érzed, hogy bűzlik? Hamarosan meghallod, micsoda visítás lesz! Ki is beszélt nekem a hattyúkról, amelyek énekelnek haláluk előtt? Ah! Szintika! Nemsokára az egerek is énekelni fognak! ...

– Hallgassatok csak! Hallgassatok csak! A füst kezd hatni. De menjünk ki, különben mi is megfulladunk – mondja Péter. Ezzel eltereli a beszédet Szintikáról.

Jézus a kertben a főzelékfélék szárát egyenesítgeti fel, amelyek elhullott magvakból keltek ki, és most a földön kúsznak.

– Kertészkedsz, Mester? – kérdi mosolyogva Fülöp.

– Igen. Fáj látnom, ha egy növény a földön kúszik, fölöslegesen, holott az a rendeltetése, hogy a nap felé törjön, és termést hozzon.

– Szép téma egy beszédhez, Mester – jegyzi meg Bertalan.

– Igen. Szép. De minden képezheti egy beszéd tárgyát annak, aki tud elmélkedni.

– Mi is segítünk neked. Nosza! Ki megy le a folyóhoz, a nádasba, hogy nádat szedjen a zöldségekhez?

A fiatalok nevetve mennek, az idősebbek pedig nekilátnak a tisztogatáshoz azzal, hogy kezdik gondosan kitépni az élősködő növényeket.

– Így már látszik, hogy ez konyhakert. Apró saláta nincs benne. De van póréhagyma, fokhagyma, zöldség, finom növények és főzelékfélék. Meg tök! Mennyi tök! A szőlőt meg kell metszeni, kiszabadítani a fügefát, és...

– De, Simon, nem maradunk itt!... – mondja Máté.

– De többször is idejövünk majd. Jézus mondta. És nem lesz rossz, ha egy kis rend lesz körülöttünk. Nézd, nézd! Van egy jázminó is, szegényke, ez alatt a tökzuhatag alatt. Ha Porfirea látná ezt az agyongyötört növényt, megsiratná, és úgy beszélgetne hozzá, mint egy kisgyermekhez. Hát igen, mert mielőtt Marciám a miénk lett volna, a virágokkal beszélgetett úgy, mint gyermekeivel... No. Itt is csináltam helyet. Kiszedtem a tököt, mert... Ó, itt vannak a fiúk a nádszálakkal, meg egy... Mester, itt neked lesz tennivalód. Egy vak ember!

Tényleg, Jakab és János, András és Tamás érkezik meg náddal megrakodva, és Tamás szinte magán hoz egy szegény kis öregembert, aki csupa rongy, a szeme pedig fehér a hályogtól.

– Mester, cikóriát keresgél a parton, és kis híja, hogy a vízbe nem esett. Néhány hónapja maradt egyedül, mert fia, aki eltartotta, meghalt, menyé pedig hazaköltözött, ő pedig... él, ahogy tud. Igaz, apa?

– Igen. Igen. Hol van az Úr? – kérdi, és körbe járhatja fátyolos szemeit.

– Itt van. Látod azt a hosszú fehérséget? Az Ő.

Jézus azonban már megy is előre, és kézen fogja:

– Egyedül vagy, szegény apa? És semmit sem látsz?

– Nem. Amíg láttam, kosarakat és halfogó varsákat fontam. De most... Az ujjaimmal jobban látok, mint a szememmel, és a növények keresése közben néhányszor tévedek, és elrontom gyomromat az ártalmas füvekkel.

– De a faluban...?

– Ó, ott mindenki szegény, és sok gyermekük van, én pedig öreg vagyok... Ha megdöglik egy számár, az sajnálatos. De ha egy öregember hal meg! Mit ér egy öreg? Ki vagyok én? A menyem mindenemet elvitte. De legalább magával vitt volna, mint egy öreg juhót; hogy unokáim közelében lehetnék... fiam gyermekeinek közelében. – és Jézus keblére borulva sír. Jézus karjai közt tartja, és simogatja.

– Nincs házad?

– Eladta.

– Miből élsz?

– Úgy élek, mint egy állat. Az első napokban még segített a falu. De aztán belefáradtak...

– Salamon segíteni fog, mert ő nagylelkű – jegyzi meg Máté.

– Mivelünk. Miért nem az öregnek adta a házát? – kérdi Fülöp.

– Mert, amikor utoljára itt járt, nekem még volt házam. Salamon jó ember. De a falu egy ideje így hívja: „a bolond”, és már nem azt teszik, amire Salamon tanította őket- mondja az öreg.

– Szívesen maradnál itt velem?

– Ó, nem sírnék tovább unokáim után!

– Akkor sem, ha szegény és vak maradnál? Boldogságodhoz elég volna, hogy nekem szolgálj?

– Igen! – Az „igen” reszketős, de nagyon határozott...

– Jól van, apa. Figyelj ide! Te nem bírsz annyit gyalogolni, mint én. Én viszont nem maradhatok itt. De szerethetjük egymást, és jót tehetünk egymásnak.

– Te igen, nekem. De én... Mit tud tenni az öreg Ananiás?

– Őrződ nekem a házat és a kertet, hogy minden visszatértemkor rendben találjam. Örülsz neki?

– Ó, igen! De vak vagyok... A ház... A falakhoz hozzászokom majd. De a kert... Mit tegyek, hogy gondozni tudjam, ha nem tudom megkülönböztetni a növényeket? Ó, milyen jó lenne neked szolgálni, Uram! Így fejezni be életemet... – A kis öreg kezét a szívéen tartva álmodozik a lehetetlenről.

Jézus mosolyogva lehajol, és megcsókolja két elhomályosult szemét...

– De én... kezdek látni... Látok... Ó, ó, ó!... – Az örömtől megtántorodik, és elesne, ha Jézus nem tartaná meg.

– Hát igen! Az öröm!... – mondja Péter, megindultságtól rekedt hangon.

– Meg az éhség is... Azt mondta, már napok óta csak cikórián él, olaj és só nélkül... – teszi hozzá Tamás.

– Igen, ezért hoztuk ide. Hogy enni adjunk neki.

– Szegény öreg! – sajnálja mindenki.

A kis öreg magához tér, és sír, egyre csak sír. Az öregek keserves sírása... oly szomorú akkor is, ha öröm okozza. Ezt suttogja:

– Most igen, most már tudok szolgálni neked, áldott! Áldott! Áldott! – és szeretne lehajolni, hogy megcsókolja Jézus lábait.

– Nem, apa. Most bemegyünk, és eszünk. Utána adunk neked ruhát, és te fiaid között leszel, nekünk meg lesz apánk, aki Isten hozottal köszönt minket minden visszatérésünkkor, és áldásodat adod ránk, minden eltávozásunkkor. Keresünk majd neked két galambot, hogy élőlények legyenek körülötted. Szerzünk vetőmagot a kerthez, te pedig elveted a magvakat az ágyásokba, a bennem való hitet pedig a szívekbe, itt a faluban.

– A felebaráti szeretet tanítom majd! Nincs bennük!

– A felebaráti szeretetet is. De légy szelíd...

– Az leszek. Menyemnek se mondtam egy kemény szót sem, amikor elhagyott.

Megértettem, és megbocsátottam.

– Ezt láttam szívedben. Ezért szerettelek meg. Jöjj! Jöjj velem... – Jézus a kis öreg kezét fogva bemegy a házba.

Péter nézi, ahogy mennek, és – mielőtt folytatná a félbehagyott munkát – egy könnycseppet töröl le kézfejevel.

– Sírsz, testvérem?

Péter nem felel. András újra megkérdi:

– Miért sírsz, testvérem?

– Te csak törődj a dudvással. Ha sírok, azért van... hogy miért, azt én tudom...

– Mondd meg nekünk is, légy olyan jó – mondják többen is.

– Azért, mert... Azért, mert jobban meghatják a szívemet az ilyen leckék... az ilyen... egyszóval, az ilyenek, mint amikor parancsoló hangon mennydörög.

– De hisz akkor mutatkozik meg benne a Király! – kiált fel Júdás.

– Itt pedig a Szent mutatkozik meg. Igaza van Péternek! – mondja Bertalan.

– De az uralkodáshoz erősnek kell lennie!

– De a megváltáshoz szentnek kell lennie.

– A lelkek számára igen. De Izraelhez...

– Izrael soha nem lesz Izrael, ha a lelkek nem szentelődnek meg.

– Öregapa, hallgass ide! Szerinted Izraelnek mire van szüksége ahhoz, hogy nagy legyen? – kérdi András. – Királyra vagy egy szentre?

– Istenre van szüksége. Arra az Istenre, aki odabenn imádkozik és elmélkedik.

Apám vagy

Az öregemberrel gyarapodott kis sereg kijön a házból. Az öreg bámulja önmagát, valamelyik alacsony termetű apostol ruhájában.

– Ha maradni akarsz, apa... – kezdi mondani Jézus.

Az öreg azonban félbeszakítja:

– Nem, nem! Én is megyek! Ó, engedd, hogy menjek! Tegnap ettem! Az éjszaka aludtam, méghozzá ágyban! A szívemben sincs már fájdalom! Erős vagyok, mint egy ifjú...

– Akkor hát gyere! Velem, Bertalannal és Júdás testvéremmel leszel. Ti, kettesével, menjetek mindenfelé, amint megbeszéltük. Délre újra legyen itt mindenki! Menjetek, és béke veletek!

Elválnak. Ki a folyó felé tart, ki a mezők felé. Jézus előre engedi őket, majd – utoljára – Ő is elindul. Lassan megy keresztül a falun. Felfigyelnek rá a folyóhoz igyekvő, vagy onnan visszatérő halászok és a sürgő-forgó háziasszonyok, akik hajnalban keltek fel mosni, vagy a kis kerteket locsolni, vagy a kenyérsütéshez. De nem szól senki.

Csak egy fiúcska – aki hét juhocskát hajt a folyó felé – kérdi meg az öregtől:

– Hová mégy, Ananiás? Itt hagyod a falut?

– Megyek a Rabbival. De visszajövök velem. Az Ő szolgája vagyok.

– Nem. Apám vagy. Minden igaz öregember apa, és áldás annak a helynek, amely befogadja és annak, aki segíti. Boldogok, akik szeretik és tisztelik az öregeket – mondja Jézus ünnepélyes arckifejezéssel. A kisfiú ijedten néz rá, majd ezt suttogja:

– Én, saját kenyeremből, mindig adtam egy kicsit Ananiásnak... – mintha azt mondaná: „Ne korholj engem, hisz nem érdemlem meg!”

– Igen. Mihály jó volt hozzám. Unokáim barátja volt... és az maradt nagyapjuknak is. Anyja se rossz, és segítene is nekem. De tizenegy gyermeke van, és mind a halászatból élnek...

Asszonyok közelednek feléjük, és hallgatják.

– Isten mindig meg fogja segíteni azt, aki megteszi a szegénynek, ami tőle telik. Sokszor hazugság, amikor azt mondják: „Nem tudok”. Mert aki akar, mindig talál egy fölösleges falatot, talál egy feslett takarót, egy használt ruhát, hogy odaadja annak, akinek nincs. És az ég megjutalmazza az adományt. Isten visszaadja neked, Mihály, az öregnek adott falatokat. – Jézus megsimogatja a kisfiút, és tovább indul.

Az asszonyok megalázva maradnak ott, ahol vannak, de aztán kérdezősködnek a kisfiútól, aki elmondja, amit tud. A fősvény asszonyokat pedig elfogja a félelem, mivel bezárták szívüket az öregember szükségletei előtt...

Ezalatt Jézus megérkezik az utolsó házhoz, s onnan egy útelágazás felé tart, amely az országúttól kanyarodik a falucska felé. Innen lehet látni, hogy az úton karavánok vannak visszatérőben a Tízváros és Perea városai felé.

– Menjünk oda, és prédikáljunk! Akarsz te is, apa?

– Én nem tudok. Mit mondjak?

– Tudsz. Lelked ismeri a megbocsátás bölcsességét és azt, hogy miként kell hűnek maradni Istenhez, és megnyugvással viselni el a fájdalmakat is. Azt is tudod, hogy Isten megsegíti a benne remélőt. Menj, és mondd el a zarándokoknak!

– Ó, ezt igen!

– Júdás, menj velem! Én Bertalannal az útelágazásnál maradok.

Az emberek kezdenek gyülekezni Jézus körül. Júdás, Alfeus fia is visszatér az öreggel, és velük van két beteg és több egészséges ember. Jézus beszélni kezd. Ekkor mondja el a négy útról szóló példabeszédet: P 6,237-240.

Utána az apostolok elmennek bevásárolni a közeli városba. András egy juhot kap ajándékba, mert meggyógyította egy pásztorember törött lábát.

– Odaadjuk az apának. A tej jót tesz az öregeknek... – mondja János, megsimogatva a kis öreget, aki boldog.

Vettek tizenkét alacsony ágyat és tizenkét gyékényt is, valamint néhány edényt. Hoztak magyokat és galambokat az öreg számára.

És mialatt Jézus elbeszéli, hogy Ő mit csinált, asztalhoz ülnek, elégedetten.

(5-595)

Szentként beszélt!

Jézus ismét úton van. Övéi mind körülötte vannak, és felidéznek a Salamon falucskájában és házában töltött pár nap eseményeit. Ahogy kiveszem, addig maradtak ott, amíg a Mester ottlétének híre el nem jutott ellenséges helyre, és ennek megtörténte után eltávoztak onnan. A rendbe hozott házikó őrzésére ott hagyták Ananiást, aki most már vidám – a már nem elhagyatott – szegénységében.

– Reméljük, a lelkek állapota olyan marad, amilyen most – mondja Bertalan.

– Ha elmegyünk, de vissza is jövünk, ahogy a Mester mondja, megtartjuk őket ebben a lelki állapotukban – feleli Júdás, Alfeus fia.

– Sírt a szegény öreg! Megszeretett minket... – teszi hozzá, megindultan, András.

– Nekem nagyon tetszett, amit utoljára mondott. Igaz, Mester, hogy bölcs emberként beszélt? – mondja Jakab, Zebedeus fia.

– Szentként beszélt, én mondom! – kiált fel Tamás.

– Igen. És kívánságát szem előtt tartom – feleli Jézus.

– De pontosan mit mondott? Én távol voltam, Jánossal, hogy megmondjam Mihály anyjának, ne felejtse el megtenni azt, amit a Mester kívánt, s ezért nem tudom pontosan – mondja a Kerióti.

– Ezt mondta: „Uram, ha átmegy menyem faluján, mondd meg neki, hogy nem haragszom rá, s hogy örülök, mivel már nem vagyok elhagyatott. Így számára enyhébb lesz Isten ítélete. Mondd meg neki, nevelje unokáimat a Messiás hitében, mert akkor velem lesznek az égben, és amint a békében leszek, imádkozni fogok értük és üdvösségükért.“ És meg is fogom mondani. Felkeresem az asszonyt, és megmondom neki, mert így a helyes – mondja Jézus.

– Egyetlen korholó szót sem mondott! Sőt, örvendezik, hogy – mivel már nem hal meg éhen és elhagyatva – kisebbedik az asszony bűne. Csodálni való! – jegyzi meg Jakab, Alfeus fia.

– De Isten szemében csakugyan kisebb lesz a menyé vétke? Ezt szeretném tudni! – mondja Júdás, Alfeus fia.

A vélemények megoszlanak. Máté Jézushoz fordul:

– Te hogyan vélekedsz, Mester? A dolgok úgy maradnak, ahogy előbb voltak, vagy megváltoznak?

– Megváltoznak...

– Látod, hogy nekem van igazam? – mondja diadalmasan Tamás.

Jézus azonban int, hogy engedjék beszélni, és ezt mondja:

– Megváltoznak az öreg részére az égben és a földön egyaránt, türelmes szelídsége miatt. Az asszony számára nem változnak meg. Vétke mindig Istenhez kiált. Ha megbánná vétkét, akkor megváltozna Isten szigorú ítélete. És ezt meg fogom mondani neki.

– Hol lakik?!

– Maszadában, testvéreinél:

– És egészen odáig akarsz menni?

– Az is evangelizálni való hely...

– És Keriótba?

– Maszadából fölme gyünk majd Keriótba, és elmegyünk Juttába, Hebronba, Betszúrba, Béterbe, hogy pünkösdkor ismét Jeruzsálemben legyünk.

(6-617)

Mikor Jézus megérkezik Maszadába, bezörget egy magas, keskeny ház bezárt ajtaján. Egy kisfiú nyit ajtót.

– Ananiás rokona vagy?
 – Nevét viselem, mert apám apja.
 – Hívd ki édesanyádat! Mondd meg neki, hogy abból a faluból jövök, ahol Ananiás él, és ahol elhunyt férje sírja van.

A kisfiú elmegy, és visszajön:

– Azt mondja, hogy semmit sem akar tudni az öregről. Hogy elmehetsz.

Jézus arca nagyon szigorúvá válik.

– Csak azután megyek el, ha beszéltem vele. Kisfiú, menj, és mondd meg neki, hogy a názáreti Jézus van itt, akiben hitt a férje, és beszélni akar vele! Mondd meg neki, hogy ne féljen! Az öreg nincs itt...

A gyermek újra elmegy. Hosszú várakozás következik. Emberek állnak meg és figyelnek. Néhányan megszólítják a tanítványokat. De a léghő fagyos, közömbös vagy gúnyos... Az apostolok igyekeznek udvariasak lenni, de látható, hogy félnek. És végül valóban megijednek, amikor odaérkeznek a helység előljárói, fegyveres emberekkel. Az előbbiek és az utóbbiak arca olyan, mint... a börtöntöltelékeké, és nem sok jóval biztatnak.

Jézus az ajtóban, az ajtófélfához támaszkodva, karbatett kézzel vár, türelmesen, magába mélyedve. Végre kijön az asszony. Magas, barna, kemény nézésű, arcéle éles metszésű. Nem csúnya, nem is öreg, de arckifejezése öregnek és csúnyának mutatja.

– Mit akarsz? Mondd meg, mert dolgom van – mondja dölyfösen.

– Semmit sem akarok. Semmit. Nyugodj meg! Csak Ananiás bocsánatát és szeretetét hozom neked.

– Nem veszem újra magamhoz! Kár kérni! Nem akarok siránkozó öregeket! Köztünk mindennek vége. Különbén is, hamarosan újra férjhez megyek, és nem hozhatok egy gazdag ember házába olyan faragatlan parasztot, mint ő. Elég volt tévedésemből, amikor beleegyeztem, hogy feleségül megyek a fiához! De akkor még ostoba lány voltam, és csak a férfi szépségét néztem. Szerencsétlenségemre! Szerencsétlenségemre! Legyen átkozott az ok, ami utamba hozta! Legyen átkos emléke is a... – olyan, mint egy gép.

– Elég! Tiszteld az élőket és a holtakat, akiket nem érdemeltél meg, kovakőnél is szárazabb asszony! Szerencsétlenségedre! Igen! Szerencsétlenségedre! Mert benned nincs felebaráti szeretet, s ezért a Sátán van benned. De reszkess, asszony! Reszkess, nehogy az öreg könnyei, nehogy férjed könnyei, akiket nyilván gyötörtél szeretetlenséggeddel – tüzesővé váljanak mindazon, ami neked kedves. Gyermekeid vannak, asszony!...

– Gyermekeim! Bár ne volnának! Megszűnne az utolsó kapocs is! És különben sem akarok hallani semmit sem! Nem akarok hallgatni! Távozz! Saját házában, fivérem házában vagyok. Nem ismerlek. Nem akarok az öregre emlékezni. Nem... – Visít, mint egy szarka, amelyet élve kopasztanak. Igazi hárpia...

– Vigyázz! – mondja Jézus.

– Fenyegetsz engem?

– Emlékeztetlek Istenre, Törvényére, lelked iránti könyörületből. Milyen gyermekeket akarsz nevelni ilyen érzelmekkel? Nem félsz Isten ítéletétől?

– Elég! Saul, menj, hívd fivéremet, és mondd neki, hogy Jonatánnal jöjjön! Majd én megmutatom neked! Téged...

– Nem! Nem szükséges. Isten nem fogja kényszeríteni lelkedet. Ég veled!

Ezzel Jézus elmegy, utat nyitva az emberek között. Egy kis téren beszélni kezd. Meghívja őket a mennyek Országába, fölvezetve annak lényeges körvonalait. Éppen ezt fejtegeti, amikor megérkeznek a város vezető emberei, nagy lármázással.

– Távozz innen! Itt mi elegendő vagyunk Izrael fiainak neveléséhez! Takarodj!

Asszonyainknak nincs rá szükségük, hogy megdorgáld őket te, galileai! Takarodj, sértegető! Hogy jössz te ahhoz, hogy megsérsítsd egy heródespárti ember asszonyát, a nagy Heródes egyik kedvenc városában? Születésed óta bitorlod az ő fejedelmi jogait! Takarodj innen!

Jézus rájuk néz, főleg az utóbb beszélőkre, és csak egyetlen szót mond:

- Képmutatók!
- Távozz! Takarodj!

Fülsértő hangok igazi zűrzavara. Mindenki a maga módján vádolja vagy védelmezi saját társadalmi osztályát. A Jézust körülfogó apostolok szintén csípős szitkokat kiáltoznak, senkit sem kímélve.

Jézus leinti őket, majd ezt mondja:

- Erre menjünk ki. Megkerüljük a várost, és eltávozzunk...
- De örökre, ám, tudod? De örökre! – harsogja Péter, dühtől vörösen.
- Igen, örökre...

(6-652)

Itt éltem, mint száműzött...

Mielőtt Jézus elért volna Maszadába, nagyon fáradságos utat tett meg apostolaival a Holt-tenger nyugati partjánál emelkedő hegyek oldalában.

Péter – miközben Jézus és társai szavaira figyel – belegabalyodik egy tüskés bozótba, és összevérzi lábikráját.

- A hegyeken kevesebb van ezekből. Látod, máris ritkulnak – vigasztalja őt a Zelóta.
- Hm! Nagyon ismerős vagy...
- Itt éltem, mint száműzött és üldözött...
- Ah! Hát azért!

Az alacsony hegyek tényleg zöldek az alacsony növényzettől, amelyek nem sok árnyékot nyújtanak, de kellemesen illatoznak. Annyi a virág, hogy tarka szőnyeghez hasonlít a növényzet. Ezekből a virágokból szívja tele magát a temérdek méh, s utána az üregekbe repül, amelyekkel tele van a hegyoldal. A Zelóta odamegy az egyik üreghez, s aranyszínű lépésmézzel jön ki onnan. Majd egy másikhoz, és ismét egy másikhoz megy, míg végül mindenkinek jut. Megkínálja vele a Mestert és barátait, akik szívesen fogyasztják az édes, csorgó mézet.

– Csak lenne kenyérünk! Milyen finom! – mondja Tamás.

– Ó, jó ez anélkül is! Jobb, mint a filiszteus kalászkok, és reméljük, nem jön egyetlen filiszteus sem, hogy ránk szóljon: nem ehetünk belőle! – mondja Jakab, Zebedeus fia.

Így eszegetve mennek, majd egy ciszternához érkeznek, amelybe több kis patak vize ömlik. A színültig teli medencéből kicsordul a víz, mintegy apró tavat képezve, a feketés, kovatartalmú sziklában.

Az apostolok látható élvezettel vetkezőnek le, és egymás után megmosdanak a nem várt kőmedencében. De azt akarták, hogy először Jézus élvezze azt, „hogyan utána megszentelődjenek tagjaink” – mondja Máté.

Újra elindulnak, felfrissülve ugyan, de éhesebben, mint azelőtt. A legéhesebbek a mézezés után a vad ánizsgyökér szárait és más ehető növények hajtásait rágcsálják.

(6-628)

Éhes vagy, Mester?

Jézus utolsó látogatását teszi a júdeai városokban, és végleg elbúcsúzik az emberektől. Miután elhagyja Hebront, útközben megáll, szomjasan, hogy összefogott két markával vizet merítsen egy kis patakából, és igyék, mint az erdő madara, vagy a legelésző bárány. Majd hátrafordul, és azt mondja:

– Itt van vadgyümölcs. Szedjünk belőle, és csillapítsuk éhségünket!...

– Éhes vagy, Mester? – kérdi a Zelóta.

– Igen – vallja be alázatosan Jézus.

– Meghiszem azt! Tegnap este mindent odaadtál annak a kis nyomorultnak! – kiált fel Péter. (Jézusnak ezt az adakozását nem örökítette meg Valtorta Mária.)

– De hát miért nem akartál Hebronban maradni? – kérdi Fülöp.

– Mert Isten máshová hív. Ti nem tudjátok.

Az apostolok vállat vonnak, és nekilátnak apró, még fanyar gyümölcsöt szedni a vad fákról, amelyek szétszórtan állnak a hegyháton. Apró vadalmának látszanak. S a királyok Királya ezzel táplálkozik, társaival együtt, akik elhúzzák szájukat, mert a vadgyümölcs savanyú és fanyar. Jézus – elmerülten – eszik és mosolyog.

– Szinte dühbe gurítasz! – kiált fel Péter.

– Miért?

– Mert jól ellehettél volna Hebronban, és boldoggá tehetted volna a hebroniakat, s ehelyett rongálsz gyomrodra meg a fogadat ezzel a méreggel, amely keserűbb és savanyúbb, mint a vitriollal leöntött fű.

– Ó, nekem itt vagytok ti, akik szerettek! Amikor majd fölemeltetem, és szomjas és éhes leszek, vágyódva gondolok majd erre az órára, erre az ételre, rátok, akik most velem vagytok, s akik akkor...

– De hisz akkor nem leszel se szomjas, se éhes! Egy királynak mindene megvan! Mi pedig még közelebb leszünk hozzád! – kiált fel a Kerióti.

– Mondod te.

– Te pedig úgy gondolsz, hogy nem így lesz, Mester? – kérdi Bertalan.

– Nem, Bertalan. Amikor téged a fügefafa alatt láttalak, annak gyümölcse annyira éretlen volt, hogy ha valaki leszedte volna, égett volna tőle a nyelve és a torka... De lépesméznél is édesebbek a fügefafa és a fának fanyar gyümölcsei ahhoz képest, ami számomra fölemeltésem lesz... Menjünk!... – És elsőnek indul el, mindenki élén, gondolatokba merülten. Mögötte a tizenkettő egyre suttog, suttog.

(6-685)

Igen kora reggel érkeznek a fáradhatatlan gyaloglók Betszúr közelébe. Elcsigázva, gyűrött ruhában – biztosan igen kényelmetlen helyzetben pihentek az erdőben – örömmel nézik a már közeli városkát, ahol – ebben biztosak – vendégszeretetet találnak.

A munkába igyekvő földművesek látják meg először Jézust, és helyesebbnek vélik, ha a munkával mit sem törődve, visszatérnek a városba, hogy meghallgassák a Mestert. Ugyanezt teszik a pásztorok is, miután megérdeklődtek tőle, hogy a városban marad-e vagy sem.

– Este távozom Betszúrból – feleli Jézus.

– És beszélsz, Mester?

– Természetesen.

– Mikor?

– Azonnal.

– Nyájaim vannak... Nem beszélhetnél itt, a mezőn? A juhok rágcsálnák a fűvet, mi pedig nem mulasztanánk el szavadat.

– Jöjjetek utánam! Az északi legelőkön fogok beszélni. Előbb Elizát kell meglátogatnom.

A pásztorok botjaikkal megfordítják a juhokat, és az emberek mögé kerülve, elindulnak bégető juhaikkal. Keresztül mennek a falun. A hír azonban már eljutott Eliza házába. És háza előtti téren állva, Eliza, Anasztázikával együtt máris kifejezi tanítványi hódolatát a Mesternek, aki megáldja őket.

– Térj be házamba, Uram! Te szabadítottad meg a fájdalomtól, s az most erősítőd akar lenni, minden lakójával és berendezésével együtt – mondja Eliza.

– Igen, Eliza. De látod, mennyi nép jön utánunk? Most mindenkihez beszélek, és később délelőtt kilenc után, jövök, és házában tartózkodom, este pedig tovább indulok. És majd beszélgetünk együtt...

(6-687)

Hagyd aludni, mert fáradt!

Jézus úton van Ezdrelon síksága felé, hogy meglátogassa Arimateai József és Nikodémus béreseit. Az éjjelt egy barlangban töltik. Reggel Jézus kilép a barlangból, és szétnéz... Majd megmosakszik a patakban, rendbeszedi magát, újra felveszi köntösét, benéz a barlangba... Nem szól be... Ehelyett fölmegegy a hegyre, imádkozni egy kiálló csúcson. Imádkozik... buzgón, térdepelve, könyökével a földön, majdnem földreborultan... És így imádkozik, amíg föl nem ér hozzá a fölébredt és most Őt szólító tizenkettő hangja.

Feláll, válaszol:

– Jövök! – Elindul egy sóhajjal és egy mondattal, ami kiegészíti hosszas imádkozását, és meg is magyarázza: – Te pedig, Atyám, támogass engem!

Gyorsan megy lefelé, s mihelyt leér, végtelenül nyájas mosollyal és a szokásos szavakkal köszönti apostolait:

- Béke legyen veletek az új napon!
- Veled is, Mester – felelik az apostolok.

A Kerióti megkérdi:

- Jeruzsálembe megyünk?
- Nem. A síkságon lévő Emmauszba.
- De miért? És a pünkösöd?
- Addig még van idő. Nikodémushoz és Józsefhez akarok menni a tenger felé eső síkságon át...

– De miért?

– Mert ott még nem voltam, és az ottani nép vár engem. És mert így kívánták a jó tanítványok. Mindenre jut idő.

– Ezt Johanna közölte veled? Ezért hivatott?

– Nem volt rá szükség. Húsvét napjain közvetlenül mondták nekem. És megtartom ígéreteimet.

– Én nem mennék oda... Talán már Jeruzsálemben vannak... Az ünnep közel van... Meg aztán... Ellenségeiddel is találkozhatnál, és...

– Ellenséget mindenütt talállok, és mindig a közelemben vannak... – és Jézus éles pillantást vet Júdásra, aki annyi fájdalmat okoz neki... Júdás nem szól többet.

János meg András aprószemű gyümölcsökkel tér vissza, amelyek málnához vagy nagyszemű földieperhez hasonlítanak. Átnyújtják a Mesternek:

– Ezt szereted. Tegnap este már kinéztük, most pedig fölmentünk, hogy leszedjük neked. Edd meg, Mester! Finom.

Jézus megsimogatja a két fiatal, jó apostolt, akik átnyújtják neki a gyümölcsöt, egy – a patakban megmosott – nagy zöld levélen. De a gyümölcsnél is inkább, szeretetükkel kínálják meg. Jézus kiválasztja a legszebb, apró gyümölcsöket, és mindenkinek ad egy keveset belőlük. Az apostolok, kenyérrel, meg is eszik.

– Kerestünk neked tejet. De még nincs itt a pásztor... – mentegetődzik András.

– Nem számít. Menjünk gyorsan, hogy a nagy hőség előtt Emmauszba érjünk...

Emmausz közelében egy maroknyi embercsoport észreveszi őket:

– Mester! Mester! Állj meg! A tanítványaid! – kiáltják, faképnél hagyva a béreseket, akik kicsit pihennek egy almáskert lombjai alatt. Mátyás és János, volt betlehemi pásztorok ezek, és velük van Miklós, a leprából meggyógyult Ábel, Sámuel, Hermaszteusz és még mások.

– Békesség nektek! Itt vagytok?

– Igen, Mester. Végigjártuk az egész tenger melléket. Most Jeruzsálem felé megyünk. Főntebb van István, másokkal. És még főntebb Hermész és mások. Izsák pedig, mindnyájunk

kis tanítója, még följebb. Mester, mi már beszéltünk a béreseknél. Nem beszélnél most te? – kérdi János, a volt pásztor.

– Menjetek, mondjátok meg, hogy napnyugtakor az emmauszi városkapunál fogok beszélni. Most nagyon süt a nap.

Megáldja őket, majd folytatja útját. Árnyékot keres, mivel a nap perzsel a fehér úton, amelyre csak két keskeny árnyékvonalat vetnek az út szélére ültetett platánok.

(6-715)

Az emmauszi kapu közelében van egy ház. Béreseké. Csendes, mert mindenki a földeken dolgozik. A szérún már halomban állnak az előző napi kék. De van itt széna is, az egyszerű szénapajtában.

Az apostolok, miután zörgettek a bezárt háznál, és senkit sem találtak, behúzódtak egy fészkerbe. A fészker alatt mezőgazdasági eszközök és üres korsók vannak. Az apostolok, mint tulajdonukat, úgy használják a szénát ülőhelynek, a vödörrel vizet merítenek a kútból, a kis korsókból pedig isznak. Megnedvesítik a száraz kenyérdarabokat és a hideg bárányhúst, és szinte némán esznek, annyira álmosak, és bódultak a napsütéstől. Majd ugyanazzal a szabadsággal, evés után leheverednek az illatos szénára, és hamarosan felhangzik a különböző hangszínű és hosszúságú horkoló-kórus.

Jézus is fáradt. Inkább mélyen szomorú, mint fáradt. Egy ideig az alvó tizenkettőt nézi. Imádkozik. Gondolkozik... Gondolkozik, és közben szeme gépiesen követi a verebek és a galambok harcát és a fecskék cikkázását a napsütötte szérún. Majd Ő is ledől a szénára, és édes, szomorú szemét lezárja. Arca kisimul az alvástól.

Hazaérkeznek a béresek, a ház gazdái. Férfiak, asszonyok, gyermekek. Velük van az imént látott két tanítvány is. Meglátják a szénán alvó Jézust és övét, és hangjukat suttogássá halkítják, nehogy felébresszék őket. Néhány mama nyakon üti fiacskáját, aki nem akar elhallgatni. Vagy legalábbis olyan mozdulatot tesz.

Egy kicsi fiú odaóvatoskodik kisgalamb lépteivel, szájában egyik ujjacskájával, hogy megnézzék Jézust, „a legszebbet”, mint mondja, aki karját behajlítva, arra támasztott fejjel alszik. Végül mindenki őt utánozza: mezítláb, lábujjhegyen, az összes közt elsőként Mátyás és János. Ezek ketten nagyon érzékenyülnek, hogy így látják Őt aludni a szénán. Mátyás meg is jegyzi:

– Mint első álmában, most is úgy tesz Mesterünk, de most nem olyan boldog, mint akkor volt... Édesanyja is hiányzik neki.

– Igen. Csak az üldözés van mindig a közelében. De mi mindig szeretni fogjuk, mindig úgy szeretjük, mint abban az órában... – feleli János.

– Még jobban, János. Még jobban. Akkor csak a hit által szerettük, és mert olyan édes szeretni egy kisgyermeket. Most azonban a megismerés is segít szeretésében...

– Kiskorától fogva gyűlölték, Mátyás. Emlékezz vissza, mit tettek, hogy lesújtsanak rá... – és János elfehéredik a visszaemlékezéstől.

– Igaz... De áldott legyen az a fájdalom! Mindent elveszítettünk, Őt kivéve. És ez a fontos. Mit használt volna, ha még meglennének hozzátartozóink, házunk, kis jólétünk, ha Ő meghalt volna?

– Igaz. Igazad van, Mátyás. És mit használ nekünk, ha mienk lesz is az egész világ, amikor Ő már nem lesz a világban?

– Ezt ne is említsd előttem... Akkor már igazán elhagyatottak leszünk... Ti csak menjetek! Mi a Mester mellett maradunk – mondja Mátyás, elbocsátva a béreseket.

– Kár, hogy nem jutott eszünkbe odaadni nekik a kulcsot. Bemehettek volna a házba, kényelmesebben pihenhettek volna... – mondja a ház legidősebb embere.

– Majd megmondjuk neki... De Ő boldog lesz a ti szeretetetek miatt is. Menjetek, menjetek...

A béresek bevonulnak a házba, és a kéményekből hamarosan felszálló füst jelzi, hogy készítik az ételt. De ezt jó modorral teszik, azaz benn tartják a kicsiket, kevés zajt csapnak... majd ugyanilyen zajtalanul viszik az ennivalót a tanítványoknak, és odasúgják nekik: „Az övékét félretettük... Amikorra felkelnek...”

Ezután újra csend telepszik a házra. A hajnaltól dolgozó aratók valószínűleg lefeküdtek, hogy pihenjenek ezekben az órákban, amikor elviselhetetlen volna a mezőn lenni, a tűző napon. Szundikálnak a tanítványok is... Elültek a galambok és a verebek is. Csak a fecskék röpdösnek nyílsebesen.

Az előbbi gyermek – igen bájos, rövid ingecskéjében, mert ruházata csak ennyiből áll, ebben a forró órában – kidugja barna fejecskéjét a konyhaajtón, szétnéz, óvatosan kitepeg, gyöngö, a naptól tüzes talajon szenvedő lábacskaival. Odamegy a tanítványokhoz, és át akar rajtuk lépni, hogy újra Jézust nézhesse. Lábszára azonban túl rövid ahhoz, hogy át tudjon lépni a felnőttek izmos testén, és megbotlik. Ráesik Mátyásra, aki erre felébred, és meglátja a csöppség sírásra álló, ijedt arcocskáját. Elmosolyodik, és megsejtve, miben settenkedik a gyermek, így szól:

– Gyere, ideteszlek, magam és Jézus közé. De maradj csendben, és ne mozogj! Hagyd aludni, mert fáradt! – A csöppség boldogan leül, imádva Jézus szép arcát. Nézi, tanulmányozza, nagy kedve volna megsimogatni, aranszínű haját megérinteni. Mátyás azonban mosolyogva örködik, és nem engedi meg neki. Ekkor a kicsi halkán megkérdi:

– Mindig így alukál?

– Mindig így – feleli Mátyás.

– Fáradt? Miért?

– Mert sokat jár, és sokat beszél?

– Miért beszél és jár?

– Hogy arra tanítsa a gyermekeket, legyenek jók, szeressék az Urat, hogy vele bemenjenek az égbe.

– Oda föl? Hogy csinálják? Messze van...

– A lélek, tudod, mi a lélek?

– Neeem!

– A legszebb valami, ami bennünk van, és...

– A szemnél is szebb? A mama azt mondja, nekem két csillag a szemem. A csillagok szépek, tudod?

A tanítvány mosolyogva feleli:

– Szebb, mint a szemed csillaga, mert a jó lélek a napnál is szebb.

– Ó, és hol van? Az enyém, hol van?

– Itt. A szívecskédben. Mindent lát és hall, és soha nem hal meg. s ha valaki soha nem rosszalkodik, és igaz emberként hal meg, a lelke oda repül föl, az Úrral.

– Vele? – és a kicsi Jézusra mutat. – De neki van lelke?

– Neki van lelke és isteni természete. Mert Isten az az ember, akit nézel.

– Honnan tudod? Ki mondta neked?

– Az angyalok.

A gyermek, aki egészen ráült Mátyásra, ezt a közlést nem tudja nyugodtan fogadni, és felpattanva kérdezi:

– Te láttad az angyalokat? – És nagy szemét tágra nyitva, néz Mátyásra. A hír annyira elképeszti, hogy egy pillanatra megfeledkezik Jézusról, s ezért nem veszi észre, hogy félig kinyitja szemét, mivel a csöpp fiú halk felkiáltása felébresztette, majd egy mosollyal újra behunyja, és fejét a másik oldalra fordítja.

– Csönd! Látod? Felébresztetted... Elküldelek.

– Jó leszek. De milyenek az angyalok? Mikor láttad őket? – a hangocska újra suttogóra halkul. Mátyás pedig türelmesen elbeszéli a csöppségnek a születés éjszakáját. A csöppség közben visszaült Mátyás mellére, elragadtatva. Türelmesen válaszol a gyermek minden kérdésére: „Miért istállóban született? Nem volt háza? Nincs Mamája? Hol a Mamája? Miért hagyja Őt egyedül, amikor tudja, hogy már meg akarták ölni? Hát nem szereti a Fiát?...” Kérdések zápora, és válaszok zápora. És az utolsó kérdésre, amelyre Mátyás így válaszol:

– Az a szent Édesanya nagyon szereti isteni Fiát. De meghozza fájdalmas áldozatát, amikor hagyja menni, hogy az emberek üdvözljenek. A maga vigaszára pedig arra gondol, hogy vannak még jó emberek, akik tudják Őt szeretni... – ez az újabb kérdés következik:

– És azt nem tudja, hogy vannak jó gyermekek is, akik szeretik Őt? Hol lakik? Mondd meg, mert elmegyek oda, és azt mondom neki: „Ne sírj! Fiadnak majd én adok szeretetet.” Mit gondolsz? Örül majd ennek?

– Nagyon, kisfiú – mondja Mátyás, és megcsókolja.

– És Ő örül majd?

– Nagyon, nagyon. Mondd meg neki, ha felébred!

– Ó, igen!... De mikor ébred fel? – A gyermek izgul...

Jézus nem bírja tovább. Újra megfordul. Tágranyílt szemmel és tündöklő mosollyal így szól:

– Már megmondtad, mert mindent hallottam. Gyere ide, kisfiú!

Ó, nem is mondatja magának kétszer a gyermek; hanem Jézusra omlik, simogatja, csókolgatja, pici ujjával megérinti homlokát, szemöldökét, aranyló szempilláit, önmagát tükrözi a kék szempárban, odadörgölődzik puha szakállához és selymes hajához, és minden felfedezésnél ezt mondja:

– Milyen szép vagy! Szép! Szép!

Jézus mosolyog. Mátyás is mosolyog. Majd, ahogy lassanként a többiek is felébrednek – a kicsi most már semmire sincs tekintettel – mosolyognak a tanítványok és az apostolok is, annak láttán, ahogyan ez a félmeztelen, pufók, miniatűr emberke ismételten, gondosan megvizsgálja Jézust. Boldogan tapogatja végig Jézus testét, hogy tetőtől talpig megnézzze, és végül ezt mondja:

– Fordulj meg! – és megmagyarázza: – hogy lássam szárnyaidat. – Majd csalódottan megkérdezi: Miért nincs szárnyad?

– Nem vagyok angyal, gyermek.

– De Isten vagy! Hogy lehetsz Isten, ha nem vagy tele szárnyakkal? Hogy tudsz majd fölmenni az égbe?

– Isten vagyok. S éppen, mert Isten vagyok, nincs szükségem szárnyakra. Azt teszem meg, amit akarok, és mindent megtehetek.

– Akkor csinálj nekem olyan szemet, amilyen a tied! Olyan szép!

– Nem. A tiedet én adtam neked, és nekem így tetszik. Inkább azt mondd, tegyem igazzá lelkedet, hogy egyre jobban szeress engem!

– Azt is te adtad nekem, akkor pedig így tetszik majd neked, amilyen – mondja gyermeki következetességgel a csöppség.

– Igen, most nagyon tetszik, mert ártatlan. De míg a szemed mindig ilyen érett olajbogyószerű marad, a lelked fehérből feketévé válhat, ha rossz ember leszel.

– Rosszá nem! Szeretlek, és olyan akarok lenni, ahogy az angyalok mondták születésedkor: „Békesség az égben Istennek, és dicsőség a jóakarátú embereknek” – mondja hibásan a fiúcska, amitől harsány nevetésre fakadnak a felnőttek. A gyermeket viszont ez bántja, és elnémítja.

Jézus azonban megvigasztalja, bár kijavítja:

– Isten mindig Béke, kisfiú. Ő a Béke. De az emberek dicsőítették Őt a Szabadító születésének megtörténteért, az embereknek pedig megadták az első szabályt, annak a békének

az elnyeréséhez, amely majd születéséből származik: „legyen bennük jóakarát”. Az, amit te akarsz.

– Igen. Akkor add meg nekem! Tedd be ide, ahol – úgy mondja az az ember – a lelkem van – és két mutatójával többször ráüt pici mellkasára.

– Igen, kis barátom. Hogy hívnak?

– Mihálynak!

– A hatalmas főangyal neve. Akkor hát kívánok neked jóakaratot, Mihály. S légy megvallója az igaz Istennek, és az üldözőknek mondd ugyanazt, amit angyal-pártfogód mondott: „Ki olyan, mint Isten?!” Légy áldott most és mindenkor” – és ráteszi kezeit. De a kicsi még nincs meggyőzve. Ezt mondja:

– Nem. Itt csókolj meg. A lelkemen. És belé jut áldásod, és ott marad bezárva. – Ezzel kitakarja pici mellkasát, hogy a csók úgy érje, ne legyen semmi akadály kis teste és az isteni ajkak között.

A jelenlévők mosolyognak, de ugyanakkor el is érzékenyülnek. Mert van min! Az ártatlan gyermek bámulatos hite valóban megindító. Jézus fel is hívja erre a figyelmet, és ezt mondja:

– Hej, ha mindenkinek gyermeki szíve volna!...

Közben órák teltek el. A ház megélénkül. Női, kisgyermeki, férfihangok hallatszanak. Az egyik anya kiszól:

– Mihály! Mihály! Hol vagy? – és ijedten jön ki, az alacsony kútra tekint, szívében borzalmas gondolattal.

– Ne félj, asszony! Fiad velem van.

– Ó, már attól féltem... Nagyon tetszik neki a víz...

– Tényleg, az Élő Vízhöz jött, amely az égből jött, hogy Életet adjon az embereknek.

– Zavart téged... Olyan nesztelenül csúszott le mellőlem, hogy észre se vettem... – mentegetőzik az asszony.

– Ó, nem! Nem zavart. Megvigasztalt! A gyermekek sohasem okoznak fájdalmat Jézusnak. Odajönnek az emberek, meg a többi asszony is. A családfő így szól:

– Jöjj be, és üdítsd fel magadat! És bocsáss meg, amiért nem bocsátottuk rendelkezésedre a házat, amint megláttunk...

– Nincs semmi megbocsátani valóm. Itt voltam, és jól. Tiszteleted minden hódolatot megad nekem. Ennivalónk volt, kutad vize friss, hideg, a széna pedig puha. Több is, mint amennyi szükséges az Emberfiának. Nem vagyok szíriai kiskirály.

És Jézus, övéitől követve, bemegy a tágas konyhába, hogy elfogyassa az ételt. Ezalatt a férfiak a szérún rendezkednek, hogy legyen helyük azoknak, akik már mindenfelől szállingóznak a Mester meghallgatására. Más férfiak sietve italt és ennivalót készítenek, és megnyúznak egy kisbárányt, hogy útravalóul odaadják a tanítványoknak. Az asszonyok tojást és vajot hoznak. Emiatt aztán tiltakozik Péter, helyesen kijelentve, hogy ebben a melegben nem lehet tarisznyában ilyen könnyen olvadó ennivalót vinni. Ám ott vannak a korsók... S az asszonyok azokból egyet teleraknak vajjal, lekötik, és leengedik a kútba, hogy minél jobban kihűljön.

Jézus megköszöni, de korlátozni akarja az adakozást. Elfecsérelt szavak! Még újabb ajándékokat is hoznak mindenhol, és mindenki mentegetőzik hogy csak ilyen keveset ad...

Péter ezt mormolja:

– Meglátszik, hogy erre jártak a pásztorok. Javított talaj... Jó föld.

A szérú tele van emberekkel, akiket nem rettent el sem az, hogy nem hűlt le a levegő, sem az, hogy a nap sugarai még érik a szérút.

Jézus beszélni kezd, és a zsidó történelem egy dicső korszakát idézi fel, a Makkabeus Júdással kapcsolatban. Felkészíti őket saját életének áldozatára. Beszédjét a Miatyánk elimádkozásával fejezi be. Majd áldást ad, és elbúcsúzik az emberektől. Tovább indul, miközben a félhomályos udvaron fájdalmasan békés csend honol... míg fel nem hangzik a kis

Mihály sírása – amely olyan, mint az egyedül maradt kisbárány sírása. Sok szem nedvessé válik a könnytől, és sok ajak megismétli az ártatlan csöppség szavait:

– Ó, miért mentél el? Gyere vissza! Gyere vissza!... – És amikor Jézus végleg eltűnik, lesújtva állapítja meg a befejezett tényt: – Már nincs itt Jézus! – Anyja hiába próbálja vigasztalni a kis Mihályt. Úgy sír, mintha anyjánál is többet vesztett volna el, s anyja karjai közül csak arra a pontra néz, ahol Jézus eltűnt. Két karját előre nyújtva szólítgatja:

– Jézus! Jézus!...

Jézus csak arra vár, hogy elég messze legyenek, és kijelenti:

Joppéba fogunk menni. Sokat dolgoztak ott a tanítványok, és az is várja az Úr szavát.

Nem túl nagy a lelkesedés annak kilátására, hogy újból meghosszabbítják az utat. A Zelóta azonban megjegyzi, hogy Joppéból gyorsan, szép utakon lehet eljutni Nikodémus és József birtokaira. János pedig azért boldog, mert a tenger felé mehet. Ezek a megfontolások segítik a többieket is abban, hogy nagyobb kedvvel induljanak el a tenger felé vezető úton.

(6-720)

Mások irgalmából élünk...

Jézus Joppében szétküldi az apostolokat, és egy házban várja be visszaérkezésüket. Amikor megérkeznek, megkérdezi őket:

– Szétosztottátok a pénzt a szegények között?

– Igen, Mester.

– Az utolsó fillérig? Ne feledjétek, hogy amit nekünk adnak, az nem a mienk, hanem alamizsnának való. Mi szegények vagyunk, és mások irgalmából élünk. Nyomorult az az apostol, aki kihasználja küldetését, emberi célokra!

– És ha egy napon nincs kenyérünk, és törvényszegéssel vádolnak minket, mivel – a verebeket utánozva – kalászokat szemezgetünk?

– Hiányzott-e valaha is valamid, Júdás? Valami lényeges, amióta velem vagy? Összeestél néha erőtlennül az úton?

– Nem, Mester.

– Amikor azt mondtam neked: „Jöjj”, ígértem-e neked kényelmet és vagyont? És szavaimmal, hallgatóimnak, mondtam-e valaha, hogy előnyökhöz juttatom „enyéimet” a földön?

– Nem, Mester.

– Akkor Júdás, miért változtál meg ennyire? Nem tudod, nem érzed, hogy elégedetlenséged, elhidegülésed fájdalmat okoz nekem? Nem látod, hogy elégedetlenséged átragad testvéreidre? Júdás, barátom, akit oly magasztos sorsra hívtalak, te, aki akkora lelkesedéssel jöttél szeretetemhez és Világosságomhoz, most elhagysz?

– Mester, nem hagylak el. Én törődöm legjobban veled, érdekeiddel, sikereddel. Mindenütt győztesnek szeretnék látni, hidd el!

– Tudom. Emberi értelemben akarod ezt. S ez már nagy dolog. De nem ezt akarom, Júdás, barátom... Egészen másért jöttem, mint emberi diadalért és emberi királyságért... Nem azért jöttem, hogy egy emberi diadal morzsáit juttassam barátaimnak. Hanem, hogy nagy, bőséges jutalmat adjak nektek, olyan fizetséget, amely már nem is fizetség, annyira teljes: részesedés örökkévaló országomban, részesedés Isten gyermekeinek jogaiban. (Folytatását lásd Jd 7,291-295)

(6-734)

A szegények áldása

Jézus egy hűvös hajnalon érkezik Nikodémus birtokára. A lekaszált búza aranszínű osztagokban, vagy még szertesztét hever a földön. A béresek már dolgoznak. Kaszálás közben dalolnak, és vidáman nevetgélnek, és versenyeznek is, hogy ki gyorsabb és ügyesebb a kaszálásban vagy a kévekötésben... Jól táplált béresek csapatai ezek, akik boldogan dolgoznak jó gazdájuknak. A búzaföldek szélén vagy a kévekötők mögött kisgyermek, özvegyasszonyok, öregemberek várokoznak, hogy fölszedhessék a kalászokat. Nyugodtan várnak, hiszen tudják, hogy jut mindenkinek, mint mindig, „Nikodémus parancsára”, amint egy özvegyasszony magyarázza Jézusnak, aki beszélget vele.

– Ő ügyel fel – mondja – hogy e célra hagyjanak kinn a kévékből nekünk, sok-sok kalászos szárat. De ennyi adománnyal sem elégszik meg. Miután kivette a vetéshez szükséges adagot, a maradékot szétosztja köztünk. Ehhez nem várja be az előírt szombatévet! Mindig ezt teszi, jótékonyan a szegénnyel gabonájából, és ugyanígy tesz az olajbogyóval és a szőlőterméssel is. Isten ezért áldja meg őt csodás termésekkel. A szegények áldása olyan, mint a harmat a vetésen és a virágokon, és ezért hoz a vetés több kalászt, és egyetlen virág se hull le anélkül, hogy ne kötött volna meg. Ebben az évben pedig közölte velünk, hogy mienk az egész termés, mert kegyelmi év van. Hogy milyen kegyelemről beszél, nem tudom. Hacsak nem arról, hogy – köztünk, szegények között, és az ő boldog szolgálói körében az a hír járja – hogy ő titokban annak a tanítványa, aki magát a Krisztusnak mondja, s aki a szegények iránti szeretetet hirdeti, mert ezzel kell kimutatni az Isten iránti szeretetet... Te talán ismered Őt, ha Nikodémus barátja vagy... Mert a barátok rendszerint egyformán éreznek... Arimateai József, például, igen jó barátja Nikodémusnak, és ő róla is az a hír járja, hogy a Rabbi barátja... Ő, mit mondtam! Isten bocsássa meg nekem! Ártottam a síkság két jó emberének!... – Az asszony megrökönyödik.

Jézus mosolyogva kérdi:

– Miért, asszony?

– Mert... Ő, mondd, te igaz barátja vagy Nikodémusnak és Józsefnek, vagy a főtanács egyik embere vagy, vagy álbarát, aki ártana két jó embernek, ha megtudná, hogy ők a Galileai barátai?

– Nyugodj meg! Igaz barátja vagyok a két jó embernek. De te sok mindent tudsz, asszony! Honnan tudod mindezt?

– Ő, ezeket mindnyájan tudjuk. Fönn, gyűlölettel. Lenn, szeretettel. Mert mi ismeretlenül is szeretjük Krisztust, mi elhagyottak, akiket csak Ő szeret, és azt tanítja, szeressünk. És reszketünk érte... Olyan álnokok a júdeaiak, a farizeusok, az írástudók, a papok!... De megbotránkoztatlak... Bocsáss meg! Asszonyi nyelv ez, és nem tud hallgatni... De azért nem, mert minden fájdalomukat ők, a hatalmasok okozzák. Könyörtelenül elnyomnak minket, és olyan böjtökre köteleznek, amelyeket a Törvény nem ír elő. Mégis ránk kényszerítik, hogy legyen pénzünk minden tized megfizetésére, amit ők, a gazdagok vetnek ki a szegényekre... És ezért van minden reménységünk ennek a rabbinak az Országában. Ha ilyen jó most, amikor üldözik, milyen lesz, ha majd király lehet?!

– Az Ő Országá, asszony, nem evilági. Neki nem lesznek se királyi palotái, se fegyveresei. Senkire nem rak emberi törvényt. Nem adományoz pénzt. Hanem a legjobbakat tanítja meg arra, hogy ezt tegyék. A szegények pedig nem két vagy tíz, hanem száz barátra lelnek a gazdagok között, mert mindazok, akik hisznek a Mesterben, összeadják vagyoniukat a nincstelen testvérek megsegítésére. Mert mostantól fogva nem „embertárs”-nak fogják nevezni a másik embert, hanem „testvér”-nek, az Úr nevében.

– Ó!... – Az asszony ámuldozik, és máris elképzeli ezt a szeretet-korszakot. Megsimogatja gyermekeit, mosolyog, majd fejét fölemelve ezt mondja:

– Akkor biztosítasz, hogy nem ártottam Nikodémusnak... amikor veled beszéltem? Olyan önkéntelenül tört ki belőlem... A szemed olyan szelíd!... Olyan fenséges a megjelenésed... Nem tudom... Olyan biztonságban érzem magamat, mintha Isten egyik angyala mellett volnék... Ezért beszéltem...

– Nem ártottál. Légy nyugodt. Sőt, nagy dicséretet adtál barátomnak, amiért majd én is megdicsérem, és számomra kedvesebb lesz, mint eddig... Idevaló vagy?

– Ó, nem, Uram! Lidda és Bettegon közötti helyen lakom. De amikor akad valami, ami könnyíthet rajtunk, oda sietünk, Uram, akkor is, ha hosszú az út! Hosszabbak a téli hónapok és az éhezés hónapjai...

– S az életnél is hosszabb az örökkévalóság. A lélekről is ugyanúgy kell gondoskodni, mint a testről, és oda kell sietni, ahol az élet szavai vannak...

– Én így teszek Jézus Rabbinak, annak a jónak a tanítványait illetőleg, tudod? Sok rabbink között Ő az egyetlen jó.

– Jól teszed, asszony – mondja mosolyogva Jézus, miközben int a vele lévő Andrásnak és Jakabnak, Zebedeus fiának – a többiek ugyanis elmentek Nikodémus háza felé – hogy hagyják abba a sok mesterkedést. A mesterkedésekkel ugyanis az asszonyt figyelmeztetni akarták, hogy éppen Jézus Rabbi az, aki vele beszél.

– Persze, hogy jól teszem. Nem akarok azzal vétkezni, hogy Őt nem szerettem és benne nem hittem. Azt mondják, Ő a Krisztus... Én nem ismerem Őt. De hinni akarok. Mert úgy gondolom, sok baj éri majd azokat, akik nem akarják Őt ennek elfogadni.

– És ha tanítványai tévednének? – kísérti Jézus.

– Ez nem lehet, Uram. Túl jók, alázatosak és szegények, semhogy azt gondoljam, hogy ők olyan valakinek a követői, aki nem szent. Meg aztán. Beszéltem olyanokkal, akiket ő gyógyított meg. Ne kövesd el, Uram, azt a bűnt, hogy nem hiszel! Elkárhozna a lelked... Végül... úgy gondolom, ha mindnyájan tévednénk is, és Ő nem a megígért Király volna, annyi biztos, hogy szent és Isten barátja, ha olyan szavakat mond, és meggyógyítja a lelkeket és a testeket... És mindig helyes dolog becsülni a jókat.

– Helyesen mondtad. Tarts ki hitedben!... Ott jön Nikodémus...

– Igen. A Rabbi tanítványaival. Tényleg szerteszét vannak a földeken, és az aratóknak hirdetik az igét. Tegnap is az ő kenyérüket ettük.

Nikodémus ezalatt – rövid ruhában – közeledik, észre sem véve a Mestert, és megparancsolja a béreseknél, hogy a levágott kalászból egyet se vegyenek el.

– A kenyérnek valónk megvan... Adjuk Isten ajándékát annak, akinek nincs belőle. És adjuk félelem nélkül. A gabonát elpusztíthatta volna a kései fagy. Egy szem se pusztult el. Kenyerét adjuk vissza Istennek úgy, hogy azt szerencsétlen gyermekeinek adjuk oda. És biztosítlak titeket, hogy a jövő évi termés tízszer bőségesebb lesz, mert – s ezt Ő mondta – „túlcsorduló mértékkel adnak annak, aki adott.”

A béresesek szolgálatkészen, és – fejükkel rábólintva – boldogan hallgatják urukat. Nikodémus pedig mindegyik búzaföldjén, csoportról csoportra elismétli jó parancsát.

Jézus, akit félig eltakar egy nádfüggöny az egyik mesgyeároknál, helyesel, és mosolyog. Egyre jobban mosolyog, ahogy közeleg Nikodémus, és közeleg a találkozás és a meglepődés.

Nikodémus éppen átugrik a kis árkon, hogy másik szántóföldre menjen át... és ekkor kővémeredten áll meg Jézussal szemben, aki két karját nyújtja feléje. Végre megjön a szava:

– Szent Mester, te áldott, miért vagy itt nálam?

– Hogy megismerjelek – ha ugyan erre még szükségem lett volna – a legigazibb tanúk szavaiból: azokéból, akikkel jót teszel...

Nikodémus térdel, földig meghajolva, és térdelnek a tanítványok is, akiknek vezetője István és a hegyvidéki Emmauszba való József. Ekkor mindent megértenek a béresesek. Mindent megértenek a szegények, és mindenki ámuló hódolattal borul a földre.

– Álljatok fel! Röviddel ezelőttig a bizalmat ébresztő Vándor voltam... Továbbra is ennek lássatok! És félelem nélkül szeressetek engem! Nikodémus, a hiányzó tíz apostolt házába küldtem...

– Házon kívül töltöttem az éjszakát, felügyelve, hogy teljesítsék parancsomat.

– Igen. Megáld Isten ezért a parancsodért. Milyen hang közölte veled, hogy ez a kegyelem éve, és például nem a jövő év?

– Nem tudom... Mégis tudom... Nem vagyok próféta. De esztelen sem vagyok. És értelmemet mennyei fény világosította meg. Mesterem... azt akartam, a szegények hadd élvezzék Isten ajándékait, amíg Isten még a szegények között van... De remélni sem mertem, hogy látogatásoddal kellemes ízt és megszentelő erőt adsz ennek a gabonának, meg olajbogyóimnak, szőlő- és gyümölcsstermésenek, amelyek Isten szegény gyermekeié, testvéreimé lesznek... De most, hogy itt vagy, emeld fel áldott kezedet, és mondj áldást, hogy – a testnek való táplálékkal – szálljon azokba, akik azt elfogyasztják, a belőled kiáradó szentség!

– Igen, Nikodémus. Jogos kívánság, amit helyesel az ég. – Ezzel Jézus, áldásra tárja szét karjait.

– Várj! Hadd hívjam ide a béreseket! – és háromszor belefúj egy sípba. Az éles sípszó messzire elhallatszik a nyugodt levegőben, és mindenfelől kíváncsian odasietnek az aratók és a kalász-szedők. Egy egész kis tömeg.

Jézus széttárja karjait, és ezt mondja:

– Az Úr ereje által, szolgálja kívánságára, a lélek és a test egészségének kegyelme szálljon minden pici magba, minden szőlőszembe, olajbogyóba vagy gyümölcsbe, tegye egészségessé és szentelje meg azokat, akik ezekből esznek, érzéki vágytól és gyűlölettől mentes, jólélekkel, amely az Úrnak óhajt szolgálni, az Ő isteni és tökéletes akaratának engedelmeskedve.

– Így történjék – feleli rá Nikodémus, András, Jakab, István és a többi tanítvány...

– Így történjék – ismétli a kis tömeg, felállva, mivel az áldás fogadására letérdelt.

– Hagyasd félbe a munkát, barátom! Beszélni akarok ezekhez az emberekhez.

– Ajándék az ajándékban. Köszönöm a nevükben, Mester!

Egy sűrű gyümölcsös árnyékába mennek, és ott várják meg a házba küldött tíz visszatértét. Jönnek is sietve, kifulladásra és csalódottan, mivel nem találták otthon Nikodémust.

Ezután Jézus beszélni kezd, és elmondja a két fiúról szóló példabeszédet: P 6,250-252.

Utána megáldja és elbocsátja őket, majd Nikodémus oldalán annak háza felé megy, hogy ott időzzön, amíg perzsel a nap.

Az Úr legkedvesebb gyermekei

Arimateai József földjein már befejeződött az aratás, mire Jézus odaér. Négy szérűje fokozatosan megtelik a temérdek kével. József egyik szérűről a másikra megy, és felügyel, hogy mindent jól végezzenek el.

Egy béres, az egyik megrakott szekér tetejéről, bejelenti:

– Befejeztük, uram. Minden búza szérűiden van. Az utolsó birtokról ez az utolsó szekér.

– Jól van. Rakd le, utána fogd ki az ökröket, és vezesd őket az itatóvályúkhöz és az istállóba. Jól dolgoztak, és megérdemlik a pihenést. Ti is mind derekasan dolgoztatok, és pihenést érdemelték. A legutolsó munka könnyű lesz, mert a jó szíveknek enyhülést jelent mások öröme. Most ide hívjuk Isten gyermekeit, és átadjuk nekik Isten ajándékát. Ábrahám, menj, hívd őket – mondja egy pátriárka külsejű béreshez fordulva, aki valószínűleg az első a béresek között, Józsefnek ezen a birtokán. Ő nem dolgozik, csak felügyel, és tanácsaival segít urának.

Az öreg elmegy... Látom, hogy egy tágas, de igen alacsony építmény felé tart, ami inkább csúrhöz hasonlít, mint házhoz. Van rajta két, óriási, az ereszig fölérő ajtó. Bemegy oda, majd kijön, nyomában egy vegyes, nyomorúságos tömeggel. Van ebben minden életkorú ember, mindenféle nyomorúsággal... Egyesek csontig lesoványodtak, de nem nyomorékok, mások nyomorékok, vakok, csonkák, szembajosak... Sok özvegyasszony, sok árvától körülfogva, vagy valamelyik beteg ember felesége. Szomorúak, levertek, lefogytak a sok virrasztástól, ami a betegek ápolásával jár.

Közelednek, a szegényekre jellemző módon, amikor olyan helyre mennek, ahol jótéteményben lesz részük: tekintetük félénk, viselkedésük tartózkodó. A szenvedéssel teli napoktól beesett arcokra vésett szomorúságon mégis átragyog egy mosoly, a diadal egy csöppnyi szikrája, mintegy válaszként a sors kegyetlenségére a sivár napok egymásutánjában, valami, ami ezt mondja: „Ma olyan napunk van, amely számunkra is ünnep, vidámság, enyhület!”

Az apróságok szemüket meresztik a háznál is magasabb kévekazlak láttára, és ezekre mutatva így szólnak anyjukhoz:

– A miénk? Ó, de szépek!

Az öregek így sutognak:

– Az áldott Úr áldja meg a könyörülőt!

A koldusok, nyomorékok, vakok, csonkák vagy szembajosak azt mondják:

– Végre nekünk is lesz kenyerünk, és nem kell mindig kinyújtanunk érte kezünket!

A betegek pedig így szólnak hozzátartozóikhoz:

– Legalább tudjuk kezelteni magunkat, mert tudjuk, hogy nem nélkülöztök miattunk! Most már használnak majd az orvoságok.

A rokonok pedig így válaszolnak a betegeknek:

– Látjátok? Ezentúl nem mondjátok többé, hogy böjtölünk, csak hogy nektek hagyjuk a falatot. Most tehát legyetek boldogok!...

Az özvegyek pedig így oktatják árváikat:

– Gyermekeim, nagyon kell majd áldanotok a mennyei Atyát, aki Atyátok, s akinek a jó József az intézője. Ezentúl nem halljuk majd sirástokat az éhség miatt, gyermekeim, akiknek csak anyátok van, hogy segítsen nektek... Szegény anyátok, akinek csak a szíve gazdag...

Vidámságot kelt ez a kórus, ez a látvány, de könnyeket is csal a szembe...

József, amint elébe érnek a nyomorultak, kezdi végigjárni a sorokat. Egyenként szólít meg mindenkit, megkérdi, hányan vannak a családban, mióta özvegyek vagy betegek, és így tovább... és mindent följegyez. Az egyes esetekhez mérten ilyen parancsokat ad:

– Adj tízet! Adj harmincat!

– Adj hatvanat – mondja, miután meghallgatott egy félvak aggastyánt, aki tizenhét unokájával jön eléje, mind tizenkét éven aluli. Két gyermekének gyermekei. Fia a múlt évi aratásban halt meg, leánya szülésben... és, – mondja az öreg – férje megvigasztalódott, és egy év múlva újra házasodott, öt gyermekét pedig azzal küldte vissza hozzám, hogy majd gondoskodik róluk. De sohasem küld egy dénárt sem... „Most meghalt a feleségem is, és egyedül vagyok... ezekkel...”

– Adj hatvanat az öregapának! Te pedig, apa, maradj még, mert utána adok neked ruhaneműket a kicsik számára!

Ábrahám felhívja a figyelmét, hogy ha esetenként hatvan kévéig mennek, nem jut majd mindenkinek...

– És a te hited hol van? Talán magamnak halmozom fel a kévéket? Nem. Az Úr legkedvesebb gyermekeinek. Maga az Úr gondoskodik majd, hogy jusson mindenkinek – feleli neki József.

– Igen, gazdám. De a szám mégis szám...

– A hit pedig hit. És én, hogy megmutassam, hogy a hit mindent elnyerhet, megparancsolom, kettőzd meg az elsőknél már kiadott mennyiséget. aki tízet kapott, kapjon újabb tízet, és aki húszat, még húszat, az öregnek pedig százhuszat adj! Tedd! Tegyétek!

A szolgák vállat vonnak, de végrehajtják a parancsot.

A szétosztás pedig folytatódik, a jótétemény élvezőinek ámulata közepette, hisz legmerészebb reményeiket is felülmúló mennyiséget kapnak.

József csak mosolyog, s közben meg-megsimogatja a kicsiket, akik igyekeznek segíteni anyjuknak, vagy pedig a nyomorékoknak segít ő maga, kis kévecsomójuk elkészítésében. Segít az öregeknek, akik már túl gyengék ennek elvégzéséhez, vagy a túl sovány asszonyoknak. Az egyik oldalra állít két beteget, hogy még más segítséget is adjon nekik, ahogyan a tizenhét-unokás öreggel tette. A háznál is magasabb kévekezlak most már igen laposak, majdnem a földdel egyenlők. De mindenki megkapta a részét, méghozzá bő mértékkel. József megkérdi:

– Hány kéve maradt még?

– Száztizenkettő, Uram – mondják a szolgák, miután megszámlálták a maradékot.

– Jól van. Vegyetek ki belőle... – József végigfut a megjelölt nevek listáján, majd folytatja: – vegyetek ki belőle ötvenet! Ezt tegyétek félre, vetőmagnak, mert a vetőmag szent. A többbit, egyesével, adjátok oda az itt jelenlévő családfőknek. Pontosan hatvankét fő.

A szolgák engedelmeskednek. A tornácra viszik az ötven kévét, a többbit szétosztják. A szérúról eltűntek a hatalmas, aranyszínű halmok. Van viszont a földön hatvankét kis halom, s ezek tulajdonosai a csomók összekötözésén fáradoznak. Majd fölrajkák a csomókat kezdetleges kis szekerekre, vagy nyamvadt kis szamarukra, amelyet most oldottak el a ház mögötti léckorláltól.

Az öreg Ábrahám, miután beszélgetett a béresek vezetőivel, velük együtt megy gazdájukhoz, aki azt kérdi tőlük:

– Nos? Láttátok? Jutott mindenkinek! Még maradt is!

– De uram! Itt valami titok van! A mi szántóföldjeink nem teremhettek annyi számú kévét, ahányat te szétosztottál! Én itt születtem, és hetvennyolc éves vagyok. Hatvan éve kaszálok. És tudom. Igaza volt a fiannak. Valami titok nélkül nem adhattunk volna annyit!

– Pedig valóság az, hogy adtunk, Ábrahám. Te ott álltál mellettem. A kévét a szolgák adták át. Nincs itt semmi boszorkányság. Nincs semmi valószínűtlen. A kévét újra meg lehet számolni! Még ott vannak, bár sok részre osztva.

– Igen, uram. De... Nem lehet, hogy a földek ilyen sokat termettek volna!

– És a hit, fiaim? És a hit? Hová teszitek a hitet? Meghazudtolhatta-e szolgáját az Úr, aki az Ő nevében ígért, szent célból?

– Akkor te csodát műveltél?! – mondják a szolgák, már készen a hozsannázásra.

– Nem vagyok én csodatevő ember. Egyszerű ember vagyok. Az Úr művelte ezt. Olvasott szívemben, és abban két kívánságot látott: az első az volt, hogy titeket elvezesselek az én hitemhez. A második az, hogy sokat, nagyon, nagyon sokat adhassak e szerencsétlen testvéreimnek. Isten helyeselte kívánságaimat, és teljesítette. Ő legyen ezért áldott! – Mondja József, oly tisztelettel hajtva meg magát, mintha egy oltár előtt állna.

– És veled együtt a szolgálja – mondja Jézus, aki eddig elrejtőzve maradt egy sövényvel körülkerített kis ház sarka mögött, és aki most nyíltan kilép a szérűre, ahol József van.

– Mesterem és Uram! – kiált fel József, térdre hullva, hogy hódoljon Jézus előtt.

– Békesség neked! Eljöttem, hogy megáldjalak az Atya nevében. Hogy megjutalmazzam könyörülő szeretetedet és hitedet. Ma este vendéged vagyok. Akarod?

– Ó, Mester! Még kérdezel? Csak... csak itt nem tudlak méltón ellátni... Szolgák és béresek közt vagyok... tanyai házamban... Nincsenek itt se finom edényeim, se mesterszakácsaim, se ügyes szolgálaim... Nincsenek különleges ételeim... Nincsenek kitűnő boraim... Nincsenek barátaim... Igen szegényes lesz a vendéglátás... De légy elnéző... Uram, miért nem értesítettél? Intézkedtem volna... De tegnapelőtt volt itt Hermász, övéivel... Őt használtam fel, hogy értesítse ezeket, akiknek oda akartam adni, vissza akartam adni azt, ami Istené... De Hermász nekem semmit se szólt! Ha tudtam volna!... Engedd meg, Mester, hogy parancsokat adjak, és próbáljam helyrehozni... Miért mosolyogsz így? – kérdi végül József, aki magán kívül van a váratlan örömtől és a helyzettől, amelyet ő... kétségbeejtőnek ítél.

– Főlösképpen aggodalmaidon mosolygok. De, József, mit keresel? Azt, amid megvan?

– Amim van? Semmim sincs.

– Ó, mennyire ember vagy most! Miért nem vagy már az iménti lelki József, amikor bölcs emberként beszéltél? Amikor magabiztosan ígértél, a hitre hivatkozva, és hogy hitet adj!

– Ó, hallottad?

– Hallottam, és láttam, József. Az a babérsövény nagyon hasznos annak látásához, hogy amit elvettem, nem halt el benned. És ezért mondom, hogy főlösképpen szenvedést okozol magadnak. Nincsenek mesterszakácsaid, se ügyes szolgálaid? Ahol azonban a felebaráti szeretetet gyakorolják, ott van Isten, s ahol Isten van, ott vannak angyalai. És kívánhatnál-e náluk ügyesebb szakácsokat? Nincsenek kitűnő ételeid és boraid? De milyen ételt és milyen kitűnőbb bort adhatnál nekem annál a szeretetnél, amelyet ezek iránt mutattál, és irántam is tanúsítasz? Nincsenek barátaid, hogy velük megtisztelj? És ezek? Vannak-e a szegényeknél és a szerencsétleneknél kedvesebb barátok a Mester számára, akinek neve Jézus? Nosza, József! Ha Heródes megtérne és kitárná előttem termeit, hogy vendégül lásson, és megtiszteljen egy megtisztított királyi palotában, és tiszteletemre ott volnának vele minden társadalmi osztály vezető emberei, akkor sem volna válogatottabb udvarom, mint ezek, akiknek én is akarok pár szót mondani, és egy ajándékot adni. Megengeded?

– Ó, Mester! Hisz mindazt, amit te akarsz, én is akarom! Parancsolj!

– Mondd nekik, hogy gyűljenek egybe, és jöjjenek ide a szolgák is. Számukra mindig akad kenyér. Jobb, ha most az én szavamat hallgatják ahelyett, hogy ide-oda loholnak, jelentéktelen dolgokat végezve.

Az emberek gyorsan és ámulva gyűlnek össze. Jézus beszél hozzájuk:

– Itt már megtudtátok, hogy a hit képes megszorítani a búzát, ha ez az óhaj szerető kívánságból fakad. De hiteteket ne korlátozzátok az anyagi szükségletekre! Isten alkotta meg az első búzaszemet, és attól fogva terem kalászt a gabona az emberek kenyéréhez. De megteremtette Isten a mennyországot is, és ez várja polgárait. Azok számára teremtette, akik a Törvény szerint élnek, és hűségesek maradnak az élet fájdalmas megpróbáltatásai ellenére is. Legyen bennetek hit, s akkor szentül meg tudjátok magatokat őrizni az Úr segítségével, ahogyan József kétszeres mértékkel tudta kiosztani a búzát, hogy titeket kétszeresen boldoggá tegyen, szolgálait pedig megerősítse a hitben. Bizony, bizony mondom nektek, hogy ha az ember hinne az Úrban, helyes célból, még a hegyek sem tudnának ellenállni – bár sziklabeledzőjükkkel a

talajba vannak ágyazva – és annak parancsára, aki hisz az Úrban, odébb mennének. Hisztek Istenben? – kérdi, mindenkihez fordulva.

– Igen, ó Uram!

– Számotokra kicsoda az Isten?

– A Szabadító. A Tanító. A Szent!

– Csak ez?

– Isten Fia. De ezt nem szabad kimondani, mert üldöznek minket a farizeusok, ha ezt mondjuk.

– De ti hiszitek, hogy Ő az?

– Igen, Urunk!

– Nos, akkor növekedjete hitetekben! Ha ti hallgattok is, hirdetik majd a kövek, a növények, a csillagok, a föld, minden dolog, hogy Krisztus az igazi Megváltó és Király. Ezt hirdetik majd fölvétele órájában, amikor Ő a legszentebb bíborban lesz és a megváltás koszorújával. Boldogok, akik ezt már mostantól fogva el tudják hinni, és akkor majd még jobban hiszik, és hisznek Krisztusban, s ezáltal örök életük lesz. Megvan bennetek ez a megingathatatlan hit Krisztusban?

– Igen, Urunk! Tanítsd meg nekünk, hol van Ő, és mi majd megkérjük, növelje hitünket, hogy így boldogok legyünk! – És a kérdés utolsó részét nemcsak a szegények mondják, hanem a szolgák, az apostolok és József is.

– Ha csak akkora hitetek lesz is, mint egy mustármag, és ezt a hitet, ezt az értékes igazgyöngyöt a szívetekben tartjátok, és nem engeditek, hogy bármi emberi, vagy természetfölötti és gonosz dolog elrabolja tőletek, akkor ti is mind azt mondhatjátok majd annak a hatalmas eperfának, amely beárnyékolja József kútját: „Szakadj ki onnan, és eressz gyökeret a tenger hullámaiban!”

– De hol van Krisztus? Várjuk Őt, hogy meggyógyítson minket. A tanítványok nem gyógyítottak meg minket, de azt mondták: „Ő meg tudja tenni.” Szeretnénk meggyógyulni, hogy dolgozhassunk – mondják a beteg, vagy magatehetetlen emberek.

– És hiszitek, hogy Krisztus megteheti ezt? – kérdi Jézus, intve Józsefnek, ne mondja meg, hogy Ő a Krisztus.

– Hisszük. Ő Isten Fia. Mindent megtehet.

– Igen. Mindent megtehet... és mindent meg akar tenni! – kiáltja Jézus. Parancsoló mozdulattal előre nyújtja jobb karját, és leengedi, mintegy esküként. És harsány hangon így fejezi be: – És így történjék, Isten dicsőségére!

És meg akar fordulni, hogy a ház felé induljon. Ám a meggyógyultak, lehetnek úgy húszan, kiáltoznak, odasietnek, és beszorítják kinyújtott kezük közé, mert meg akarják érinteni Jézust, hogy áldást mondjanak, keressék kezét, ruháját, megcsókolják, megsimogassák. Elkülönítik Józseftől, mindenkitől...

Jézus pedig mosolyog, simogat, áld... Lassan kiszabadítja magát, és – noha nyomában vannak – bevonul a házba. Közben hozsannák szállnak a kezdődő alkonyattól lilásra színeződött ég felé.

Neked szedem a kalászt!

Jézus, az apostolokkal együtt egy búzaföld mellett halad el. Igen meleg van, noha még a nap korai óráinál tartanak. Az aratók után nők kötik a kévét. Jézus, amikor elhaladtában látja, hogy nézik, köszönti őket:

– Béke és Isten áldása legyen veletek!

– Isten áldása szálljon vissza rád! – válaszolják neki, vagy még egyszerűbben: – Legyen veled is! Néhányan, a beszédesebbek, így tájékoztatják Jézust a terméstről:

– Jó volt ebben az évben. Nézd, milyen tömött kalászkok, és milyen tömött sorokban állnak. Alig bírjuk vágni. De ez kenyér!

– Legyetek érte hálásak az Úrnak! És tudjátok, hogy nem szavakkal, hanem tettekkel kell kimutatni a hálát. Legyetek irgalmas szívűek aratás közben, és gondoljatok a Fölséges Úrra, aki irgalmasan harmatot és napsütést juttatott földjeitekre, hogy sok búzátok legyen. Emlékezzetek a mózesi Törvény előírására. Amikor begyűjtitek az Istentől kapott gazdag termést, gondoljatok arra, akinek nincs, és a magatokéból hagyjatok hátra neki egy keveset. Szent tévedés ez, ami szeretet felebarátotok iránt, s amit Isten lát. Jobb készségesen ott hagyni, mint kapzsni összegyűjteni. Isten megáldja a nagylelkűeket. Jobb adni, mint kapni, mert az igazságos Istent arra kötelezi, hogy bőségesebb fizetséget adjon annak, aki könyörületes volt.

Jézus, továbbhaladtában, megismétli szerető tanácsait.

A nap heve fokozódik. Az aratók abbahagyják a munkát. A közelben lakók házaikba térnek vissza, a távol lakók a fák árnyékába húzódnak, és ott pihennek, esznek, szunyókálnak.

Jézus is egy nagyon sűrű ligetbe menekül a hőség elől, apostolaival. A liget a mező közepén van. A földön ülve – miután imádkozott, följajánlva a kenyérből, sajtból és olajbogyóból álló szűkös ételt – szétosztja a részeket, és evés közben beszélget övéivel.

Az árnyékban hűvös és csend van. A nyári, napos órák csendje. Alvásra hívogató csend. A legtöbben tényleg el is szunnyadnak evés után.

Jézus nem. Pihen, egy fához támaszkodva. Elbeszélget ébren lévő apostolaival az állatvilág titkairól, következtetéseket vonva le azokból az emberek viselkedésével kapcsolatban. (Lásd P 7,253-255)

Utána megkérdezi tőlük:

– Ki jön segíteni annak a szegény öregasszonynak? – és egy töpörödött, kis öregasszonyra mutat, aki fittyet hányva a kánikulának, kalászt szedeget a learatott földeken.

– Én – mondja János, és vele Tamás, meg Jakab. A kis öregasszony ennyi fiatalember láttán csüggedt mozdulatot tesz, és megpróbál gyorsítani.

– Asszony! Asszony! – kiáltja Jézus – Neked szedem a kalászt. Ne légy a napon, anya!

A kis öregasszony, elképedve ekkora jóságtól, mereven néz rá, majd engedelmeskedik, és meggörnyedt, kissé reszkető, töpörödött kis testét a lejtős talaj keskeny, árnyékos részére vonszolja. Jézus gyorsan kapkodja a kalászkokat. János közlőről követi. Tamás és Jakab távolabb van.

– Mester – szól lihegve János. – Hogyan találsz annyi kalászt? Én a melletted levágott részen olyan keveset találok!

Jézus mosolyog, de nem szól. Nekem úgy tűnik, hogy a lekaszált, de föl nem szedett kalászkok ott nőnek ki, ahová isteni szeme tekint. Jézus csak szedeget, és mosolyog. Egy igazi kalászköteg van karjaiban.

– Nesze, János, az enyém! Így neked is sok van, és az anyóka boldog lesz.

– De, Mester... Te csodát művelsz? Lehetetlen, hogy ilyen sokat találj!

– Psszt! Az anyóka számára... az én anyámra és a te anyádra gondolva. Nézd meg, mennyire öregecske!... A jó Isten, aki enni ad az alig kikelt madárfiókáknak, meg akarja tölteni e kis nagyanyó csöpp csűrét is. Lesz kenyere a még hátralévő hónapjaiban. Nem éri meg az új

aratást. De nem akarom, hogy utolsó telén éhezzen. Most majd meghalod kiáltzásait. Készülj fel rá, János, hogy azok hasogatják majd a füledet, ahogyan én is felkészülök, hogy megmosson könnyeivel és csókjaival...

– Békesség neked, anya! Itt vannak kalászaink! Társaim később jönnek az övékével.

– Isten áldjon meg, fiam! Hogy találtál ilyen sokat? Igaz, én rosszul látok. De ez itt igazán két nagy... nagy kéve... – Az öregasszony megtapogatja, reszkető kezével megsimogatja, fel akarná emelni... Nem bírja.

– Majd mi segítünk neked. Hol van a házad?

– Az ott – mutat a földeken túl egy házikóra.

– Egyedül élsz, igaz?

– Igen. Honnan tudod? És te ki vagy?

– Valaki, akinek van anyja.

– Ez itt a testvéred?

– Barátom.

A barát – Jézus háta mögül – erősen integet az öregasszonynak. De ez, fátyolos szemével, nem látja. Meg aztán túlságosan Jézust figyeli. Öreganyai szíve elérékenyül.

– Át vagy izzadva, fiam! Gyere ide, ennek a fának az árnyékába! Ül le! Nézd, hogy csorog rólad a verejték! Töröld meg magadat kendőmmel! Kopott, de tiszta. Fogd, fiam!

– Köszönöm, anya.

– Áldott, aki neked Anyád, te jószágos! Mondd meg nekem nevedet és az övét. Hadd mondjam meg Istennek, hogy megáldjon titeket!

– Mária és Jézus.

– Mária és Jézus... Mária és Jézus... Várj csak! Valamikor sokat sírtam... A fiam fiát megölték, mert védelmezte fiúgyermekét, fiam pedig efeletti fájdalmába halt bele... és akkor azt beszéltek, azért ölték meg az ártatlant, mert egy Jézus nevűt kerestek... Most már a halál küszöbén vagyok... de ez a név visszatér emlékezetembe...

– Akkor sírtál a miatt a név miatt. Most ez a név adjon neked áldást...

– Te vagy az a Jézus?... Mondd meg annak, aki halálához közeledik, és aki úgy élt, hogy nem átkozódott, mert azt mondták neki, fájdalma arra volt jó, hogy megmentse Izraelnek a Messiást.

János megkettőzi integetéseit. Jézus hallgat.

– Ó, mond meg nekem! Te vagy? Te, hogy életem végén megáldj? Isten nevében, beszélj!

– Én vagyok.

– Ah! – A kis öregasszony a földre borul. – Szabadítóm! A reád való várakozásban éltem, de nem reméltem, hogy meglátlak. Megérem diadalodat?

– Nem, anya. Miként Mózes, meghalsz anélkül, hogy megismernéd azt a napot. De én előre megadom neked Isten békéjét. Én vagyok a Béke. Én vagyok az Élet. Te, igaz emberek anyja és nagyanyja, egy másféle örök diadalban látsz majd meg engem, és neked én nyitom ki majd a kapukat, neked és fiadnak, fiad fiának és annak a fiúgyermeknek. Szent az Úrnak az a fiúgyermek, aki miattam halt meg! Ne sírj, anya!...

– És én megérintettelek! Te pedig kalászokat szedtél nekem! Ó, hogy is érdemeltem meg ezt a kitüntetést?!

– Szent belenyugvásoddal. Jöjj, anya! A házadba. És ez a búza inkább lelkednek adjon kenyeret, mint testednek. Én vagyok az igazi Kenyér, aki az égből szálltam alá, hogy kielégítsem a szívek mindenfajta éhségét. Ti – mondja Tamásnak és Jakabnak – fogjátok ezeket a kéréket! És menjünk!

És mindhárman kalászokkal megrakva mennek, Jézus pedig követi őket a síró és imákat mormoló nagyanyóval. Megérkeznek a házikóhoz. Két kis szoba, egy csöppnyi kemencekamra, egy fügefafa, pár szőlőtő. Tisztaság és szegénység.

– Ez a te menedékhelyed?

– Ez. Áldd meg, Uram!
– Szólíts engem így: „fiam”. És imádkozz, te, aki tudod, mi egy anya fájdalma, hogy az én Anyámnak is legyen vigasza fájdalmában. Isten veled, anya! Megáldalak az igaz Isten nevében.
És Jézus fölemeli kezét, és megáldja a kis hajlékot, majd lehajol, átöleli a kis öregasszonyt, szívére szorítja, és megcsókolja a – kevés, rövid, fehér hajszállal fedett – fején. Az pedig sír, és ajkait végighúzza Jézus kezein, hódol előtte, szereti...

(6-774)

Ő a szegények barátja

Pünkösöd ünnepén a vének, írástudók, törvénytárgyosok és farizeusok a templomőrséget küldik Jézus letartóztatására. A nép azonban Jézus védelmére kel:

– Ne merjete a Mesterhez nyúlni! Megértettétek? Ti a mi elnyomóink vagytok, Ő a szegények barátja. Ti a mi megrontóink, Ő a mi üdvösségünk. Ti álnokok, Ő jóságos...

Zavargás támad, mire odasietnek a római katonák. Amikor megtudják, mi történt, elzavarják a templomőrséget.

Jézus tovább beszél, és alaposan megválaszol egy képmutató farizeusnak, Helkiásnak, aki utána meghívja őt házába, az apostolokkal együtt. Jézus ki akar térni a meghívás elfogadása elől, de amikor a farizeus erőlteti, figyelmezteti őt, hogy szívébe lát, és házában is megmondja neki az igazságot. Ezen a lakomán hangzanak el azok a szigorú szavak, amelyeket röviden Máté (23,13-36) és Lukács (11,37-52) is megörökített. A történet részleteit lásd P 7,256-261 és Jd 7,305-308.)

(6-788)

Nem sokkal később a Jerikóba vezető úton találkozik egy beteg szamaritánussal, aki koldul. Meggyógyítja őt. (Jcs 3,116-120.)

(6-814)

Vagyonom felét a szegényeknek adom

Amikor Zakeus megtért, miután megvendégelte Jézust, odamegy hozzá. Karjában egy súlyos ládikát tart. Az asztalra helyezi, közel Jézushoz, és így szól:

– Mester... beszéltek nekem rólad. Jó ideje. Egy napon te sok igazságot mondtál egy hegyen, amelyet a mi törvénytudóink már nem tudnak mondani. Ezek megmaradtak szívemben... és azóta gondolok rád... Majd elmondták nekem, hogy jóságos vagy, és nem utasítod el a bűnösöket. Én bűnös ember vagyok, Mester. Úgy mondták nekem, hogy te meggyógyítod a betegeket. Én a szívemben vagyok beteg, mert csaltam, uzsoráskodtam, mert bűnös szenvedélyben éltem, tolvaj voltam, kemény voltam a szegényekhez. De most, nézd, meggyógyultam, mert szóltál hozzám. Odajöttél hozzám, és elmenekült az érzékiség és a gazdagság ördöge. S én máától fogva a tied vagyok, ha nem utasítasz el. És annak kimutatására, hogy újjászületek benned, íme, megfosztom magamat gonoszul szerzett vagyonomtól. Vagyonom felét neked adom, a szegények számára, másik felét pedig arra fordítom, hogy négyszeresen adom vissza azt, amit csalással vettem el. Majd utána, miután mindenkinek visszaadtam, ami az övé, követni foglak, Mester, ha megengeded...

– Akarom ezt. Jöjj! Azért jöttem, hogy megmentsek és a Világossághoz hívjak. Ma Világosság és Üdvösség érkezett szíved hajlékába. Azok, akik ott, a kerítésen túl, zúgolódnak, amiért megigazulttá tettelek, és lakomához ültem veled, elfelejtik, hogy te ugyanúgy Ábrahám fia vagy, mint ők, s hogy én azért jöttem, hogy megmentsem az elveszettet, és életet adjak a lélekben holtaknak. Jöjj, Zakeus! Te jobban megértetted szavamat, mint oly sokan, akik csak azért jönnek utánam, hogy bevádolhassanak. Ezért mostantól fogva velem leszel.

(6-824)

Én a barát vagyok...

Jézus megint föl akarja keresni Ezdrelon síkságán Johanána földműveseit. Közben azonban Johanána Jézus ellenségévé vált, és súlyos büntetés terhe mellett megtiltotta nekik, hogy szóba álljanak Jézussal. Júdás tudja ezt, ezért azt tanácsolja Jézusnak:

– Ne menj oda!
– Várnak engem: Üzentem nekik, hogy jövök. Szívük ünnepel. Én a Barát vagyok, aki azért jön, hogy megvigasztalja őket...

– Odamész majd egy más alkalommal. Bele fognak nyugodni ebbe – mondja Júdás, vállat vonva.

– Te nem nyugszol bele olyan könnyen, amikor nem teljesül, amiben reméltél.

– Az én ügyeim komolyak. Az övéké...

– És mi komolyabb, nagyobb, egy szív kialakításánál, megvigasztalásánál? Az ő szívükből mindenki el akarja távolítani a békét és a reményt... És csak egyetlen reményük van: a jövő élet reménye. És csak egy segítségük van az oda jutáshoz: én. Nem. Elmegyek hozzájuk, még akkor is, ha kövekké várnak!

– Ne, testvérem! Ne, Uram! – mondja együtt a Zelóta és Jakab, Alfeus fia. – Csak arra szolgálna, hogy megbüntessék ezeket a szegény szolgákat. Te nem hallottad. De Johanána azt mondta: „Eddig eltűrtem, de többé nem tűröm el! És jaj annak a szolgának, aki hozzá megy, vagy fogadja Őt! Ő gonosztevő, ördög. Nem akarok romlott egyéneket házamban.” És egy társának azt mondta: „Még ha meg kell ölnöm Őt, akkor is kigyógyítom ezt az átkozottat ördögi megszállásából!”

Jézus gondolkozva, és szenvedve, lehajtja fejét. Látni lehet rajta, hogy szenved... A többieknek fáj ez, de mit tehetnek? Tamás gyakorlatias nyugalma oldja meg a helyzetet:

– Tegyük így: Maradjunk itt napnyugtáig, hogy ne sértsük meg a szombatot. Közben egy közülünk odalopózik a házhoz, és azt mondja: „Az éjjel közepén, a forrásnál, Szeferin kívül.” És mi, napnyugta után, odamegyünk, és ott várjuk őket a kis erdőnél, a hegy lábánál. A Mester beszél ezekkel a szegényekkel, megvigasztalja őket, és hajnalban ők visszatérnek házukba, és mi pedig, a dombon keresztül, Názáretbe megyünk.

Jézus jóváhagyja Tamás tervét, és ő Andrással együtt elindul. Jézus pedig a többiekkel együtt folytatja útját a másik irányban.

(7-933)

– Eljönnek? – kérdezi Máté, társaitól, akik egy tölgyfaerdőben ülnek, Szeferi közelében.

– Megígérték. És eljönnek. – válaszolja András.

– Legalábbis némelyikük. Elindultak az első őrsgváltás közepén (este fél nyolc tájban), és itt lesznek a második elején (kilenc óra körül) – mondja Tamás.

– Később – mondja Tádé.

– Minekünk három órába se telt az út – veti ellen András.

– Mi erősek vagyunk. Ők gyöngék, és az asszonyok is velük lesznek – válaszolja ismét Tádé.

– Hacsak észre nem veszi ezt az uruk! – sóhajt fel Máté.

– Nincs veszély. Elment Jezraelbe, vendégségbe egy barátjához. A felügyelő ott van. De ő is eljön, mert ő nem gyűlöli a Mestert – mondja Tamás.

– Őszinte az az ember? – kérdezi Fülöp.

– Igen. Mert nincs oka arra, hogy ne legyen az.

– Eh! Hagy elnyerje urának kegyeit, és...

– Nem, Fülöp. A szüret után Johanána elbocsátja, éppen azért, mert ő nem gyűlöli a Mestert – válaszolja András.

– Ki mondta ezt nektek? – kérdezik többen.

– Ő, és a földművesek, külön-külön. És amikor az emberek két különböző osztálya ugyanazt mondja, az annak a jele, hogy az igazat mondják. A földművesek sírtak amiatt, hogy a felügyelő elmegy. Ő nagyon emberséggé vált. És ő azt mondta nekünk:

– Férfi vagyok, és nem egy bábu. Tavaly azt mondta nekem: „Tiszteld meg a Mestert, közelítsd meg, légy híve!” Engedelmeskedtem. Most azt mondja nekem: „Jaj neked, ha szereted ellenségemet, és megengeded, hogy ők szeressék Őt. Nem akarom, hogy megátkozzák földjeimet azért, mert fogadtam azt az átkozottat!” De most, miután megismertem Őt, hogyan érezhetném igazságosnak ezt a parancsot? Megmondtam uramnak: „Tavaly máshogy beszéltél, Ő pedig mindig ugyanaz.” Rám ütött. Azt mondtam neki: „Nem vagyok rabszolga. De, még ha az volnék, akkor se uralkodhatnál gondolataimon. Én szentnek tartom azt, akit te átkozottnak mondasz.” Erre megint megütött. Ma reggel azt mondta nekem: „Izrael átkozottja erre jár. Jaj neked, ha áthágod parancsodat! Nem leszel többé szolgám!” Azt válaszoltam neki: „Jól mondtad. Nem leszek többé a szolgád. Keress egy másikat, a te szíved szerintit, aki elrabolja javaidat úgy, amint te elrabolod mások lelkét.” A földre taszított engem, és megvert... De amint befejeztük az ezévi munkát, októberben szabad leszek. Sajnálom, ezek miatt... és a földművesekre mutatott – beszéli el Tamás.

– De hol láttad őt?...

– Az erdőben, mintha rablók lettünk volna. Mihály, akivel beszéltünk, értesítette őket, és ő is eljött, még véresen, és külön-külön eljöttek a szolgák és a szolgálók... – mondja András.

– Hm! Júdásnak igaza volt! Ő ismeri a farizeus lelkületét... – jegyzi meg Bertalan.

– Júdás túl sok dolgot tud! – mondja Jakab, Zebedeus fia.

– Hallgass! Meghallhat téged! – tanácsolja Máté.

– Nem. Elment, azt mondva, hogy álmos, és fáj a feje... – válaszolja Jakab.

– Hold! Hold az égbolton és az ő fejében. Így van: változékonyabb a szélnél – vélekedik Péter, aki eddig hallgatott.

– Eh, igen! Szép szerencsétlenség köztünk! – sóhajt fel Bertalan.

– Nem. Ne így mondd! Nem szerencsétlenség! Hanem alkalom megszentelődésünkre... – mondja a Zelóta.

– Vagy elkárhozásunkra, mert elveszítjük miatta erényeinket... – mondja határozottan Tádé.

– Egy szerencsétlen! – mondja szomorúan András.

Egy ideig csendben vannak. Utána Péter kérdi:

– A Mester még imádkozik?

– Nem. Jánossal és testvérével az úton várja a földműveseket. Talán utoljára látja őket – válaszolja a Zelóta.

– Miért utoljára? Miért? Ne mondd ki ezeket a szavakat! Szerencsétlenséget hozóknak látszanak! – mondja idegesen Tádé.

– De látod... Mindinkább üldöznek minket... Nem tudom, mit fogunk tenni a jövőben...

– Simonnak igaza van... szép dolog lenne, ha mindnyájan lelkiesek lennénk... De... ha meg lenne engedve egy kis... emberi elgondolás... egy kis védelem Klaudia részéről, az nem lenne rossz – mondja Máté.

– Nem. Jobb, ha egyedül vagyunk... és főleg, ha nem érintkezünk egyáltalán a pogányokkal. Én... nem helyeslem azt – mondja határozottan Bertalan.

– Én is csak kevéssé... De... A Mester azt mondja, hogy tanításának ki kell terjednie az egész világra. És hogy nekünk kell azt elterjesztenünk... Mindenütt elvetve szavait... És akkor meg kell közelítenünk a pogányokat és a bálványimádókat... – mondja Tádé.

– A tisztátalanokat. Nekem ez szentségtörésnek tűnik. Disznók elé vetni a Bölcsességet...

– Nekik is van lelkük, Bertalan! Te megszántad tegnap azt a leányt... (Arankáról van szó, akit Jézus kimentett római ura hatalmából.)

– Mert... az egy... egy semmi, amit ki kell alakítani. Olyan, mint egy újszülött... De a többiek! És azonkívül, ő nem római...

– Azt hiszed, hogy a gallok nem bálványimádók? Nekik is kegyetlen isteneik vannak. Te meg fogod közelíteni őket, ha oda kell menned, megtérítésükre.

– De nem tartoznak Izrael megszenteltségételenítői közé. Én sose fogok prédikálni Izrael ellenségeinek, se a mostaniaknak, se a régieknek.

– Akkor... nagyon messzire kell menned, az északi népek közé, mert... Izrael ellensége minden körülötte lévő nép – mondja Tamás.

– Elmegyek messzire... De, íme a Mester! Menjünk eléje! Mennyi nép! Mindnyájan eljöttek! Még a gyermekek is...

– A Mester boldog lesz...

Csatlakoznak a Mesterhez, aki nehezen tud csak előre haladni a mezőn, oly szorosan körülveszik Őt.

– Júdás még távol van? – kérdezi Jézus.

– Igen, Mester. De ha akarod, idehívjuk...

– Nem szükséges. Hangomat meghallja ott is, ahol van. És szabad lelkiismerete beszél hozzá, saját szavával. Nincs szüksége rá, hogy a ti hangotok csatlakozzék hozzá, és kényszerítse akaratát. Jöjjetek, üljünk le itt, ezekkel a testvéreinkkel! És bocsássátok meg nekem, ha nem tudok szeretetlakomát adni nektek!

Leülnek Jézus köré, aki a központban van, körülötte az összes gyermekkel, akik bizalmasan hozzá simulnak.

– Áldd meg őket, Uram! Hogy ők meglássák azt, amit mi vágyakozunk meglátni. Hogy szabadon szerethessenek téged! – kiáltja egy asszony.

– Igen. Ettől is megfosztanak minket. Nem akarják, hogy szavaid lelkünkbe hatoljanak. És most még azt is meggátolják, hogy lássunk téged, megtiltva neked, hogy idejőjjél... és többé nem részesülünk szent szavaiddal! – sóhajt fel egy öreg.

– Így elhagyatott bűnösökké válunk. Te a megbocsátást tanítottad nekünk... oly szeretettel voltál irántunk, hogy el tudtuk viselni rosszindulatú urunkat... De most... – mondja egy ifjú.

– Ne sírjatok! Én nem fosztalak meg titeket szavaimtól. El fogok még jönni, ameddig csak tudok...

– Nem, Mesterünk és Urunk. Ő gonosz, akárcsak barátai. Árthatna neked, miattunk. Mi meghozzuk az áldozatot, amit elvesztéted jelent, nehogy fájdalommal azt kelljen mondanunk: „Miattunk fogták el.”

– Igen, mentsd meg magadat, Mester!

– Ne féljete! Olvashatjátok Jeremiásban (36,1-32) hogyan mondta titkárának, Bárukknak, hogy írja le azt, amit az Úr diktált neki, és menjen, olvassa fel az írást azok előtt, akik összegyűltek az Úr házában, olvassa fel a próféta helyett, aki börtönben volt, s azért nem tudott odamenni. Így teszek én is. Sok hűséges Báruk van apostolaim és tanítványaim között. Ők eljönnek majd, hogy elmondják nektek az Úr szavait, és hogy lelketek ne vesszen el. És engem nem miattatok fognak elfogni, mert a Magasságos Isten elrejt engem szemük elől mindaddig, amíg el nem érkezik az óra, amelyben Izrael Királyát be nem kell mutatni a népnek, hogy megismerje Őt az egész világ.

És ne féljete attól sem, hogy elvesztitek bennetek lévő szavaimat. Ugyancsak Jeremiásban olvashatjátok azt is, hogy miután Jojakim, Júda királya, elégette a tekercset, remélve, hogy ezzel megsemmisíti az örök és igazmondó szavakat, Isten diktálása megmaradt, mert az Úr azt parancsolta a prófétának: „Vegyél egy másik tekercset, és írd le mindazt, ami a király által elégetett tekercsben volt.” És Jeremiás adott egy tekercset Bárukknak, amelyen még nem volt semmiféle írás sem, és ismét elmondta titkárának az örök szavakat, és még másokat is, az

előzők kiegészítésére, mert az Úr helyrehozza az ember által okozott károkat, amikor az a helyrehozatal a lelkek javára válik, és nem engedi meg, hogy a gyűlölet megsemmisítse a szeretet művét.

Nos, tehát, ha engem, aki egy szent szavakkal teli tekercshez hasonlítok, megsemmisítenének, gondoljátok, hogy az Úr hagyna titeket elveszni, más tekercek segítségével, amelyekben az én szavaim lesznek és azoké, akik rólam tanúskodnak, elmondva azt, amit én nem tudtam elmondani, mert erőszakkal rabul ejtettek és megsemmisítettek? És azt hiszitek, hogy az, ami rá van nyomva szívetek lapjaira, megsemmisülhet az idők folyamán? Nem. Isten angyala megismétli majd nektek azokat a szavakat, frissen tartva lelketekben, amely vágyakozik a Bölcsesség után. De nemcsak ezt teszi, hanem megmagyarázza nektek azokat, hogy bölcsenek legyetek Mesteretek szavait illetőleg. Szenvedéstekek pecsétjével lepecsételitek azokat. Sose veszhet el az, aki ellenáll az üldöztetésben is! Nem veszhet el. Én mondom nektek.

Isten nem törli el ajándékát. Csak a bűn semmisíti meg azt. De ti biztosan nem akartok vétkezni, nemde, barátaim?

– Nem, Urunk! Az azt jelentené, hogy a másvilágon is elvesztenénk téged – mondják sokan.

– De bűnbe visznek minket. Megparancsolták nekünk, hogy többé ne lépjünk ki szombatot a földekről... és többé nem lesz húsvét számunkra. Tehát bünt fogunk elkövetni... – mondják mások.

– Nem. Ti nem követtétek el bünt. Ő követi el. Csak ő, aki megsérti Isten jogait és Isten gyermekeinek jogait, és nem engedi, hogy azok szeretettel megöleljék és megvigasztalják egymást a tanítás által, az Úr napján.

– De ő jóváteszi azt a sok bőjttel és felajánlással. Mi nem tehetjük ezt, mert túl kevés az élelmünk a fáradozásunkhoz viszonyítva, és nincs mit felajánlanunk... Szegények vagyunk.

– Ti azt ajánljátok fel, amit Isten értékeli: szíveteket. Izajás, Isten nevében beszélve a képmutató bűnbánókhoz, azt mondja (58,1-12): „Még böjtölésnek napján is csak a hasznot keressétek, és sanyargatjátok munkásaitokat. Veszekedés és perlekedés közt böjtöltök, és ököllet ütitek le a szegényt. Bizony, mostani böjtölésnek soha nem szerezhettek meghallgatást a magasságban. Talán az ilyen böjt tetszik neked, és ilyen az a nap, amelyen az ember megsanyargatja magát? Zsákot meg hamut teríttek magatok alá: ezt nevezitek ti böjtnak, olyan napnak, amely tetszik az Úrnak? Tudjátok, milyen az a böjt, amelyet én kedvelek? Ezt mondja Isten, az Úr: Törd össze a jogtalan bilincseket, és oldd meg az iga köteleit! Bocsásd szabadon az elnyomottakat, törj össze minden igát! Törd meg az éhezőknek kenyeredet, és a hajléktalan szegényt fogadd be házádba! Ha mezítelen látsz, öltöztess föl, és ne fordulj el embertársaid elől!”

De Johanána nem ezt teszi. Ti, munkásokkal, amely őt gazdaggá teszi, az ő hitelezői vagytok, és ő rosszabbul bánik veletek, mint a nem fizető adósokkal, és fennhangon fenyeget titeket, és felemeli kezét, hogy lesújtson rátok. Nem irgalmas hozzátok, hanem megvet titeket, mert szolgák vagytok. De a szolga épp olyan ember, mint az úr, és ha kötelessége is a szolgálat, joga is van ahhoz, hogy megkapja azt, amire minden embernek szüksége van, mind az anyagiakban, mind a lelkiekben. Nem tesz eleget a szombatnak az, aki bár a zsinagógában tölti azt, ugyanazon a napon leláncolja és áloéval (balzsamozásra szolgáló fűszer) itatja testvéreit. Ti töltsétek a szombatot azzal, hogy az Úrról beszéltek egymással, és az Úr köztetek lesz. Ti bocsássatok meg, és az Úr megdicsőít titeket!

Én vagyok a Jó Pásztor, aki megkönyörül minden juhon. De különös szeretettel szeretem azokat, akiket a bálványimádó pásztorok megvertek azért, hogy eltávolítsák őket az én utamról. Ezek számára inkább jöttem, mint bárki más számára. Mert az én Atyám és a tiétek, megparancsolta nekem: „Legeltesd ezeket a levágásra szánt bárányokat, akiket uraik irgalmatlanul lemészárolnak és eladnak, azt mondva: »Meggazdagodtunk!«, és akik iránt pásztoraik nem éreztek részvétet.”

Nos, én legeltetni fogom a levágásra szánt nyáját, szegény népem, és gonoszságukban magukra hagyom azokat, akik lesújtanak rátok, és akik lesújtanak a gyermekei miatt szenvedő Atyára. Én kinyújtom karomat Isten gyermekeinek kicsinyei felé, és magamhoz vonom őket, hogy részesüljenek dicsőségemben.

Ezt ígéri meg az Úr, a próféták szája által, akik magasztalják az én irgalmamat és hatalmamot, mint a Pásztorét. És én közvetlenül megígérem ezt nektek, akik szerettek engem. Én gondoskodni fogok nyájamról. Azoknak, akik azzal vádolják a jó juhokat, hogy zavarossá teszik a vizet, és tönkreteszik a legelőt azáltal, hogy hozzám jönnek, azt mondom: „Ti vonuljatok hátra! Ti vagytok azok, akik miatt hiányzik a víz, és kiszárad, gyermekeim legelője. De én más legelőkre vittelek és foglak vinni titeket. Olyan legelőkre, amelyek kielégítik a lelket. Meghagyom nektek (urak) a legelőket, nagy hasatok számára, meghagyom nektek a keserű forrásokat, amelyeket ti fakasztottatok, és én elmegyek ezekkel, elválasztva Isten igazi juhait a hamisaktól, és bárányaimat többé semmi sem fogja gyötörni, hanem örökké örvendeznek majd az ég mezőin.”

Tartsatok ki, kedves gyermekeim! Még egy kis türelemmel viseljétek el úgy, amint én elviselem. Legyetek hűségesek, tegyétek meg azt, amit igazságtalan uratok megenged nektek. És Isten úgy ítél majd, hogy mindent megtettetek, és mindenért megjutalmaz titeket. Ne gyűlöljétek, akkor sem, ha minden összeesküdik ellenetek, hogy gyűlöletre tanítson titeket! Bízatok Istenben! Látjátok: Jónás megszabadult szenvedéseitől, és Jabé eljutott a szeretethez. De az Úr úgy tesz veletek is, részben ebben az életben, teljesen pedig a másokban, amint tett az öreggel és a gyermekkel.

Nincs nálam más a pénzen kívül, hogy nektek adjam, és anyagi helyzeteteken némiképpen könnyítsek. Nektek adom. Add nekik, Máté! Hogy elosszák maguk között. Sok pénz, de mindig kevés számotokra, akik oly sokan vagytok, és sokat nélkülöztök. De nincs másom... Más anyagi segítségem. De nektek adom szeretetemet, hatalmamot, hogy mint az Atya Fia, kérjem számotokra a végtelen természetfeletti kincseket, és megvigasztaljalak titeket sirástokban, és megvilágítsam a titeket körülvevő sötétséget. Ó, Isten, ragyogóvá teheti a szomorú életet! Egyedül Ő! Egyedül Ő!

És én azt mondom:

– Atyám, értük imádkozom hozzád. Nem a világ boldogjáiért és gazdagjaiért imádkozom. Hanem ezekért, akiknek nincs másuk, csak te és én. Tedd, hogy ők nagyon előre haladjanak a lélek útjain, hogy minden vigasztalást elnyerjenek a mi szeretetünkben, és adjuk meg nekik a szeretettel, a mi végtelen szeretetünkkel, hogy elteljenek napjaik békével és nyugalommal, a természetfeletti erő által kapott bátorsággal, hogy a világtól elszakadva, a mi szeretetünk révén el tudják viselni kálváriájukat, és haláluk után birtokoljanak téged, minket, a végtelen boldogságot.

Jézus felállva imádkozott, miután óvatosan megszabadította magát a gyermekektől, akik neki támaszkodva elaludtak. Fenséges és kedves, miközben imádkozik.

Most leereszti tekintetét, és azt mondja:

– Elmegyek. Ideje, hogy kellő időben visszaérkezzetek házaitekhez. Még látjuk majd egymást. És elhozom Marciámot. De akkor is, amikor majd nem tudok többé eljönni, Lelkem mindig veletek lesz, és ezek az apostolaim úgy fognak szeretni titeket, amint én szerettelek. Az Úr áldása legyen rajtatok! Menjétek! – És lehajol, hogy megsimogassa az alvó gyermekeket, és engedí, hogy a szegény tömeg, amely nem tud elszakadni tőle, kifejezze érzelmeit...

De végül mindenki útra kél, és a két csoport elválik egymástól, miközben a hold lenyugszik, és ágakat kell gyújtaniuk, hogy megvilágítsák az utat. És a még nedves ágak csípős füstje jó mentség a könnytől fénylő szemekre...

Jézus, később valóban visszatér hozzájuk, Marciámmal, éppen időben ahhoz, hogy Marciám öregapja az Ő karjaiban haljon meg. Ezt részletesen megtaláljuk a Gy 6, 284-290. és P 8,291-297.

Jézus a galileai Betlehem felé menve apostolaival és a nőtanítványokkal, csodálatos módon elolt egy tüzet, amely egy szegény falut megsemmisítéssel fenyeget. Utána példabeszédet mond nekik a tűz hatásáról: P 7,287-290.

(6-996)

4. füzet – A koldusok barátja

Áldd meg munkánkat!

Jézus felkeres a Meron-tó mellett, egy öreg házaspárt. (M 6,233-236) Az ott egybegyűlt szőlőmunkásoknak mondja:

– Azt mondták nekem: „Jöjj, Jézus, áldd meg az ember munkáját!” És eljöttem. Isten nevében megáldom azt. Mert minden munka, ha becsületes, megérdemli az Örök Úr áldását. De azt mondtam: az első feltétele annak, hogy elnyerjétek Isten áldását, az, hogy minden cselekedetetekben becsületesek legyetek.

Nézzük meg most együtt, mikor és hogyan becsületesek a cselekedetek. Akkor azok, amikor az Örök Isten lelkének jelenlétét tudatosítva végzik azokat.

Vétkezhet-e az, aki azt mondja: „Isten néz engem. Isten szeme rajtam van, látja cselekedetemnek minden részletét.” Nem. Nem képes vétkezni. Mert az Istenre gondolás üdvös gondolat, és jobban visszatartja az embert a bűntől, mint az emberi fenyegetés. De csak félnünk kell az Örök Istentől?

Nem! Idehallgassatok! Hallottátok: „Féld Uradat, Istenedet!” És a pátriárkák féltek, és féltek a próféták, amikor Isten Arca, vagy az Úrnak egy angyala megjelent az igaz lelkeknek. És valóban, az isteni harag idejében a Természetfeletti megjelenésének félelmet kellett keltenie a szívekben. Ki ne félne a Hatalmastól, még akkor is, ha tiszta, mint egy, kisdéd. Attól, aki előtt örök ragyogásban állnak az Őt imádó angyalok, s leborulnak előtte a mennyei alleluját énekelve. Isten kegyesen eltakarja a kibírhatatlan angyali tündöklést, amely megvakítaná az emberi szemet és értelmet. Milyen lesz akkor Isten látása?

De csak addig tart ez a félelem, ameddig a harag ideje van. Amikor annak helyét átveszi Izrael Istenének békéje, Ő azt mondja: „Megesküdtem. És megtartom szerződésemet. Íme az, akit küldök, és én vagyok, bár nem én, hanem Szavam, aki testté lesz, hogy a Megváltó legyen.” Akkor a szeretetnek kell felváltania a félelmet. Csak az Örök Isten szeretete ad örömet, mert eljött a béke korszaka a földre, a békéé Isten és az ember között. Amikor a tavaszi szelek szétszórják a szőlővirág porát, még félnie kell a szőlőművesnek, mert sok baj érheti a szőlőt, a viharoktól kezdve a férgekig. De amikor eljön a szüretelés vidám órája, akkor íme, megszűnik minden félelem, és örvendezik a szív a szüret biztosságában.

A próféták által előre megjövendölt sarja Jessze törzséből eljött. Most köztetek van. A legjobb szőlőfűrt, amely elhozza nektek az Örök Bölcsesség nedűjét, és nem kér mást, csak azt, hogy szedjék le, és préseljék ki, hogy borrá legyen az emberek számára. Végtelen öröm bora azok számára, akik isznak belőle. De jaj azoknak, akik visszautasítják ezt a bort, miután felajánlották nekik, és jaj azoknak, akik, miután élvezték azt, visszautasítják, vagy a Mammon ételleivel vegyítik magukban.

Most visszatérek az első gondolathoz. Isten áldásának első feltétele, hogy mind a szellemi, mind a testi munkában becsületes legyen a szándék.

Becsületes az, aki azt mondja: „Én azért tartom meg a Törvényt, mert hűséges vagyok Istenhez, nem pedig azért, hogy az emberek dicsérjenek érte.” Becsületes az, aki azt mondja: „Én nem a csodákért követem Krisztust, amelyeket művel, hanem tanácsai miatt, amelyek az örök életet adják nekem.” Becsületes az, aki azt mondja: „Én nem nyereséget sóvárogva dolgozom, hanem azért, mert Isten a munkát is megszentelésünk eszközének szánta, annak jellemet alakító, önmegtagadást kívánó, a jóban megőrző és felemelő értéke által. Azért dolgozom, hogy segítsen felebarátomat. Azért dolgozom, hogy visszatükrözzem Isten csodáit. Istenét, aki egy búzaszemből kalászt csinál, egy szőlőmagból nagy szőlőtőt, egy kis dióból fát,

és belőlem, emberből, szegény semmiből, akit az Ő akarata hozott létre a semmiből, az Ő segítőtársát alkotja meg, szüntelen munkájához, hogy állandósítsa a gabonát, a szőlőt, a gyümölcsöket és benépesítse emberekkel a földet.”

Vannak emberek, akik úgy dolgoznak, mint a teherhordó állatok. Nincs más vallásuk, csak az, hogy növeljék vagyonukat. Meghal mellettük egy kevésbé szerencsés társuk a nélkülözéstől vagy a fáradtságtól? Ennek a szerencsétlennek a gyermekei éhen halnak? Mit számít ez annak, aki mohón gyűjti a vagyont? Vannak mások, akik még keményebb szívűek, nem dolgoznak, de másokat dolgoztatnak, és ők felhalmozzák a mások verítékével szerzett vagyont. Mások pedig eltékozzák azt, amit fősvényen kicsikartak mások fáradtságából. Ezek számára igazán nem becsületes a munka. És ne mondjátok: „Isten azonban megvédi őket.” Nem. Nem védi meg őket. Ma diadalmaskodnak. De hamarosan lecsap rájuk Isten szigora, amely a földön, vagy az örökkévalóságban emlékezteti őket a parancsra: „Én vagyok a te Urad, Istened. Szeress engem, jobban, mint bármi mást, és szeresd felebarátodat, mint tenmagadat!” Ó, akkor, amikor ezek a szavak visszhangoznak az örökkévalóságban, rettenetesebbek lesznek a Sinai villámainál!

Sokat, nagyon sokat mondtak nektek. Én csak ezt az egyet mondom: „Szeressétek Istent! Szeressétek a felebarátot!” Ezek olyanok, mint a munka, amely termékenyvé teszi a friss hajtást, megművelve a földet a szőlőtő körül, tavasszal. Isten és a felebarát szeretete olyan, mint a borona, amely megtisztítja a földet az önzés és a káros szenvedélyek gyomjától. Olyan, mint a kapa, amely a friss hajtás körül árkot ás, hogy elszigetelje az élősdi növényektől, és táplálja a friss vízzel. Olyan, mint a metszőolló, amely levágja a fölöslegeseket, hogy összesűrítse, és oda irányítsa a nedveket, ahol gyümölcs terem. Olyan, mint a zsinór, amely összetartja, és egy erős karóhoz köti. Végül olyan, mint a napsugár, amely megérleli a jóakarát gyümölcsseit, és azok gyümölcsözők lesznek az örök életre.

Most örvendtek, mert ez az év jó volt, bőséges az aratás és nagyon jó a szüretelés. De igazán mondom nektek, hogy ez a ti örömetök kisebb, mint a. legkisebb homokszem, összehasonlítva a végtelen örömmel, amelyben részesültök, amikor az Örök Atya azt mondja majd nektek: „Jöjjetek, termékeny hajtásaim, amelyeket beoltottak az igazi Szőlőtőbe! Ti áldozatosan végeztetek minden munkát, akkor is, ha fáradalmas volt, hogy nagy termést kapjatok, és most hozzám jöttök, telve az irántam és a felebarát iránt való szeretet édes nedvével. Virágozzatok kertemben az örökkévalóságon keresztül!

Törekedjete erre az örök öröme! Hűségesen igyekezzetek elérni ezt a jót! Hálásan áldjátok az Örökkévalót, aki segít titeket abban, hogy elérjétek! Áldjátok Őt a kegyelemért, hogy Szavában részesülhettetek! Áldjátok Őt a jó termésért! Hálásan szeressétek az Urat, és ne féljétek! Isten százat ad egyért annak, aki szereti Őt.

Jézus befejezné beszédét, de mindnyájan kiáltják:

– Áldj meg minket! Áldj meg minket! Áldásod legyen rajtunk!

És Jézus feláll – mert eddig ülve beszélt hozzájuk – kitarja karját, és erős hangon mondja:

– Áldjon meg titeket az Úr, őrizzen titeket, mutassa meg nektek arcát, és legyen irgalmas hozzátok! Fordítsa felétek az Úr az arcát, és adja nektek békéjét! Az Úr neve legyen a szívetekben, házatokban, földetekben!

A kis sereg örömmel kiált fel, és éljenzi a Messiást.

(2-440)

(Ez a fejezet időrendben a 27. oldal után következik.)

A koldusok barátja

Nyilvános működésének harmadik évében Jézus ellátogat a Genezáreti-tó keleti partján fekvő Hippoba. A vasártéren összegyűlt tömegnek beszél, miután a vásár befejeződött:

– Ez a város gazdag, és virágzik. Legalábbis ez a része. Látom, hogy ruhátok tiszta és szép. Arcotok jól táplált, pirosposzsgás. Minden azt mondja nekem, hogy nem nyomorogtok. Kérem tőletek, hogy azok, akik ott siránkoznak, Hippoból valók-e, vagy alkalmi koldusok, aki más helyekről jöttek ide segítségért? Legyetek őszinték...

– Íme. Megmondjuk neked, jóllehet a feddés már kitűnik szavaidból. Néhányan máshonnan jöttek, legtöbbször azonban Hippoban él.

– És nincs számukra munka? Láttam, hogy sokan építkeznek itt, és kellene munkának lennie mindnyájuk számára.

– Szinte mindig rómaiak azok, akik a munkásokat szerződtetik...

– Szinte mindig. Jól mondtad. Mert láttam, hogy az itteni lakosok is felügyelnek a munkára. És a munkások között láttam sok olyant, akik nem idevalósiak. Miért nem segítitek elsősorban a városbelieket?

– Mert... nehéz itt dolgozni. A rómaiak szép utakat építettek, és fáradságos volt idehozni a köveket és megnyitni az utat... És sokan megbetegedtek és megrokkantak... és most koldulnak, mert többé nem képesek dolgozni.

– De ti élvezitek munkájuk eredményét?

– Kétségtelenül, Mester! Nézd, milyen szép, kényelmes a város, bőséges vízzel a víztartályokban, amelyek mélyek. Szép utak kötnek össze minket a többi gazdag várossal. Nézd, mily szilárd építmények! Nézd, mennyi munkás! Nézd...

– Mindent látok. És ezeket a dolgokat azok segítették megépíteni, akik most siránkozva koldulnak kenyérért? Igen, mondjátok? De akkor ti, akik örvendtek annak, amihez ők segítettek hozzá titeket, miért nem adtok nekik egy darabkát örömtökből? Kenyeret anélkül, hogy kérnék. Alvóhelyet, hogy ne legyenek kénytelenek megosztani a barlangokat a vadállatokkal. Segítséget betegségükben, hogy meggyógyulva ismét dolgozni tudjanak valamiképpen, és ne legyenek tétlenségre kényszerítve, ami megalázza és bántja őket. Hogyan ülhetek megalégedve asztalhoz, és oszthatjátok szét örvendezve az ételt nevető gyermekeitek között, amikor tudjátok, hogy közel hozzátok éheznek embertársatok? Hogy mehettek nyugovóra a jól elkészített ágyba, amikor tudjátok, hogy kint, az éjszakában, fedél nélkül vannak az emberek, és nem tudnak lepihenni? Nem égeti lelkiismereteket az a pénz, amit bezártok páncélszekrényetekbe, tudva, hogy sokaknak egy fillérjük sincs, amin kenyeret vehetnének?

Azt mondtátok nekem, hogy hisztek a Magasságbeli Úrban, megtartjátok a Törvényt, hogy ismeritek a prófétákat és a Bölcsesség könyveit. Azt mondtátok nekem, hogy hisztek bennem, és vágyakoztok tanításomra. De akkor jó szívre van szükségetek, mert Isten a szeretet, és előírja a szeretetet, mert a Törvény a szeretet, mert a próféták és a Bölcsesség könyvei tanácsolják a szeretetet és az én tanításom a szeretet tanítása. Az áldozatok és az imák hiábavalók, ha nem a felebaráti szeretet az alapjuk és az oltáruk. Főleg a rászoruló szegényt kell szeretni, a szeretet különböző megnyilvánulásaival. A kenyérrel; az ággal, a ruhákkal, a kényelemmel és a tanítással, az Istenhez vezetéssel. A nyomorúság megaláz, és a lélekből kivész miatta a Gondviselésbe vetett hit, amely üdvös, hogy ellen tudjanak állni az élet megpróbáltatásainak. Hogyan kívánhatjátok meg, hogy a nyomorgó mindig jóságos, türelmes, vallásos legyen, amikor látja, hogy azok, akik az élet jótéteményeiben részesültek, akikről az általános felfogás szerint a Gondviselő gondoskodott, keményszívűek, vallástalanok – mert vallásosságukból hiányzik az első és legfontosabb követelmény: a szeretet – türelmetlenek; és azok, akiknek mindenük megvan, nem bírják elviselni az éhezőknek még könyörgését sem? Néha szidják Istent és titeket? De ki viszi őket ebbe a bűnbe? Sose gondoltok arra, ti, e gazdag város gazdag

polgárai, hogy nagy kötelességek van: a Gondviselésről kell kioktatnotok cselekvésmódokkal az elhagyottakat?!

Hallottam, hogy azt mondtátok: „Mindnyájan tanítványaid akarunk lenni, hogy téged hirdessünk!” Mindnyájatoknak mondom: Íme, megtehetitek. Ezek, akik félénken jönnek, szegyenkezve, szakadozott ruhájukban. sovány arcukkal, ezek azok, akik várják a Jó Hírt, amely elsősorban a szegényeknek szól, hogy természetfeletti vigasztalásban részesüljenek. Reméljenek egy dicsőséges életben, jelenlegi szomorú életük után. Ti csekély anyagi megerőltetéssel tudjátok gyakorolni ezt. De nagyobb szellemi megerőltetésekbe kerül számotokra ennek a tanításomnak a követése, mert a gazdagság veszélyes az életszentségre és az igazságosságra. Ők mindenfajta fáradalmat elviselnek. Hiányzik a kenyérük, elégtelen a ruhájuk, nincs fedelük, s ez felveti bennük a kérdést: „Hogyan hihetem, hogy Isten az én Atyám, ha nem rendelkezem azzal, ami az ég madarainak megvan?” Felebarátjaik kemény szíve hogyan hitetheti el velük, hogy úgy kell szeretni őket, mint testvéreiket? A ti kötelességek, hogy tevékeny szeretetekkel biztosítsátok őket arról, hogy Isten az Atyjuk és ti az ő testvéreik vagytok. Világ gazdagjai, van Gondviselés, és ti vagytok az Ő szolgálói! Tekintsétek ezt a legnagyobb megtiszteltetésnek Isten részéről és az egyetlen eszköznek, amely megszenteli a veszélyes gazdaságot!

Tegyetek úgy, mintha mindannyian engem látnátok ezekben! Én vagyok bennük. Szegény akartam lenni és üldözött, hogy olyan legyek, mint ők. A szegény és üldözött Krisztus emléke a századokon keresztül természetfeletti fényt vet majd az ő szegényeire és üldözöttjeire, akik hozzá hasonlóak. Ez a fény megszeretteti őket, mint Krisztus másait. És valóban én vagyok az éhező a szegény koldusban, akinek szomját csillapítjátok, akit ruháztok, akinek szállást adtok. Én vagyok a szeretettel befogadott árvában. Én vagyok az aggastyánban, akit segítetek, az özvegyasszonyban, akit támogattok, a vándorban, akinek szállást adtok, a meggyógyított szegényben. Én vagyok a lesújtottban, akit megvigasztaltok, a kételkedőben, akit megnyugtattok, a tudatlanban, akit tanítottok. Ott vagyok, ahol szeretetet kapok. És mindazt, amit egy szegény testvérnek tesztek, akár anyagi, akár lelki segítséggel, nekem teszitek. Mert én vagyok a Szegény, a Lesújtott, a Fájdalmak Embere. És azért vagyok az, hogy minden embert meggazdagítsak, megörvendeztessek, részesítsek a természetfeletti életben. Sok ember nem tudja, hogy csak látszólag gazdag, és örömei is csak látszólagosak. Valójában teljesen nélkülözik az igazi gazdagságot és örömet, mert nélkülözik a Kegyelmet, az eredeti bűn következtében, amely megfosztja őket ettől. Ti tudjátok meg, hogy a megváltás nélkül nincs kegyelem, és kegyelem nélkül nincs öröm és Élet.

Én, hogy megadjam nektek a Kegyelmet és az Életet, nem királyként, vagy hatalmas úrként akartam születni, hanem szegényként, a nép gyermekeként, alázatosan. Semmit sem ér ugyanis a korona, a trón, a hatalom annak számára, aki az égből jön, hogy az égbe vezessen. Mindent jelent azonban a példa, amit egy igazi Mesternek kell adnia, hogy erőtejjé tegye tanítását. Mert többen vannak a szegények és a boldogtalanok, mint a hatalmasok és a gazdagok. Mert a Jóság: Irgalmasság.

Azért jöttem én, és az Úr azért kente fel Krisztusát, hogy hirdesse a Jó Hírt a szelídeknek, és meggyógyítsa a megtört szívűeket, szabadságot hirdessen a rabszolgáknak, kiszabadulást a foglyoknak, megvigasztalja azokat, akik sírnak. Azért jöttem, hogy Isten gyermekeivé tegyem őket, akik értenek ahhoz, hogy azok maradjanak mind az örömben, mind a fájdalomban. Azért jöttem, hogy vadnövényekből az Úr növényeivé változtassam át őket, az Ő bajnokaivá, az Ő dicsőségévé. Én vagyok mindenkinek mindene, és azt akarom, hogy mindenki velem legyen a mennyországban. Az megnyílik mindenkinek számára, hogy az igazságban élhessenek. Az igazság a Törvény szerinti életben és a szeretet gyakorlásában áll. Abba az Országba nem a népszámlálás jogán lépnek be, hanem a hősies életszentség által. Aki be akar lépni oda, kövessen engem, és tegye azt, amit én teszek: szeresse Istent mindenek felett, és embertársát, amint én szeretem őt. Ne káromolja az Urat, szentelje meg ünnepeit, tisztelje szüleit, ne

erőszakoskodják a hozzá hasonlóval, ne kövessen el házasságtörést, ne lopja meg felebarátját semmiféleképpen sem, ne tanúskodják hamisan, ne vágyakozzék arra, amije nincs, de ami másoknak van, hanem legyen megelégedve saját sorsával! Gondoljon mindig arra, hogy az élet mulandó, és ez az út és eszköz arra, hogy jobb és örök sorsa legyen. Szeresse a szegényeket, a lesújtottakat, a föld legkisebjeit, az árvákat, az özvegyeket, és ne legyen uzsorás! Aki ezt teszi, bármi legyen is nemzetisége és nyelve, életkörülménye és anyagi helyzete, beléphet az Isten Országába, amelynek én tárom ki számotokra kapuját.

Jöjjetek hozzám mindnyájan, ti jóakaratók! Ne féljetek amiatt, amik vagytok, vagy amik voltatok. Én vagyok a Víz, aki lemossa a múltat, és megerősít a jövőre. Jöjjetek hozzám ti, akik szegények vagytok a bölcsességben! Az én szavaimban van a bölcsesség. Jöjjetek hozzám, kezdjétek új életet, új felfogással! Ne féljetek attól, hogy nem értetek hozzá, nem tudjátok megtenni! Az én tanításom könnyen érthető, az én igám nem terhes. Én vagyok a tanítómester, aki nem kér fizetést, nem kér mást, csak szereteteket. Ha szerettek engem, szeretitek tanításomat, és azért felebarátaitokat is, és részetek lesz az Életben és az Országban.

Gazdagok, fosszátok meg magatokat a gazdagsághoz való ragaszkodástól! Vásároljátok meg vele az Országot, gyakorolva az irgalmas felebaráti szeretet minden cselekedetét! Szegények, fosszátok meg magatokat megalázottságotoktól, és járjatok Királyotok útján! Izajással mondom: „Szomjazók, jöjjetek a vízhez, és ha nincs is pénzetek, jöjjetek meríteni belőle”! (Iz 55,1) A szeretettel megveszitek a szeretetet, az el nem vesző ételt, azt az ételt, amely igazán kielégít és megerősít.

Én elmegyek, emberek, asszonyok, gazdagok és szegények, akik Hippoban éltek. Elmegyek, hogy engedelmeskedjem Isten akaratának. De azt akarom, hogy kevésbé szomorúan menjek el, mint ahogy ide beléptem. És a ti ígéretetek enyhíti szomorúságomat. Gazdagok, a ti saját javatokért, ennek a várostoknak az érdekében, legyetek, ígérjétek meg, hogy irgalmasok lesztek a jövőben a köztetek élő legkisebjeik iránt. Minden szép itt. De, amint egy fekete viharfelhő félelmetessé teszi a legszebb várost is, a ti szívetek keménysége úgy nehezedik rá, felhőként eltüntetve szépségét. Emlékezzetek vissza: Isten megígérte, hogy nem pusztítja el Szodomát, ha tíz igazat talál benne. (Ter 18,32) Ti nem ismeritek a jövőt. Én ismerem. Igazán mondom, a nyári jégesőnél is súlyosabb büntetést tartalmaz. Mentsétek meg városotokat igazságosságtokkal, irgalmasságtokkal! Megteszitek?

– Megtesszük, Urunk, a te nevedben. Beszélj, beszélj még nekünk! Keményszívű bűnösök vagyunk. De megmentesz minket! Te vagy az Üdvözítő! Beszélj!

– Veletek maradok estig. De cselekedeteimmal fogok beszélni. Most, míg erősen süt a nap, menjetek házatokba, és elmélkedjétek szavaimon!

– És te hová mégy, Urunk? Hozzám! Hozzám! – Hippo minden gazdagja szinte vetélkedik egymással, felsorolva érveiket, hogy miért hozzájuk térjen be Jézus.

Ő felemeli kezét, csendet parancsolva. Nagy nehezen eléri. Azt mondja:

– Ezekkel maradok. – És rámutat a szegényekre, akik a tömeg körül állnak. A mindig megvetettek szeméből látszik, amint Jézusra néznek, hogy érzik, Ő szereti őket. Megismétli:

– Ezekkel maradok, hogy megvigasztaljam őket, és megosszam velük kenyerünket. Azért, hogy megérezzék az Ország örömeinek előízét. Ott a Király majd leül alattvalói közé a szeretetlakomára. És mivel a szívükben élő hit visszatükröződik arcukról, azt mondom nekik: „legyen meg, amit szívetekben kértek, örvendezték mind lelketek, mind testetek az első gyógyulásban, amit Üdvözítőtok megad nektek!”

Legalább száz szegény van ott. Ezeknek kétharmada vak vagy láthatóan beteg vagy végtagjait nem tudja használni. A harmadik harmad gyermekekből áll, akik özvegy édesanyjuk vagy nagyanyjuk helyett koldulnak. Csodálatos látvány látni a szerencsétlenekbe visszatérő egészséget, életerőt, úgy, hogy már gondoskodni tudnak magukról. Kiáltásuk megtölti a teret, és visszhangzik a falakról. A meggyógyultak áldják Jézust. Egy római megkérdezi tőle:

– Üdvözlégy, Izrael Rabbija! Amit tettél, az csak a te népedért van?

– Nem, ember. Se amit tettem, se amit mondtam. Az én hatalmam egyetemes, mert szeretetem egyetemes. És tanításom egyetemes, mert annak számára nincsenek néposztályok, vallások, nemzetiségek, határok. A mennyország az emberiségé, aki hinni tud az igaz Istenben.

A római most kéri Jézust, gyógyítsa meg kedvelt rabszolgáját, amit Jézus meg is tesz: Jcs 3,134-136.

(6-1089)

Szegény gyermekeim...

Gamalában Jézus megáll az erődítményen dolgozó kényszermunkások mellett, akik hadifoglyok vagy rabok, és igyekszik irgalmasságra indítani egy kegyetlen felügyelőt, aki ütlegetli a munkásokat.

– Nem szabad ezt tenned! Ő veled egyenrangú ember.

Miután Jézus hiába próbálja irgalmasságra bírni a felügyelőt (lásd Jcs 3,137-138), az vállat von, és visszamegy a munkásokhoz, ismét rácsapva egyikükre, aki egy pillanatra megállt. Jézus ránéz a szerencsétlen munkásra és a kegyetlen felügyelőre, mindkettő iránti részvétellel. De mit tehet? Nincs hatalma közbelépni, azért folytatja útját, szívére azonban súlyos teherként nehezedik, amit látott.

Gamalából azonban futva jönnek le eléje a polgárok, akik bizonyára előkelők. Amikor eléri Jézust, mélyen meghajolnak előtte, és kéri, lépjen be a városba, és beszéljen a polgároknak, akik szintén csapatostul jönnek.

– Ti oda tudtok menni, ahová akartok. Ők (és a munkásokra mutat) nem képesek erre. Még-hűvös a reggel, nem süt erősen a nap. Menjünk közel ezekhez a szerencsétlenekhez, hogy ők is részesüljenek az Élet szavaiban – válaszolja nekik Jézus. És elsőnek fordul meg, s odamegy, ahol a legnehezebb munkát végzik. Ismét az előkelőkhöz fordul, és azt mondja nekik:

– Ha megtehetitek, függesszétek fel a munkát!

– Minden bizonnal megtehetjük! Mi fizetünk érte, és ha fizetünk a pihenésben töltött időért, senki se panaszkodhat – mondják a gamalabeliek, és odamennek a felügyelőhöz, beszélnek vele, s az vállat vonja, mintegy azt mondva: „Ha ez kielégít titeket, mit számít nekünk?” És utána füttyjellel elrendeli a pihenőt.

Közben Jézus beszélt más gamalabeliekkel, akik beleegyezve bólintottak, és gyorsan visszamentek a városba.

A munkások odasietnek felügyelőikhez, és félve veszik körül őket.

– Hagyjátok abba a munkát! A zaj zavarja a bölcselőt – mondja a felügyelő vezetője.

A munkások fáradt szemmel néznek arra, akit ő a „bölcselőnek” nevezett, és aki megajándékozta őket a pihenéssel. És ez a „bölcselő” részvétellel néz rájuk, megjegyezve:

– Nem zavar engem a zaj, de fájdalmat okoz nekem szerencsétlenségük. Jöjjetek, gyermekeim! Pihentessétek tagjaitokat, és még inkább szíveteiket, Isten Krisztusának közelében!

A nép, a rabszolgák, elítéltek, apostolok és tanítványok helyet foglalnak Jézus közelében. Mindig újabb csoportok érkeznek Gamalából, és azok is megállnak, akik az úton Gamala felé tartanak. Nagy tömeg.

Megjönnek azok is, akik az imént visszasiettek a városba. Nehéz kosarakat és edényeket hoznak. Jézushoz viszik azokat, aki közben az első sorokban ültette le a munkásokat.

– Adjátok ezeknek, amit a szeretet ajánlott fel számukra! – rendelkezik Jézus.

– Ettek már, és van még élelmük és kenyerük. Ha túl sokat esznek, ellustulnak a munkára – kiált fel az egyik felügyelő.

Jézus ránéz, és megismétli parancsát:

– Adjátok ezeknek az emberekhez méltó enivalót, és hozzátok ide nékem az ő ételüket.

Az apostolok, önkéntesek segítségével, végrehajtják a parancsot. Az ő ételük! Sötét, és olyan kemény, hogy még állatok etetésére sem alkalmas, és egy kis ecetes víz. Ez ezeknek a kényszermunkásoknak az eledele! Jézus ránéz, és a hegy oldalára teteti a nyomorúságos eledelt. És nézi azokat, akiknek azzal kellett táplálkozniuk; rosszul táplált testüket, amelyen csak a túleröltetett munkától kidudorodó izmok látszanak, lázas és félelmet sugárzó szemüket, mohó szájukat, amellyel szinte állati módon eszik a jó és bőséges eledelt, amelyben váratlanul részesültek, és isszák a bort, az igazi, hűvös, erősítő bort...

Jézus türelmesen vár, míg befejezik az evést. És nem kell sokáig várnia, mert olyan mohón esznek, hogy hamarosan végeznek mindennel.

Jézus, szokásos módján, kitarja karjait, hogy felhívja figyelmüket, és csendet teremtsen. Azt mondja:

– Ezen a helyen min csodálkoznak az emberi szemek? Mélyebbre ásott völgyeken, mint amilyeneket a természet alkotott, kövekből épített dombokon, a hegyek oldalába vésett utakon. Mindezt miért? Azért, hogy megállítsanak egy veszélyt, amely ki tudja, honnan jöhet, de aminek fenyegető közeledését úgy érzik, mint vihar idején közeledő jégesőt.

Valóban, itt emberi módon, emberi erővel és félig emberiekkel, sőt embertelen módon készülnek a védekezésre és a támadásra, megfélemlítve a próféta szavairól, aki arra figyelmezteti népét, hogy az emberi szerencsétlenség ellen a sokkal hatásosabb emberfölötti eszközökkel védje meg magát. Azt kiáltja: „Vigasztalódjatok... vigasztaljátok meg Jeruzsálemet, mert véget ért rabszolgasága, bocsánatot nyert gonoszsága, hiszen kétszeresen sújtotta az Úr keze minden bűnéért.” (Iz 40,1-2.) És az ígélet után megmondja nekik, hogyan készüljenek fel a valóságra: „Készítsetek utat az Úrnak, egyengessétek Istenünk ösvényét a sivatagon át! Minden völgyet töltsétek föl, minden hegyet és halmot hordjatok el! Ami egyetlen, váljék egyenessé, a hegyek ormai legyenek olyanok, mint a völgy! Akkor megnyilvánul majd az Úr dicsősége, és mindenek látni fogják. Igen, az Úr szája mondta ezt így.” Ezeket a szavakat ismételte Isten embere: Keresztelő János, és csak a halál némította el ajkát.

Íme, emberek, ez az igazi védekezés az emberek által okozott szerencsétlenségek ellen. Nem a fegyver a fegyver ellen, védekezés a támadás ellen, nem a kevélykedés, nem a vadság. Hanem az emberfeletti fegyverek, a magányban megszerzett erények, azaz az egyén bensejében, pusztán önmagában véghezvitt megszentelődés munkája, amely a szeretet hegyeit emeli, a kevélység ormait lerombolja, kiegyenesíti a szenvedélyek által eltorzított utakat, eltávolítja az érzékek akadályait útjából. Akkor megjelenik majd az Úr dicsősége, és Isten fog megvédeni a lelki és testi ellenség cselvetéseitől. Mit akartok a néhány lövészárokkal, várárokkal, erődítménnyel elérni Isten büntetése ellen, amelyet az emberi gonoszság, vagy pusztán lanyhaság magára vont? Ezeket a büntetéseket rómaiaknak nevezitek, amint régen babilóniaknak, filiszteusoknak, egyiptomiaknak neveztétek, de amelyek valójában isteni büntetések, és csak azok, amit a túlságos gőg, érzékiség, kapzsiság, hazugság, önzés, a szent Tízparancs Törvénye iránti engedetlenség vont le rátok. A legerősebb embert is megölheti egy légy. A legjobban felszerelt várost is bevehetik, amikor Isten tovább nem védi azt, a város bűnei miatt.

Azt is mondja a próféta: „Minden ember olyan, mint a fű, és minden dicsősége olyan, mint a mező virága. Elszárad a fű, lehull a virág, amint rálehel az Úr.”

Ti, irántam való szeretetből, ma részvétellel néztek ezekre, akiket tegnap még mintegy gépeknek tekintettetek, akik kötelesek dolgozni értetek. Ma, mivel idettem őket, testvérekként a testvérek közé, szegény testvéreket, közétek, gazdagok és boldogok közé, ma azoknak látjátok őket, akik: embereknek. A megvetés vagy közömbösség megszűnt sok szívben, és a könyörület foglalta el helyét. De nézzetek mélyebbre, túl az elnyomott testen! Azon belül, az ő testükön belül, egy lélek van, egy gondolat, egy érzélem, akár csak bennetek. Egy napon olyanok voltak, mint ti: egészségesek, szabadok, boldogok. Utána többé nem voltak ezek. Mert ha az ember élete úgy elszárad, mint a fű, akkor jóléte még törékenyebb. Akik ma egészségesek, holnap betegek válhatnak. Akik ma szabadok, holnap rabszolgákká lehetnek. Akik ma boldogok, holnap boldogtalanná válhatnak.

Ezek között biztosan vannak bűnösök. De ne ítéljétek el őket bűnük miatt, és ne örvendjétek vezeklésüknek. Holnap, sok ok folytán, ti is bűnösökké válhattok, és kemény vezeklésre kényszeríthetnek titeket. Legyetek azért irgalmasok, mert nem tudjátok, mi vár rátok holnap, és rászorulhattok Isten és az emberek minden irgalmára, annyira más lehet holnapotok

jeleneteknél. Legyetek hajlandók azért a szeretetre és a bocsánatra! Nincs a földön egyetlen ember sem, aki ne szorulna rá Isten és az ő hozzá hasonlók bocsánatára. Bocsássatok meg azért, hogy nektek is megbocsássonak.

A próféta azt is mondja: „Elszárad a fű, lehull a virág; de az Úr szava örökre megmarad.” Íme a fegyver és a védelem: az örök Szó, amely minden cselekedetek törvényévé vált.

Emeljétek ezt az igazi védőfalat a titeket fenyegető veszély ellen, és meg fogtok menekülni. Fogadjátok be azért a Szót, aki hozzátok beszél, de ne csak egy órára, várostok falai közé, hanem szívetekbe, mindörökre, mert én vagyok az, aki erőteljesen tud, cselekszik és irányít. És én vagyok a jó pásztor, aki legelteti a reá bízott nyáját, és senkit se hanyagolok el, se a kicsit, se a fáradtat, se a megsebesültet, se a lesújtottat, se azt, aki siratja tévedéseit, se azt, aki jöllehet gazdag és boldog, nem törődik mással, csak az igazi gazdagsággal és boldogsággal: amely abban áll, hogy mindhalálig Istent szolgálja.

Az Úr Lelke van rajtam, mert az Úr küldött engem, hogy hirdessem a Jó Hírt a szelídeknek, meggyógyítsam a megtört szívűeket, szabadulást hirdessek a rabszolgáknak, kiszabadulást a foglyoknak. Nem mondhat engem senki sem lázítónak, mert nem tüzelem fel az embereket lázadásra, se a szökést nem tanácsolom a rabszolgáknak és a foglyoknak, hanem a bilincsekben, a rabszolgaságban levőnek az igazi szabadságot tanítom, amelyet nem lehet elvenni, sőt még korlátozni sem, azt, amely annál inkább növekszik, minél inkább ráhagyatkozik az ember: a lelki szabadságot, a büntől való szabadulást, a szelídséget a fájdalmak közepette, azt, hogy Istent tudják látni a megbilincselte ember mögött, hogy tudjanak hinni abban: Isten szereti azt, aki Őt szereti, és megbocsát ott, ahol az ember nem bocsát meg; tudjanak remélni egy örök lakhelyben, amelyben jutalmat nyer az, aki jó tudott lenni a szerencsétlenség közepette, megbánva bűneit, hűségesen az Úrhoz.

Ne sirjatok ti, akikről különösképpen beszélek! Azért jöttem, hogy megvigasztaljalak titeket, hogy összegyűjtssem azokat, akiket elvetettek, világosságot hozzak sötét éjükhöz, békét lelkükbe, megígérjem az öröm lakhelyét annak, aki megbánja bűnét, s annak is, aki ártatlan. Nincs az a múlt, amely meggátolná azt a jelent, amely az égben azokra vár, akik értenek ahhoz, hogy szolgálják az Urat abban a sorsban, amelyben találják magukat.

Szegény gyermekeim, nem nehéz az Urat szolgálni! Ő könnyűvé tette számotokra szolgálatát, mert azt akarja, hogy boldogok legyetek az égben. Az Úr szolgálata abban áll, hogy szeretitek Őt. Szeretitek Isten akaratát, mert szeretitek Istent. Isten akarata rejlik a látszólag legemberibb dolgokban is. Mert – rólatok beszélek, akik talán testvéretek vérént ontottátok – mert biztos, hogy nem Isten akarata volt a ti erőszakosságtok, de most az Ő akarata, hogy a kiengeszteléssel megsemmisítsétek a Szeretet iránti tartozástokat. Mert ha nem Isten akarata volt, hogy ti fellázadtatok ellenségeitek ellen, most Ő akarja, hogy oly alázatosakká váljatok, amily kevélyek voltatok egykor, saját károtokra. Mert, ha nem Isten akarata volt, hogy kis vagy nagy csalással elsajátítsátok azt, ami nem a tietek volt, most Isten akarata, hogy bűnhődjétek, és ne bűnös szívvel kerüljétek Isten elé.

És ezt nem szabad elfelejteniük azoknak, akik most boldogok, azoknak, akik biztonságban érzik magukat, azoknak, akik e miatt az ostoba biztonságérzet miatt nem készítik elő magukban Isten Országát, és a megpróbáltatás órájában olyanok lesznek, mint az Atya házából távol lévő gyermekek, kiszolgáltatva a vihar kényének, a fájdalmak ostorainak.

Mindnyájan igazságosan cselekedjétek, és emeljétek fel tekinteteket az atyai házra, a mennyországra, amelynek kapuit kitarja majd az, aki eljött, hogy megnyissa azokat, és aki nem fogja visszautasítani senkinek befogadását sem, aki eljutott az életszentségre.

Ti, akik csonkák, nyomorékok, magtalanok vagytok testetekben; vagy csonkák, nyomorékok, magtalanok vagytok lelki képességeitekben, ki vagytok zárva Izraelből, ne féljétek attól, hogy nem lesz helyetek a mennyországban! A test csonkasága, nyomoréksága, sérülése megszűnik a testtel. Az erkölcsiek, mint a fogság és a rabszolgaság, szintén megszűnnek egy napon. A lelkiek, azaz a múlt bűneinek gyümölcsei, jóvátételt nyernek a jó

akarat által. A testi csonkaság nem számít Isten szemében, a lelkiek pedig megsemmisülnek szemében, amikor a szeretetből fakadó bűnbánat befedi azokat.

Az, hogy nem tartoztok a szent Néphez, többé nem lesz az Úr szolgálatának akadálya. Mert eljött annak az ideje, amelyben a föld határai megszűnnek az Egyetlen Király előtt, aki minden király és nép Királya, és aki egyesít minden népet, hogy belőlük az Ő új Népét alkossa. Ebből a népből csak azok lesznek kizárva, akik be akarják csapni az Urat hazug tiszteletükkel Tízparancsát illetőleg, amelyet minden jó akaratú ember követhet, legyen zsidó, pogány vagy bálványimádó. Mert ahol jó akarat van, ott természetesen törekszenek az életszentségre, és aki az életszentségre törekszik, az nem fogja nehéznek találni az igaz Isten imádását, amikor eljut az Ő megismerésére, és nem lesz nehéz számára tisztelnie az Ő nevét, megszentelnie ünnepeit, tisztelnie szüleit, nem gyilkolni, lopni, hamisan nem tanúskodni, nem törni házasságot, és nem fajtalanzkodni, nem vágyakozni arra, ami nem az övé. És ha eddig nem tette, ezután megteszi, s ezáltal megmenti lelkét, és elnyeri helyét a mennyben. Hallottátok: „Helyet adok nekik házamban, ha megtartják szövetségemet, és boldoggá teszem őket.” (Iz 56,6-7) És ez minden szent akaratú embernek szól, mert a Szentek Szentje minden ember közös Atyja.

Megmondtam. Nincs pénzem ezek számára. Nem lenne hasznos számukra. De mondom nektek, gamalabelieknek, akik oly sokat haladtatok előre az Úr útjain azóta, hogy először találkoztunk, emeljétek a legerősebb védelmet várostok számára: a szeretetet egymás iránt, és ezek iránt, segítve őket az én nevemben, miközben értetek fáradoznak. Megteszitek?

– Igen, Uram! – kiáltja a tömeg.

– Akkor menjünk! Nem léptem volna be falaitok közé, ha kemény szívvel nemet mondtatok volna kérésemre. Ti, akik itt maradtok, legyetek áldottak! Menjünk!...

(6-1111)

Szegények mindig lesznek...

Jézus magával visz egy félárva kisfiút, hogy megvigasztalja, mert újrarázasodott anyja csak üti-veri őt, testvéreivel együtt.

Egy afekai gazdag asszony, akinek nincs gyermeke, megszanja a fiút, és felajánlja Jézusnak, hogy örökbe fogadja őt. Elhívja Jézust birtokára, hogy megmutassa neki, mi vár majd örökösére.

Jézus azonban kifejti az asszonynak, hogy ha neki adná a fiút, egy kapzsit nevelne belőle, veszélyeztetve örök üdvösségét. Arra buzdítja az asszonyt, hogy fordítsa inkább vagyonát a szegények támogatására és az árvák megsegítésére.

Péter kiegészíti Jézus tanítását, saját példájának elbeszélésével, és ez végleg meggyőzi az özvegyet, hogy jobb lesz, ha birtokának gondozását egy szolgájára bízva, ő pedig Kafarnaumba költözik, hogy ott segítse a szegényeket és az árvákat.

Lásd a történetet részletesen: Gy 4,146-154. M 12,497-502. Pt 5,239-240. és Jd 8,330-333. oldalán.

Alamizsnát kérek a szegényeknek...

Jézus ellátogat a Genezári-tó mentén fekvő Emmausz hőforrásaihoz, és azt mondja:

– Sok boldogtalan megy a forrásokhoz, egyesek gyógyulást keresve, mások alamizsnát kérve.

– De nekünk egy fillérünk sincs... – jegyzi meg Jakab, Zebedeus fia.

Jézus nem válaszol neki. Amikor elérkeznek a hőforrásokhoz, a zsidóknak fenntartott pavilonhoz megy. Sok beteg van a hordozható ágyakon, és amikor meglátják Jézust, sokan kiáltoznak:

– Jézus, Dávid Fia, irgalmazz nekem!

Jézus ezekhez megy. Bénák, izületi gyulladással, megmerevedettek, csonttörésben szenvedők, akiknek csontja nem forr össze, vérszegények, mirigybajosok, idő előtt elsorvadt nők, koravén gyermekek. És a fák alatt koldusok, akik alamizsnáért könyörögnek.

Jézus megáll a betegek mellett. Elterjed a hír, hogy a Rabbi beszélni és gyógyítani fog. Más fajokból származók is odamennek, hogy lássák.

Jézus elkezd beszédét:

– Az irgalmasság megnyitja a kegyelem kapuit. Legyetek irgalmasok, hogy irgalmat nyerjétek! Minden ember szegény valamiben: egyiknek pénze nincs, mások a szeretetet nélkülözik, vagy a szabadságot, az egészséget. És minden embernek szüksége van Isten segítségére, aki a világot teremtette, és aki, mint egyetlen Atya, segíteni tudja gyermekeit.

Kifejti nekik tanítását a szeretetről, és beszédét ezekkel a szavakkal zárja be:

– Én nem kérek nehéz dolgokat. A hitnek és a szeretetnek egy indulatát kérem. Nyissátok meg szíveteket a hitnek! Nyissátok meg szíveteket a szeretetnek! Kezdjétek szeretni felebarátotokat! Tudjatok irgalmasok lenni! Az emberek kétharmad része az önzés és a paráznaság miatt beteg. Törjétek le az önzést, fékezzétek meg a parázna vágyakat! Elnyeritek a testi egészséget és a bölcsességet. Törjétek le a kevélységet! És az igaz Isten kegyelmeiben részesültök. Én alamizsnát kérek tőletek a szegények számára, és utána megadom nektek az egészség adományát.

És Jézus felhajtja köpenyének egyik szárnyát, és kiterjeszti, hogy abban fogadja a pénzt. A pogányok és a zsidók sietnek sok pénzt adni neki. És nemcsak pénzt adnak, hanem gyűrűket vagy más ékszereket is vetnek bele a római nők, akik mondanak valamit Jézusnak, amikor közelében vannak, s akiknek Jézus röviden válaszol.

Az adakozás befejeződött. Jézus hívja az apostolokat, hogy ők vezessék hozzá a koldusokat, és ugyanazzal a gyorsasággal, amellyel a pénzt kapta, szét is osztja, az utolsó fillérig. Megmaradnak az ékszerek, amelyeket Jézus visszaad az adományozóknak, mert ott helyben senki se tudja azokat pénzzé tenni. És hogy megvigasztalja az adományozókat, azt mondja:

– A vágy ugyanolyan értékes, mint a cselekedet. A felajánlás értékes, mintha szétosztották volna, mert Isten látja az ember gondolatait.

Utána kiegyenesedik, és azt kiáltja:

– Kitől jön az én hatalmam? Az igaz Istentől. Atya, tündökölj Fiadban! A te nevedben megparancsolom a betegeknek: menjetek!

Egy csapásra meggyógyul minden beteg. Lásd a történetet részletesebben: Jcs 3,143-146.

Legyetek a Gondviselés társai!

Jézus a Meron-tó környékén összegyűlt embereknek példabeszédet mond a vízelosztókról (P 8,327-332.) Ezzel fejezi be:

– A példabeszéd befejeződött, és mindenki megértheti. Csak azt mondom nektek, hogy aki gazdag, az letétbe kapta ezt a gazdagságot, amelyet Isten azért adott neki, hogy kiössza a szenvedőknek.

Fontoljátok meg, milyen megtiszteltetés számotokra, hogy Isten meghívott titeket arra, hogy társai legyetek Gondviselésének művében a szegények, betegek, özvegyek és árvák javára. Isten megtehetette volna, hogy esőként hullassa a szegényekre a pénzt, ruhát, táplálékot. De akkor megfosztotta volna a gazdagokat nagy érdemeiktől, amelyeket a felebaráti szeretettel szereznek. Nem minden gazdag lehet tanító, de mind tehet jót. Nem minden gazdag képes gondozni a betegeket, eltemetni a halottakat, meglátogatni a gyengélkedőket és a rabokat. De minden gazdag, sőt még az is, aki nem teljesen szegény, tud adni egy darab kenyeret, egy korty vizet, egy használt ruhát, a tűz mellé hívhatja azt, aki remeg a hidegtől, fedelet nyújthat annak, akinek nincs otthona és ázik az esőben vagy izzad a kánikulában. Szegény az, akinek hiányzik valami, ami szükséges a megélhetéshez. A többiek nem szegények, szűkölködnek, de mindig gazdagok azokhoz képest, akik éhen halnak, nyomorognak, dideregnek.

Én elmegyek. Nem tudom többé segíteni a szegényeket. Folytassátok ti ezt a munkámat! Vigasztaljátok meg lesújtott szívemet azzal, hogy megígéritek, mindig engem láttok a szegényben, és úgy fogadjátok őt, mint a szegény Krisztus legigazibb képviselőjét. Én szegény akartam lenni, szeretetből, a föld legszerencsétlenebbjei iránt, és azért, hogy szegénységemmel kiengeszteljem az önző emberek igazságtalan pazarlását. Emlékezzetek arra, hogy a szeretet és az irgalom örök jutalmat nyer, és eltörli a bűnöket.

(7-1254)

Isten szerencsétlen gyermekei

Jézus a holtfáradt Jánossal együtt megy Ezdrelon síkságán, hogy utoljára találkozzék Johanána szegény béreseivel. A megbeszélte találkozási helyen Jánost elnyomja az álom, pedig nagyon igyekszik ébren maradni. Éjjel megérkeznek a béresek, és Jézus megvigasztalja őket. Reggel felébreszti Jánost, aki csodálkozik, hogy ő nem vette észre a béresek megérkezését. Jézus beszámol neki:

– Csak a szolgák jöttek el. És jó, hogy vártam itt rájuk. Az új felügyelő méltó urához, és nagyon szigorú parancsokat ad nekik. Nem vétek a szeretet ellen, ha azt mondom: kegyetleneket. Hazugság lenne mást állítani... Elsiettek hazulról, amint besötétedett, imádkoztak az Úrhoz, hogy találkozhassanak velem. Isten mindig megjutalmazza szerencsétlen gyermekei hitét és megvigasztalja őket. Ha nem találtak volna engem itt, vártak volna reggelig, és hajnalban visszatértek volna földjeikre... Így láttam és megáldottam őket...

– És szomorú vagy, mert láttad, hogy mennyire elnyomják őket.

– Ez igaz. Nagyon szomorú... Azért, amint mondd, és azért, mert nem tudtam semmit sem adni elgyengült testük számára, és a gondolat miatt is, hogy többé nem látom viszont őket...

– Megmondtad nekik?

– Nem. Miért okoznak fájdalmat ott, ahol már annyi fájdalom van?

– Én is szívesen üdvözöltem volna őket utoljára.

– Számodra nem ez volt az utolsó alkalom. Te, a tanítványokkal együtt, sokat fogsz még foglalkozni velük, amikor én már elmentem. Rátok bízom minden követőmet, és főleg azokat, akik a legszerencsétlenebbek, és akiknek egyedül a hit a támaszuk, és egyedüli örömük az. ég reménye.

– Ó, Mesterem! Én is azt mondom, amit testvéred, József mondott: Menj békében, Mester! Én folytatni foglak, amennyire csak tehetem. Hidd el!

– Biztos vagyok benne. Menjünk!...

(7-1353)

Kellemes egy ilyen otthont találni...

Jézus egy késő őszi este felkeresi Ananiást az apostolok és Marciám társaságában. A kerítés ajtaja be van csukva, de világosság szűrődik ki a konyha ablakának redőnyeiben. Tamás, akinek erős a hangja, bekiált neki, és az öreg kinyitja az ajtót, és kutatva néz ki a sötétbe. De amikor Jézus azt mondja:

– Mi vagyunk – azonnal felismeri a hangot, és felkiált:

– A Mester! – és odasiet, hogy kinyissa a kerítés kapuját. – Uram! Lépj, lépj be házadba, és legyen áldott ez a nap, amely a te eljöveteleddel végződik be! – és miközben a kapu zárjával bajlódik, magyarázza: Egyedül vagyok, és jól bezárom... A rablók mindenre képesek. Néhányan kárt okoznak az egyik helyen, vagy a másikon, Gálaád hegyeiről szállva. Nem életemet félttem. De elkészítettem számodra, és... Íme, Mester! Jöjj! Nedves az este. Hajad nedves a bő harmattól...

– És te gondosabb vagy az Énekek Énekének jegyesénél, atya. (Célzás az 5. fejezet 2. versére.)- mondja Jézus, mosolyogva. – Számodra nem kellemetlen befogadni a Vándort.

– Kellemetlen? Milyen hosszú ideje vártalak! Napról napra, napról napra. Elvettem magjaidat, és láttam, hogy a zöltségek szépen nőnek. Azt mondtam: „Ha eljön, biztosan tetszik neki ez.” De beértek, és te nem jöttél el... És láttam színesedni a gyümölcsöket a fákön, és fájdalommal ettem meg azokat, mert te nem ettél belőlük. Ez a juh egy bárányt ellett nekem, egy egészen fehérret. Nagyon vigyáztam rá, hogy majd veled egyem meg. Reméltem, hogy eljössz a sátoros ünnep előtt. Utána... a bárány egészen nekem maradt... Túl sok! Becseréltem egy anyajuhra, és jók voltak hozzám, nem akarták, hogy megfizessem a különbséget. De megőriztem számodra a gyümölcsökből és a sajtból, amit tudtam, a szárított halakat és zöltségeket, és van még néhány dinnyém. És egy kis bor... én nem iszom, de számodra készítettem, télire.

Beszél, miközben megtisztítja az asztalt, és ráteszi a tálakat, feleleveníti a tüzet, vizet tölt a fazékba, boldogan tevékenykedve. Már nem annak az öregnek látszik, aki néhány hónapja volt. Kimegy, tejjel tér vissza mentegetődzve:

– Kevés, mert csak egy juh ad tejet. De hamarosan ketten lesznek. Számodra azonban elég.

Atya. Odaadó, és atyai egyúttal. Elveszi a nedves köpenyeket, a sáros szandálokat, és máshová viszi őket. Visszatér almával és gránátalmával, szőlővel és fügével, ami félig már kiszáradt, és magyarázza:

– Így szárítottam ki, hogy élvezhessed. Arra gondoltam, hogy az én Ananiásom mennyire szerette így elkészítve!... – Előzőleg nyugodt hangja szomorúvá válik, s ezzel fejezi be:... – és miközben előkészítettem, arra gondoltam, hogy te szeretni fogod, és úgy készítettem, mintha fiam és unokám számára készítettem volna. – Fejét csóválja, és erőlteti a mosolyt, de egy könnyesebb jelenik meg szemében.

Jézus, aki leült az asztalhoz, feláll, és félkezét vállára téve, magához vonja az öreget:

– Nagyon tetszenek nekem. Egy dolog, ami gyermekkoromra emlékeztet... És atyámra. De nem kell megfosztani magadat oly sok dologtól, miattam! Az öregeknek jót tesznek. Egészségesnek és erősnek kell maradnod, hogy mindig így fogadhass engem. És olyan kellemes egy ilyen otthont találni, egy atyával, aki vár minket. Nemde, barátaim?

– De mennyire, hogy úgy van! És oly szép, hogy ellustít minket, ahelyett, hogy segítenénk Ananiásnak – mondja Péter, és felkel, felszólítva a többieket: – Fel, gyerünk, készítsük elő ágynainkat, míg Jézus beszélget vele.

– Ó, nem kell! Mindig készen állnak. És minden tiszta ott... Csakhogy... Nincs elég. Tizenkettőnél többen vagytok. De én majd a szénára megyek, és...

– Azt már nem, atya! Én megyek oda akkor – mondja János.

– Nem, majd én! – mondja András és mások.

- Nem szükséges. Én ezen az asztalon fogok aludni. Biztosan nem keményebb bárkám fenekénél, és Marciám... – mondja Péter.
- Velem alszik – vág közbe Jézus.
- Ó, velem, ha akarod... amint a kis Ananiás tette – mondja az öreg – könyörgő szemmel.
- Igen, Mester. Te még velem leszel. Ő... Vele megyek – mondja Marciám.
- Jézus megsimogatja őt, megértve cselekedetét.
- Többször eljöttek pünkösöd után, téged keresve. Utána többé nem jöttek – mondja az öreg.
- Ki kereste Őt?
- Hát, a farizeusok! És más, hozzájuk hasonlók. Kérdezni akartak valamit tőled. De én azt mondtam: „Elment városába. Nincs itt, és nem tudom, mikor jön el...” Igaz volt. És belefáradtak az idejövésbe. És kerestek egy másikat, egy bizonyos Jánost, akiről azt mondták, hogy veled volt, és talán arra gondoltak, hogy itt rejtőzik. Azt mondtam nekik: „De ő az Ő apostola, és vele van.” Azt mondták: „Apostola félszemére vak, talán? Öreg, beteg, haldoklik?” Felfogtam, hogy nem te voltál, és azt mondtam nekik: „Én csak János apostolt ismerem, egy fiatalembert, aki jobb egy gyermeknél, és akinek szíve és teste egészséges.” Megfenyegettek. De mi mást mondhattam volna? Ez az igazság...
- Igen. Ez az igazság. És légy mindig igazmondó, még akkor is, ha ártanál nekem vele, sose hazudj, atya!
- Uram, hajam megfehéredett, miközben mindig igyekeztem engedelmeskedni az Úrnak. És az engedelmességhez tartozik az is, hogy ne mondjunk hamis dolgokat. De... miért keresnek téged így, Uram? Én vak voltam. Azért nem mentem Jeruzsálembe. Most visszatértem oda... Csak a szertartásért. Mert itt akartam lenni, hogy téged várjalak... És láttam körülöttem a gyűlöletet és a szeretetet... És úgy találtam, hogy több a gyűlölet, mint a szeretet a nép vezetői között. A Templomban voltam azon a reggelen, amikor bántalmazni akartak téged... és elmenekültem, lesújtottan, hogy itt várjak rád, és sírjak. Miért olyan gonosz az ember?
- Mert megölte a lelkét. És lelkével képességét, hogy lelkiismeret-furdalást érezzen igazságtalansága miatt.
- Igaz!... És azért keresnek téged, hogy ártsanak neked?
- Igen.
- Igen!! Izrael ártani akar Királyának? Rettenetes! Izrael saját magát ítéli el a megjövendőlt büntetésekre!... Ó, akkor most megelégedett vagyok azzal, hogy fiam meghalt... és szeretnék én is meghalni, hogy ne lássam Izrael bűnét...
- Mély hallgatással válaszolnak szavaira. Csak az égő fa pattog a tűzhelyen.
- De beszéljünk másról! Mindig a halált emlegetni! A gyűlöletet! Az árulást! Elég! Elég! Nem tudom hallgatni! – kiált fel a Kerióti, izgatottan, dühösen, idegesen, kézzel-lábbal kifejezve érzelmeit.
- Júdásnak igaza van – mondják sokan.
- De nem segít az, ha valaki nem akarja hallani. Az segít, ha nem ért egyet velük – mondja Jézus, felfelé fordított tenyerével az asztal felett, kifejezve beletörődését.
- Mit akarsz mondani? Beleegyezni! Ki egyezik bele ebbe? – Júdás az asztal másik felén, Jézus felé hajolva hadonászik kezével.
- Ki? Mindazok, akik már arról álmodoznak, hogy engem véreemben elveszve látnak. Vér! A te Messiásod vére! Vér rajtad, föld, amely nem akarod Uradat! Vér, amely jobban ragyog, mint ezek a lángok! Vér, tűz a bűnös világ jegében és sötétségében! Remélik, hogy megölik a Világosságot, vérével véve. De a Világosság lélek; a vér pedig még anyag. A lélekre nehezedő anyag. A csillámlemezre öntött vér elgyengíti a fényt, nemde? Nos, igazán mondom nektek, hogy amint ez a fa nem világított addig, míg lángolni nem kezdett, és meggyulladt gyantái ragyogássá nem változtak, úgyhogy most egy izzó tündöklés, úgy, amikor minden beteljesedik, és az áldozatban felemésztyődik a vér és a test, mint az a tűz, ott, amely most fénné vált, lelkem

jobban lángolni fog a világon, és minden eddiginél inkább a Fény leszek. Egy olyan Fény, amely örökre elvakítja azokat, akik gyűlölik a Világosságot, gyilkosait. Egy olyan Fény, amely elolvastja az ég aranykapuit, amelyek oly sok évszázadon keresztül bezárultak az emberiség előtt, és az ég kinyílik az igazak számára. Oly Fény, amely áthatol a melység boltozatát alkotó sziklákon, és a pokol kegyetlen tüze még kegyetlenebbé válik az én sugaraim tündöklésének következtében. És jaj, jaj, jaj azoknak, akik ármánykodtak a Fény ellen! Vér és Fény! Ez a két dolog lesz előttük, míg beleőrülnek, és elvesztik reményüket. Ördögök!

Jézus, aki felállt, amikor azt mondta: „igazán...” félelmet keltve az alacsony konyhában, amelynek sötét falaira a tűzhely lángjai vetnek fényköröket, leül, és hallgat.

Mindnyájan egymásra néznek. Mindnyájan, Júdást kivéve, aki megbűvölten néz az égő fahasábokra... Megbűvölten és megfélemledve. Arca már úgy eltorzul, mint amilyen nagypénteken lesz. Utána felugrik és felkiált:

– De hallgass! Hallgass! Miért gyötörsz minket? – és kimegy, hevesen becsapva az ajtót...

– Az ő módja. Igaz. De nagyon szeret téged... és szenved, amikor bizonyos szavakat hall – mondja Tamás. És befejezi:

– Nekünk is rosszul esnek! De mi kevésbé... furcsák, mondjuk: furcsák... vagyunk.

Senki más nem szól. Jézus is hallgat.

– A zöldségek megfőttek, a tej meleg... – mondja halkán az öreg, aki még mindig fél, és szinte nem mer közönséges dolgokat mondani egy ilyen esemény után...

– Hívjátok Júdást, és vacsorázzunk – rendelkezik Jézus.

János kimegy, hogy behívja társát. Bejönnek... Júdás arca kifejezi gyötrelmét. Béke nélküli gyötrelmét... Leül azonban az asztalhoz, és feláll, a többiekkel együtt, amikor Jézus felajánlja és megáldja az ételt, és lopva reá néz, amikor Ő szétosztja az ételt, magát szolgálva ki utoljára.

Mindnyájan szeretnék megtörni a szomorúságot, ami a konyhában uralkodik. Senkinek se sikerül, míg maga Jézus oda nem fordul az öreghez, és meg nem kérdezi, hogy a falu és a szomszédos helyek befogadták-e az Úr szavait.

– Igen, igen, Mester. És nagyon, nagyon jól. Azt mondanám, jobban, mint a folyó túloldalán. Tudod, itt nagyon él még a Keresztelő emléke, és tanítványai, akik most a tiéid, ébren tartják azt, és az ő szavaival megvilágítanak téged. És azután... itt... Pereában és a Tízvárosban kevés farizeus van, és azért...

(7-1464)

Azok, akik szeretnek engem, elmennek...

Amikor Jézus ismét megérkezik Salamon falujához, esik az eső, s az utcák üresek. Bezörgetnek Salamon házának kerítésén, hívják Ananiást. Hiába. Csak a galambok bűgása és a bárányok bégetése hallatszik.

– Nincs itt senki sem. Mit csináljunk?

– Menjetek a falu házaihoz! Először oda, ahol a kis Mihály lakik – rendelkezik Jézus.

A legfiatalabb apostolok gyorsan elmennek, a többiek körülnéznek, és megteszik észrevételeiket: Minden be van zárva... Még a kertajtó is jól el van reteszelve, és be van kötözve. Nézd! Még be is szögelték egy nagy szöggel! És az ablakok támlái be vannak zárva, éjszakára. Milyen szomorúság! És a juhok és galambok panaszos sírása! Talán beteg? Mit gondolsz, Mester?

Jézus csóválja fejét. Fáradt, és szomorú.

Futva térnek vissza az apostolok. András érkezik meg elsőnek, s még néhány méterre van, amikor már kiáltja:

– Meghalt... Ananiás meghalt... Nem lehet bemenni a házba, mert még nincs megtisztítva... Néhány órája fekszik a sírban. Ha tegnap jöhettünk volna... Most jön az asszony, Mihály anyja.

– Mi üldöz minket? – tör ki Bertalan.

– Szegény öreg! Oly boldog volt! Oly jól érezte magát! De hogyan? Mikor betegedett meg? – mindenki egyszerre beszél.

Megérkezik az asszony, és mindnyájuktól távol megállva, mondja:

– Uram, béke veled! Házam nyitva áll előtted... De... én nem tudom, hogy... Én készítettem elő a temetésre a halottat. Azért állok tőletek távol. De meg tudom mutatni nektek a házakat, ahol befogadnak.

– Igen, asszony. Isten jutalmazza meg! És veled azokat, akik kegyesek az utazókhoz. De hogyan halt meg az ember?

– Ó, nem tudom. Nem volt beteg. Tegnapelőtt jól érezte magát. Igen, biztos. Jól. Mihály eljött reggel, hogy elhozza a két bárányt, és a mieinkkel együtt legeltesse azokat. Így állapotok meg. És én délben elhoztam neki a kimosott ruhákat. Az asztalnál ült... és evett, teljesen egészségesen. Este Mihály visszahozta neki a juhokat, és hozott neki két korsó vizet. Ő megjutalmazta őt két pogácsával, amit készített.

Tegnap reggel fiam eljött a juhokért. Minden be volt zárva, mint most, és senki se válaszolt a fiú kiáltásaira. Ő megnyomta a kaput, de nem sikerült kinyitnia. Igazán be volt zárva. Akkor Mihály megijedt, és hozzám futott. Én és férjem odafutottunk, másokkal együtt. Kinyitottuk a kaput, bezörgettünk a konyhába... felfeszítettük az ajtót... Még a tűzhely mellett ült, fejét az asztalra hajtva, a mécses még mellette volt, de már kialudt, mint ő; egy kiskés a lábánál, egy félig kifaragott fatál... A halál így érte őt... Mosolygott... Békében volt... Ó, az igaz ember arcvonásai, aki megérkezett! Még szebbnek látszott... Én... Csak kis ideje viseltem gondját. De megszerettem... és siratom...

– Ő békében van. Te magad mondtad. Ne sirasd! Hová tettétek?

– Tudtuk, hogy te annyira szeretted őt, és abba a sírba tettük, amelyet Lévi nemrég készített. Lévi gazdag ember. Mi nem vagyunk gazdagok. Ott van, az úton túl. Most, ha akarsz, mindent megtisztítunk, és...

– Igen. Vegyétek magatokhoz a juhokat és a galambokat, és a többit őrizzétek meg számomra és az enyéim számára. Hogy néhányszor itt tartózkodhassam. Isten áldjon meg téged, asszony! Menjünk a sírhoz!

– Föl akarsz támasztani? – kérdi csodálkozva Tamás.

– Nem. Ő nem örülne annak. Ahol van, ott boldogabb. Egyébként is, erre vágyott...

De Jézus nagyon le van sújtva. Úgy látszik, minden összefog, hogy növelje szomorúságát. Az asszonyok nézik, házuk ajtajából, és üdvözlik, megjegyzéseket téve.

Hamarosan megérkeznek a sírhoz: Egy kis, frissen épített kocka. Jézus imádkozik mellette. Utána megfordul, és könnytől nedves szemekkel azt mondja:

– Menjünk... A falu házaiba. Kis házunkban többé nincs ki várjon ránk, hogy megáldjon minket. Atyám! A magány körülveszi Fiadat, az úr mind nagyobbá, mélyebbé válik. Azok, akik szeretnek engem, elmennek, és akik gyűlölnék, megmaradnak... Atyám! Legyen meg mindig a te akaratod, és legyen áldott!...

(7-1520)

Szegény földműves vagyok

Jézus a jeruzsálemi templomban imádkozik, a zsidók udvarában, és utána azt elhagyva, egy oszlophoz támaszkodva figyeli az embereket... akik viszont Őt tartják szemmel.

A zsidók udvara felől jön egy férfi és egy asszony, akik noha nem sírnak, arcukról lerí a nagy fájdalom. A férfi igyekszik megvigasztalni az asszonyt. De látszik, hogy ő is nagy fájdalmat érez.

Jézus feléjük megy, és részvétteljesen megkérdezi őket:

– Mi miatt szenvedtek?

A férfi csodálkozik érdeklődésén. Talán tapintatlanságnak tartja. De Jézus oly kedvesen néz rájuk, hogy ez leszereli. Mielőtt azonban megmondaná fájdalmának okát, megkérdezi az asszonytól:

– Hogyan lehetséges egyáltalán, hogy egy rabbit érdekli egy egyszerű hívő fájdalma?

– Mert a rabbi a te testvéred, ember – mondja neki Jézus. – Testvéred az Úrban, és szeret téged, amint a parancsolat mondja.

– Testvéred! Szegény földműves vagyok Sáron síkságán, Dóra közelében. Te pedig rabbi vagy!

– A rabbi éppúgy érzi a fájdalmat, mint mindenki más. Tudom, mi a szenvedés, és meg akarlak vigasztalni titeket.

Az asszony félrehúzza egy pillanatra fátyolát, hogy Jézusra nézzen, és azt súgja férjének:

– Mondd meg neki! Talán tud segíteni...

A férfi erre elmondja, hogy leányának férje válni akar, pedig leánya szereti őt, két gyereke van tőle, és bele fog halni fájdalmába. Ők azért jöttek ide, hogy imádkozzanak érte, de hiábavalónak látszik az ima. Jézus megvigasztalja őket, és megígéri nekik állhatatos imájuk teljességét. Ekkor mondja el példabeszédét a gonosz bíróról és az állhatatos ima erejéről: P 9,359-364.

(7-1525)

Én szeretek minden árvát

Jézus Jeruzsálemben egy gazdag halárusnak, Józsefnek házában, aki tanítványává vált, találkozik egy római árvával, Marciáléval, akit József örökbe fogadott, és igyekezett izraelitává tenni.

A gyermek tudja, hogy Jézus tanításának köszönheti örökbe fogadását, és nagyon vágyakozik arra, hogy találkozzék Jézussal.

Jézus megdicséri Józsefet irgalmasságáért, és megvigasztalja a kis árvát.

Később arimateai József fogadja magához Marciálét, mert a jeruzsálemi Józsefet sokat zaklatják miatta a rómaiakat gyűlölő farizeusok.

Arimateai József többször felhasználja Marciálét arra, hogy titkos üzenetet küldjön vele Jézusnak, s egy ilyen alkalommal Jézus ellenségei megölik a gyermeket, és Jézust gúnyoló üzenetet tűznek holttestére. Lásd a teljes történetet Gy 4,160-168. oldalán.

A szegénység gyakran megfégezi a bűnt

Jézus Jeruzsálemben, egy szombati napon meggyógyít egy vakon született férfit, aki koldusként tengette életét. Miközben a férfi Jézushoz közeledik, valaki megkérdezi:

– Mondd, Mester, mit vétett, hogy ilyen büntetésben van része? De ha vakon született, ami biztos, hogyan vétkezhetett, mielőtt megszületett? Vagy talán szülei vétkeztek, és Isten őket büntette meg azzal, hogy így született gyermekük?

– Sem ő nem vétkezett, sem szülei nem vétettek többet, mint minden ember, sőt talán kevesebbet. Mert a szegénység gyakran megfégezi a bűnt. Ő azért született így, hogy egyszer megnyilvánuljon rajta Isten hatalma és működése.

A teljes történetet lásd E 2,45-58.

Sose voltam boldog

Jézus Tekua felé megy apostolaival, a Keriótit kivéve. Útközben találkoznak egy öreg koldussal, aki reszket a gyengeségtől, és gyenge szemei miatt alig lát. Odaadják neki eleségüket, és Jézus kérdéseire a koldus elmondja, hogy fia elűzte őt hazulról, mert gyűlöli a Messiást, az apa viszont szereti Őt és hisz benne. Egyetlen vágya, hogy fia megtérjen és ő pedig találkozzék a Messiással, akit távolról már hallott beszélni, de közelről még nem látott. Nem fogja fel, hogy Jézus a Messiás.

Jézus Tekuában helyet szerez az öregnek, akit Eliannának hívnak.

– Sose voltam boldog! Atyám meghalt, mielőtt megszülettem volna, anyám pedig belehalt a szülésbe. Anyai nagyanyám magához fogadott. Ő adta nekem a kettős nevet, atyám és anyám nevét egyesítve – mondja az öreg. További beszélgetésük folyamán Elianna felismeri, hogy a Messiással áll szemben. Elmondja, hogy Jézus egyik apostola, akit Júdásnak hívnak, gyakran felkeresi az ő fiát. Amikor felfedezi, hogy van egy másik Júdás is az apostolok között, a búcsúzaskor azt súgja Jézus fülébe:

– Ne bízzál a másik Júdásban, Uram! Én nem akarom beszennyezni nyelvemet... De te ne bízzál benne! Nem jó gondolattal megy fiamhoz...

Júdás, később megtudja, hogy hol van Elianna, és megmondja azt fiának, Simon farizeusnak, aki meggyilkoltatja atyját. Ez a bűntény még Júdást is megrettentí. Lásd a teljes történetet. Jd 9,392-398. 10,433-442. oldalán.

Szegény szerencsétlenek!

Jézus, Péterrel és Júdás Tádéval a Jeruzsálem mellett lévő Hinnom-völgy leprásaihoz megy. Táplálékot visznek nekik.

– Képesek leszünk adni nekik valamit abból, amit vettünk. Rettenetes lehet a sírokban élni télen – mondja Tádé, aki egy batyut visz, akárcsak Péter.

– Örülök neki, hogy elmentünk a felszabadított rabszolgákhoz, és pénzt kaptunk tőlük a leprások számára. Szegény szerencsétlenek! Ezeken az ünnepnapokon senki sem gondol rájuk. Mindenki örvendezik... Ők pedig elvesztett házukra emlékeznek... De legalább hinnének benned! Meg fogják tenni azt, Mester? – kérdi Péter, aki mindig olyan egyszerű, és annyira ragaszkodik Jézushoz.

– Reméljük, Simon, reméljük! Közben imádkozzunk! – És imádkozva folytatják útjukat. A szomorú Hinnom-völgy feltűnik, az élők sírjaival.

– Menjetek előre! – mondja Jézus.

A kettő megy, hangosan beszélgetve. A leprások arca megjelenik barlangjuk vagy menedékhelyük nyílásában.

– Jézus Rabbi tanítványai vagyunk – mondja Péter. – Ő jön, és előreküldött minket, hogy segítsünk rajtatok. Hányan vagytok?

– Itt heten. Hárman a másik részen, az En Rogelen túl – mondja egy, mindegyikük helyett.

Péter kibontja batyuját. Tádé is sajátját. Tíz részre osztják az ételt. Kenyér, sajt, vaj, olajbogyó. Hova tegyék az olajat, amely egy kis korsóban van?

– Egyiketek hozzon egy edényt! Oda, a sziklára. Ott elosztjátok majd az olajat, testvériesen, hiszen azok vagytok, és a Mester nevében, aki a felebaráti szeretetet hirdeti – mondja Péter.

Közben a leprás, sántikálva, leszáll feléjük, akik egy nagy szikla közelében várnak rá, és egy kicsorbult korsót tesz oda. Nézi, amint megtöltik olajjal, és csodálkozva megkérdezi:

– Nem félték ilyen közel állni hozzám? – Valóban, csak a szikla választja el őket a leprástól.

– Nem félünk semmi mástól, csak a szeretet ellen való büntől. Ő küldött ide minket, hogy segítsünk rajtatok, mert aki Krisztusé, annak úgy kell szeretnie, amint Krisztus szeret. Nyissa meg ez az olaj a szíveket, világosítsa meg azokat, mintha egy mécsest gyújtana szívetekben. A kegyelem ideje érkezett azok számára, akik remélnek az Ur Jézusban. Higgycetek benne! Ő a Messiás, és meggyógyítja a testeket és a lelkeket egyaránt. Mindent megtehet, mert Ő az Emmánuel – mondja Tádé, méltóságteljes modorával, ami mindig nagy hatást kelt.

Az apostolok szavaira a leprásban feléled a hit, és odahívja három másik társát is. Jézus mind a négyet meggyógyítja, további három azonban hitetlen marad, és nem is gyógyul meg.

Utána Jézus elmegy a másik csoporthoz, és azokat is meggyógyítja. A teljes történetet lásd Jcs 4, 178-182. oldalán.

Ne irigyeljétek a gazdagokat!

Jézus a Jordán mellett jár, ott, ahol valaha János keresztelt és prédikált.

– Béke veled, Mester! – üdvözlík Őt a pásztor tanítványok, akik néhány nappal előbb érkeztek oda, és várokoztak rá a betegekkel és másokkal együtt, akik vágyakoznak arra, hogy hallhassák a Mestert.

– Béke veletek! Régóta vártok rám?

– Három napja.

– Visszatartottak útközben. Menjünk a betegekhez!

– Felállítottunk néhány sátrat, hogy menedéket adjunk nekik, és ne kelljen oda-vissza menniük a közeli városokba, miközben rád várokoznak. Adtunk nekik tejet, pásztor barátainktól, akik még itt vannak, nyájaikkal, rád várokozva – mondják a tanítványok.

Jézus, sátorról-sátorra jár a betegek között, akik a szokásos módon kiáltanak hozzá:

– Jézus, Dávid Fia, könyörülj rajtunk!

Az alacsony sátrakba csak meghajolva tud bemenni a magas termetű Jézus, és csak egy mondatot mond nekik:

– Béke nektek, akik hisztek! – s utána megy a következő sátorba. A meggyógyultak örömmel kiáltanak fel:

– Meggyógyultam! Hozsanna Dávid Fiának!

És a meggyógyult betegek nagy serege kijön a sátrakból, eldobva botját és mankóját és feleslegessé vált kötéseiket, és pokrócaikba takarózva, örömmel gyülekeznek a Mester körül. Mindenki meggyógyult. Jézus szeretetteljes mosollyal néz körül, és azt mondja:

– Az Úr megjutalmazta hiteteket. Áldjuk együtt jóságát! – és elkezd énekelni a 100. zsoltárt: „Ujjongjatok az Úrnak, országok, mind, örömmel szolgáljatok neki, lépjétek színe elé vigadozva! Tudjátok meg, Isten az Úr!... stb.”

A nép vele együtt énekel, vagy legalábbis dúdolja a dallamot, ha a szöveget nem ismeri.

Mátyás azt mondja Jézusnak:

– Uram, amikor beszélsz azokhoz, akik szavadra várnak, emlékezz meg Jánosunkról!

– Gondoltam arra, hogy ezt teszem, mert ez a hely még élénken emlékezteti szívemet a Keresztelő alakjára – mondja Jézus, és feláll egy kiemelkedésre, amelyet fű borít, s elkezd beszédét:

– Mit jöttetek keresni ezen a helyen? Ti, betegek, a testi egészséget, és részesültetek benne. A jó hírt hirdető szavakat, és megtaláltátok. De a test egészségének elő kell készítenie a lélek egészségének keresését, úgy, amint a jó hírt hirdető szavaknak elő kell készíteniük akaratotokat az életszentség keresésére. Jaj, ha valaki a testi egészséget csak a test és vér örömeire korlátozza, és nem törődik a lélekkel!

Én dicsértettem veletek az Urat, aki visszaadta egészségteket. De az örvendezés pillanatának elmúltával nem szabad megszűnnie hálátoknak az Úr iránt. És azt azáltal fejezitek ki, hogy jó akarattal szeretitek Őt.

Isten minden ajándéka semmit sem használ, bármilyen nagy legyen is, ha az emberben nincs meg az akarat, hogy viszonozza azt azzal, hogy saját lelkét Istennek ajándékozza.

Ez a hely hallotta János szavait. Közületek bizonyára sokan hallották őt. Oly sokan hallották Izraelből, de nem mindenkinen érte el ugyanazt, annak ellenére, hogy a Keresztelő mindenkinek ugyanazt mondta. Miért van akkor ily nagy különbség? Honnan ered? Az emberek különböző akaratából, amellyel ezeket a szavakat fogadták. Egyesek számára azok igazán előkészítették az én elfogadásomat, és ennek következményeként saját életszentségüket. Mások számára azonban azt készítették elő, hogy ellenálljanak nekem, és ennek következtében gonoszokká váljanak. Amint az őrszem kiáltása megosztotta a hadsereg szellemét, jóllehet egyetlen kiáltás volt. A sereg egy része felfegyverkezett, és tanulmányozta a tervet, hogy

küzdjön ellenem és követőim ellen. A hadsereg másik része kész volt arra, hogy kövesse Vezérét. És emiatt Izraelt le fogják győzni, mert egy önmagában megosztott ország nem lehet erős, és az idegenek kihasználják azt legyőzésére.

Hasonlóképpen van az egyes lelkekben. Minden emberben vannak jó és rossz erők. A Bölcsesség beszél minden emberhez, de csak kevesen akarják, hogy csak jó részük uralkodjék. A világ fiai ügyesebbek abban, hogy csak egy részt válasszanak, és tegyenek meg királynéjuknak. Ők értenek ahhoz, hogy teljesen gonoszok legyenek, amikor azok akarnak lenni, és elvetik, mint hasztalan ruhákat, a jó részeket, amelyek ellenállhatnának nekik. Azt mondtam, hogy ha egyik szemed megbotránkoztat, vágd ki, ha egyik karod megbotránkoztat, vágd le, mert jobb csonkán bemenni az örök Világosságba, mint az örök sötétségbe kerülni mindkét szemetekkel és kezetekkel.

A Keresztelő a mi időnk embere volt. Közületek sokan ismerték őt. Kövessétek hősies példáját! Ő, az Úr és saját lelke szeretetéből sokkal többet vetett el, mint egy szemet és egy kart, magát életét áldozta fel azért, hogy hűséges maradjon az Igazsághoz. Közületek sokan talán az ő tanítványai voltatok; és azt mondjátok, hogy még szeretitek őt. De vessétek emlékezetetekbe, hogy Isten szeretete, és azoknak a mestereknek a szeretete, akik Istenhez visznek titeket, abban nyilvánul meg, hogy megteszitek azt, amire ők tanítottak titeket, követitek életszentségüket, és teljes erőtökből szeretitek Istent egészen a hősiességig menve. Ha így tesztek, az üdvösség és bölcsesség ajándékai, amelyeket Isten nektek adott, nem maradnak tétlenek, és nem szolgálnak kárhovatotokra, hanem lépcsőként segítenek titeket, hogy eljussatok Atyám és a. ti Atyátok hajlékába. aki mindnyájatokat vár Országában.

Saját javatokra, biztosítsátok azt, hogy a Keresztelő áldozata: egész életáldozata, amely a vértanúságban végződött; és az én áldozatom: egész életem áldozata, amely százszor és százszor nagyobb, mint előfutáromé, ne maradjon hatástalan számotokra!

Legyetek szentek, higgyetek, engedelmeskedjétek az ég szavának, újuljatok meg az Új Törvényben! A Jó Hír legyen számotokra igazán jó, tegyen titeket jóvá és érdemessé arra, hogy örvendjétek a Jóságnak, azaz a Magasságos Úrnak egy örök Napon. Értsetek ahhoz, hogy meg tudjátok különböztetni az igazi pásztorokat a hamisaktól, és kövessétek azokat, akik az élet Szavait adják nektek, amiket tőlem tanultak.

Közel van a Fény ünnepe, a templomszentelés megünneplése. Ne felejtsetek el, hogy semmit sem ér a sok lámpás az Úr Ünnepeinek tiszteletére, ha szívetek sötétben marad. A szeretet a világosság, és a lámpatartó az akarat, hogy jó cselekedetekkel szeretitek az Urat. Jó dolog megemlékezni a templomszentelésről, de sokkal jobb és az Úrnak tetszőbb dolog az, hogy saját lelketeket szentelitek Istennek, és ezt újítjátok meg, szeretettel. Szent lelkek, szent testben, mert a test, hasonló a falhoz, amely körülveszi az oltárt, és a lélek az oltár, amelyre leszáll az Úr dicsősége. Isten nem szállhat le a bűnöktől meggyalázott oltárookra, azaz a fajtalanságtól és gonosz gondolatoktól kikezdett testek által megérintett oltárookra.

Legyetek jók! Fárasztó jónak lenni az élet állandó megpróbáltatásai közepette. De százszorosan kárpótolni fog titeket a jövő jutalma. Jelenleg pedig kárpótol a béke, mely megjutalmazza az igazak szívét minden nap végén, amikor lepihentek, és vánkositokon nem éreztek lelkiismeret-furdalást. Míg azok, akik tilos örömeiket akarnak élvezni, lidércnyomásos álmoktól szenvednek, és csak azt érik el, hogy örült nyugtalanságban van részük.

Ne irigyeljétek a gazdagokat, ne gyűlöljétek senkit sem, ne kívánjátok meg a másét! Elégedjétek meg állapototokkal, arra gondolva, hogy ha minden dologban megteszitek Isten akaratát, akkor birtokában vagytok a kulcsnak, amely megnyitja az örök Jeruzsálem kapuit.

Elhagylak titeket. Sokan közületek nem fognak többé látni engem, mert hamarosan elmegyek, hogy előkészítsem a helyet tanítványaim számára... Különösképpen megáldom gyermekeiteket és asszonyaitokat, akiket többé nem fogok látni. És utána, titeket, férfiak... Igen. Meg akarlak áldani titeket... Áldásom arra fog szolgálni, hogy az erősebbek ne essenek

el, és a gyengébbek fel tudjanak kelni. Csak azok számára nem lesz hatásos áldásom, akik elárulnak engem, mert gyűlölnék.

Megáldja a tömeget, és utána megáldja az asszonyokat, és megcsókolja a gyermekeket, és lassan a gázló felé megy öt apostolával, akik még vele vannak és a pásztor tanítványokkal.

(7-1714)

Boldog, hogy segíthet a szegényeken

Jézus a samariai Efraimba vonul vissza a zsidók üldözése elől. Ott megment három árva kisgyermeket a rablók kezéből, akik magukkal vitték őket, miután apjukat holtan találták nyája mellett, amit szintén elraboltak.

Jézus saját ruháiból varrat kis ruhákat a három árva számára. Amikor Péter ezt meghallja, méltatlankodva tiltakozik:

– De, Uram, tudod-e, hogy már csak három ruhád van? Ha továbbadsz belőlük egyet, mi marad? Nincs itt Lázár, mint amikor a leprásnak adtad köpenyedet!

– Ne törődj vele! Kettő marad, és már túl sok is az Emberfia számára. Vedd, Mária! Holnap este elkezded munkádat, és az Üldözött boldog lesz, hogy segíthette a szegényeket, akiknek szomorúságát felfogja.

Lásd a történetet részletesen: Gy 5,178-195.

(8-132)

Nagyon boldogtalan vagyok!

A samariai Enon közelében Jézus találkozik egy árva pásztorgyermekkel, akit rokona szinte rabszolgaként kezel. Tanítványain keresztül Jézus már megpróbálta kiváltani őt, de a gonosz rokon nem engedte el. Most Jézus, tanúk kíséretében, elmegy hozzá, miközben az fát vág az erdőben, és követeli a gyermek szabadon bocsátását. A gonosz rátámad Jézusra, és meg akarja ölni Őt, azonban hirtelenül megvakul, hamis esküje következtében, amellyel tagadta, hogy elfogadta a pénzt a gyermek kiváltásáért.

Jézus magával viszi a kis Benjámint, és megtanítja őt egy szép zsoltárra:

– Az Úr az én Pásztorom. Semmim sem hiányzik. Bőséges legelőre vitt engem...

(8-327)

Rongyos és sovány

Jézus Betániában Lázárral sétál annak kertjében. Azt mondja Lázárnak:

– Ott, a kerítés kapujánál, látok nekitámaszkodva egy szegény fiút. Talán éhes. Rongyos és sovány. Már figyelem egy ideje. Ott volt már akkor, amikor a kocsi kiment, és elmenekült, hogy ne lássák, s esetleg ne zavarják el. Utána visszatért, és állandóan a ház felé, felénk néz.

– Ha éhes, jó lesz, ha elmegyek, és hozok neki ennivalót. Menj előre, Mester! Hamarosan visszajövök. – És Lázár elsiet, miközben Jézus gyorsan a kerítés felé megy.

A gyermektől megtudja, hogy félárva, és apja, egy gazdag farizeus, kizavarta őt házából, mert nyomorék, és földműveseire bízta, akik szintén rosszul bánnak vele. A gyermek szeretne meghalni, s azt kéri Jézustól, vessen véget életének.

Jézus azonban inkább meggyógyítja, és gondoskodik számára egy otthonról. Amikor a póthúsvétot ülik a Getszemáni-kertben, ez a gyermek is ott van, a többi, Jézus által megmentett gyermek között.

Lásd a történetet részletesen: Gy 5,212-221.

(8-431)

Vegyél élelmet a leprásoknak!

A Jeruzsálemben való ünnepélyes bevonulás előtt Jézus elhalad a leprások által lakott sírok előtt, kitarja feléjük karját, és azt kiáltja nekik:

– Aki hisz bennem, hívja segítségül nevemet, és általa meggyógyul! – és áldását adva, folytatja útját, de megparancsolja a Keriótinak: – Vegyél élelmet a leprásoknak, és az est beállta előtt vidd el nekik Simonnal együtt!

A Templomból ismét kiűzi az árusokat, és utána a csarnokok felé megy, ahol összegyűltek a vakok, bénák, némák, nyomorékok és másfajta betegek, akik hangos szóval segítségét kérik.

– Mit akartok, hogy tegyek nektek?

– A látást, Uram! A tagjaimat! Hogy fiam beszélni tudjon! Hogy feleségem meggyógyuljon! Mi hiszünk benned, Isten Fia!

– Isten meghallgat titeket. Keljetek fel, és hozsannázzatok az Úrnak!

Nem egyenként gyógyítja meg a sok beteget, hanem egy széles mozdulatot tesz kezével, és a kegyelem és az egészség leszáll ezekre a szerencsétlenekre, akik egészségesen állnak fel, örömkialtással, ami belevegyül a Jézus körül szorongó gyermekekébe, akik ismétlik:

– Dicsőség, dicsőség Dávid Fiának! Hozsanna a názáreti Jézusnak, a királyok Királyának, az urak Urának!

(9-70)

Annalia meghal örömeiben az ünnepélyes bevonulás alatt. Éjjel Jézus, Máriával együtt, elmegy anyjához, hogy megvigasztalja őt. Lásd M 13,536-540.

Nagyhétfőn a Templomban egy anya kéri Jézust, hogy gyógyítsa meg vak fiát. Jézus megérinti a fiú szemét, és az visszanyeri látását.

(9-96)

Mindenkit meg akar vigasztalni

Nagykedden Jézus a Templomban válaszol az Őt kérdezőknek, vigasztalja, feloldozza, meggyógyítja őket. Így telnek az órák.

Utána kimegy a Templomból, hogy magához vegye a Lázártól küldött élelmet.

Délután ismét visszamegy a Templomba. Fáradhatatlan. Kegyelem és gyógyulás árad kezeiből, amelyeket a betegekre tesz és ajkáról, amikor tanácsokat ad azoknak, akik hozzá mennek. Úgy látszik, hogy mindenkit meg akar vigasztalni, gyógyítani addig, míg képes erre.

(9-112)

Amikor egy remegő öregember belebotlik ruhájába, amint Jézus mellett fel akar menni az öt lépcsőfokon, Jézus kinyújtja kezét, és megfogja, mielőtt elesne. Nem is engedi el addig, míg biztonságosan fel nem ment a lépcsőkön. Az öreg felemeli ráncos arcát, és megmentőjére nézve, áldást mormol, hálája jeléül. Jézus rámosolyog, és megsimogatja félig kopasz fejét. Utána Jézus visszatér az oszlophoz, s csak akkor megy el megint onnan, amikor egy kisgyermek, aki kicsúszott anyja kezéből, hirtelenül elesik lába előtt, és elsírja magát. Felemeli, megsimogatja, megvigasztalja. Az anya zavarodottan, de hálásan nézi. Jézus őrá is rámosolyog, és visszaadja neki a kicsinyt. ...

Jézus megfigyel egy szegény asszonykát, aki sötétbarna ruhában, szégyenlősen megy fel a lépcsőkön az egyik fal felé, ahol a Templom perselyei vannak, állattorkok alakjában kiképezve. Kegyesen néz rá, és nagyon kedvesen, amikor látja, hogy beledob valamit az egyik oroslántorokba. És amikor az asszonyka, visszafelé, elhalad mellette, Ő üdvözli először:

– Béke veled, asszony!

Az csodálkozva felemeli fejét, és zavarodottan megáll.

– Béke veled! – ismétli Jézus. – Menj, a Magasságbeli megáld téged.

A szegény asszony elragadtatva áll, és utána üdvözlétet mormolva, továbbmegy.

– Ő boldog, boldogtalanságában – mondja Jézus, kilépve a hallgatásból. – Most boldog, mert Isten áldása kíséri. Hallgassátok, barátaim, és ti, akik körülöttem vagytok! Látjátok ezt az asszonyt? Nem adott, csak két fillért, ami még arra sem lett volna elég, hogy egy verebet vásároljon azoktól, akik kalickában tartják azokat. Mégis többet adott mindenkinek, akiknek van miből adakozniuk, attól kezdve, amikor hajnalban kinyitották a Templomot, egészen addig, amíg filléreit a Templom kincstárába befizette.... Ma ez az asszony nem fog enni, mert többé semmije sincs. Előbb dolgoznia kellene bérért, hogy éhségét kenyérrel csökkenthesse. Őmögötte nincs gazdagság, nincsenek rokonai, akik hasznot tudnának húzni belőle. Egyedül van. Isten elvette rokonait, férjét és gyermekeit, elvette tőle azt a kevés vagyont, amit azok reá hagytak.... Igazán mondom nektek, hogy ez a szegény asszony jobban felfogta a Törvényt, mint a bölcsek, és jobban megigazult, mint bárki más. Áldott, mert szegénységében mindenét Istennek adta...

A teljes történetet lásd: E 7,299-302.

(9-123)

Később, a kereskedők udvarában, többek között Jézus ezeket mondja:

– Egyesüljetek a szeretetben irántam és tanításom iránt. Keresztényeknek hívják majd alattvalóimat. A keresztények egyenruhája legyen a szeretet és az egység, az egyenlőség köztetek a ruházatban, a javak közösségében, a szívbeli testvériségben. Mindnyájan egyért, egy mindenkiért.

Akinek van, adja alázatosan! Akinek nincs fogadja el alázatosan, és alázatosan tárja fel szükségleteit testvéreinek, akikről tudja, hogy azok. És a testvérek szeretettel hallgassák meg testvéreik szükségleteit, és érezzék igazán testvéreiknek őket! Gondoljatok arra, hogy Mesteretek gyakran éhezett, fázott, sok mindenben szükségét szenvedett, és nélkülözött, és Ő, az Isten Igéje alázatosan feltárta azt az emberek előtt. Gondoljatok arra, hogy az is elnyeri majd jutalmát, aki csak egy korty vizet ad. Tartsátok eszetekben, hogy jobb adni, mint kapni! Ezekre gondolva, a szegény bátran tud kérni anélkül, hogy megalázva érezné magát. Arra gondol, hogy én előbb megtettem ezt, mint ő. Meg tudja majd bocsátani, ha visszautasítják, arra gondolva, hogy az Emberfiától is sokszor megtagadták a szállást és az ételmezt, amit megadtak a kutyáknak és a nyáj őrzőinek. És a gazdagok nagylelkűek lesznek, arra gondolva, hogy örök és mennyei gyöngyökké változtatja a szeretet az így adott pénzt, ami egyébként a Sátán által sugallt gyűlöletes és hitvány eszköz, amely a világ kilenctized részének romlását okozza.

Lásd Jézus teljes beszédét: E 7,286-289.

(9-130)

Utána Jézus szigorúan elítéli a farizeusok képmutatását, amit Máté is megörökített (23,13-36), s a szegényekkel kapcsolatban ezeket mondja:

– Jaj nektek, írástudók és farizeusok, képmutatók, akik felemésztitek az özvegyek vagyonát, és közben hosszasan imádkoztok! Ezért szigorú ítéletben fogtok részesülni!

(9-134)

Én vagyok testvéreimben!

Amikor Jézus leírja az Utolsó ítéletet, aszerint jutalmazza vagy bünteti meg az embereket, hogy miként bántak a szegényekkel és a nélkülözőkkel.

– Bizony, mondom nektek: amikor ezt tettétek egyik legkisebb testvéremmel, velem tettétek... Megismertétek szavaimat, és voltak szegények köztetek, éhezők, szomjazók, ruhátlanok, betegek és bebörtönözöttek. Miért nem tettétek meg velük azt, amit talán megtettetek volna velem. Nem tudjátok, hogy én vagyok testvéreimben? Ahol egyikük szenved, ott én vagyok. Amit nem tettetek egynek kis testvéreim közül, tőlem tagadtátok meg, aki az emberek Elsőszülöttje vagyok.

A teljes szöveget lásd: P 12,479-480.

(9-159)

Hűséges szolgálaim!...

A volt betlehemi pásztorok mindvégig hűségesen kitartanak Jézus mellett. Hallgatják oktatásait a nagyhéten, ott állnak a keresztúton, lehangoltan, feldúltan, porosan, rongyosan. Erős kiáltásukkal magukra vonják Mesterük figyelmét. És Ő feléjük fordítja fejét, látja őket... Úgy néz rájuk, mintha angyalok volnának. Mintha megszűnne szomjúsága, megerősödne az Ő sírásuktól, és rájuk mosolyog...

Jonatán, úrnőjét, Johannát kíséri. Miután Jézus megáldja az asszonyokat, buzdító szavai végén, Jonatánhoz fordul:

– Isten veled, Jonatán... vezesd el őket...

Fenn a Kálvárián a pásztorok fütyköseikkel nyitnak utat az asszonyoknak a szitkozódó tömegben. Most félkörben körülállják őket. A zsidók félnek tőlük, s csak szitkozódnak, és öklükkel fenyegetőznek.

Jézus feltámadása után a pásztorok oly örömmel beszélnek róla, mint a boldog gyermekek. A város felé mennek, az olajfák alatt.

Hirtelenül megjelenik nekik Jézus:

– Hűséges szolgálaim! Íme, én vagyok! Menjetek! Várok rátok néhány nap múlva Galileában. Még meg akarom mondani nektek, hogy szeretlek titeket. Jónás boldog, a többiekkel, a mennyben.

– Uram! Ó, Uram!

– Béke veletek, jó akaratú emberek?

A Feltámadott elmerül a déli nap élő sugarában. Amikor felemelik fejüket, Ő már nincs ott. De nagyon örülnek annak, hogy látták olyannak, amilyen most. Dicsőségében.

Felállnak. Az öröm átváltoztatta őket. Alázatosságukban nem tudják felfogni, hogy megérdemelték látását, és azt mondják:

– Nekünk! Nekünk! Milyen jó a mi Urunk! Születésétől diadaláig, mindig alázatos és jó szegény szolgálaihoz.

Jonatán, aki velük van, azt mondja, amikor már Jeruzsálem közelében járnak:

– Születése által elvesztettem szülőföldemet és házamat. Halála által elvesztettem új házamat, ahol harminc éven keresztül becsületesen dolgoztam. (Kúza elküldte őt, és elhidegült feleségétől is, mert Jézus szenvedése és halála miatt megrendült hite.) De még ha életemet vették volna el, akkor is örömmel haltam volna meg, mert őerte vesztettem volna el. Nem haragszom arra, aki igazságtalan volt velem szemben. Uram a tökéletes szelídségre tanított engem halálával. És nem törődöm a holnappal. Az én lakóhelyem nem itt van, hanem az égben. A neki annyira kedves szegénységben élek, és szolgálni fogom Őt egészen addig, míg magához nem hív engem.

Ott vannak a betlehemi pásztorok a Tábor-hegyén is! Amikor Jézus megjelenik vagy ötszáz tanítványának, és oktatja őket. Tanúi mennybemenetelének is. (Lásd bővebben: Bp 69-72.)

Az áruló helyébe az apostolok az egyik volt betlehemi pásztort: Mátyást veszik be tizenkettedik apostolnak: Pt 7,335-338.

Miért sírsz, Erzsi?

Jézus feltámadása után sem feledkezik meg a szegényekről és a szenvedőkről. Erzsi, Annalia anyja vigasztalanul sír otthonában, bezárkózva egy szobába, amelyben egy kis ágy van csak, ami valószínűleg leányáé volt. Az ágyra borulva sír.

A nyitott ablakon csak kis fény szűrődik be, mert csak nemrég hajnalodott ki. De élékké válik a fény, amikor belép Jézus, azaz helyesebben: amikor megjelenik, mert nem a zárt ajtón keresztül jött be. Ragyog, mint színeváltozásakor a Tábor-hegyen, és százszor szebb, mint szenvedése előtt volt.

– Miért sírsz, Erzsi?

Az asszony annyira elmerül bánatában, hogy nem ismeri fel Őt hangjáról. Úgy válaszol neki, mintha egy rokonával beszélne, aki talán Annalia halála után érkezett meg.

– Hallottad tegnap este azokat az embereket? Azt mondták: „Ő senki sem volt. Talán varázsló, de nem isteni.” És én belenyugodtam már leányom halálába, arra gondolva, hogy egy Istent szeretett, és békét élvez... De ezek ezt mondták nekem!... – És még erősebben sír.

– De sokan látták Őt feltámadása után. Csak Isten képes magától föltámadni.

– Én is azt mondtam azoknak tegnap. Szembeszálltam szavaikkal. Mert szavaikkal megölték reményemet, békémet. De ők azt mondták: „Mindez követőinek képmutatása, hogy ne kelljen bevallaniuk: ostobák voltak. Ő meghalt, és ugyancsak meghalt, és elrohadt; ők máshová vitték és megsemmisítették, azt mondván, hogy föltámadt.” Ezt mondták... És ezért küldte a Magasságbeli a második földrendést, hogy éreztesse velük haragját szentségtörő hazugságuk miatt. Ó, nincs többé vigaszom!

– De ha látnád a feltámadt Urat, saját szemekkel, és megérinthetnéd kezeiddel, hinnél?

– Nem vagyok rá méltó... De biztos, hogy hinnék! Elég lenne számomra látnom Őt. Nem merném megérinteni testét, mert, ha úgy volna, az isteni test lenne, és egy nő nem közelítheti meg a Szentek Szentjét.

– Emeld fel fejedet, Erzsi, és nézd, ki van előtted!

Az asszony felemeli ősz fejét, a sírástól eltorzult arcát, és látja... Még inkább visszaesik sarkaira, dörzsöli szemét, kinyitja száját, hogy felkiáltson, de torkán akad a szó.

– Én vagyok. Az Úr. Érintsd meg kezemet! Csókold meg! Feláldoztad nekem leányodat. Megérdemled. És ismét megtalálsz ezen a kézen, a gyermeked lelki csókját. Ő a mennyben van. Boldog. Mondd meg a tanítványoknak!

Az asszony annyira el van bűvölve, hogy nem meri megtenni ezt, és Jézus maga érinti meg ajkát ujjai hegyével.

– Ó, valóban föltámadtál!!! Boldog! Boldog vagyok! Áldott vagy te, aki megvigasztaltál engem!

Lehajol, hogy megcsókolja lábait, megteszi, és úgy marad. A természetfeletti fény körülveszi Jézust, és Ő eltűnik. De az anyának a szíve eltelt a megrendíthetetlen bizonyossággal.

(10-145)

* * *

Jézus megjelenik Júdás anyjának és az őt ápoló Annának is. Lásd: Jd 13,580-585.

* * *

Juttában megjelenik Sára gyermekeinek. Annakidején Sára ápolta évtizedeken keresztül a megbénult betlehemi pásztort, Izsákot. Gy 1,13-14.

* * *

Megjelenik Jaiának, akinek visszaadta látását: Gy 3,123-124

Meghívtam a koldusokat...

Egy pásztor, akit Jézus meggyógyított, hálából egy szép bárányt akar Jézusnak ajándékozni.

– Én most Jeruzsálembé megyek, és nem tudom magammal vinni a bárányt. Egyébként elfogadnám, hogy megmutassam, hálás vagyok ajándékosodért.

– De utána a városba mégy. Megállsz ott az ünnepekre. Mondd meg, hol szállsz meg, és elküldöm barátaidnak...

– Nem... Hanem Nóbéban van egy öreg és szegény barátom. Idehallgass: a húsvét utáni szombat elmúltával, reggel menj Nóbéba, és mondd Jánosnak, Nóbe Öregjének – mindenki megmondhatja neked, hol lakik -: „Ezt a bárányt a názáreti Jézus küldi neked, a te barátod, hogy megünnepeld ezt a napot egy örömlakomával, mert Krisztus igazi barátainak nincs nagyobb örömük a mainál.”

– Ha így akarod, meg fogom tenni.

(8-355)

Jézus feltámadása után az öreg egyedül van házában. De nyugodt. Mosolyogva tevékenykedik.

Kopogtatnak az ajtón. Az öreg, anélkül, hogy odafordulna, kiáltja:

– Jöjj be! Mit akartok, hogy idejöttök? Még azt? Öreg vagyok ahhoz, hogy megváltozzam! Még ha az egész világ azt kiáltaná nekem: „Meghalt”, akkor is azt mondanám: „Él!” Még ha meg kellene halnom ezért, akkor is. Jöjjetek hát be!

Odamegy az ajtóhoz, hogy lássa, ki kopog anélkül, hogy belépne. De, amikor már közelében van, az ajtó kinyílik, és Jézus lép be.

– Ó! Ó! Ó! Az én Uram! Él! Hittem benne! És Ő eljön, hogy megjutalmazza hitemet! Áldott! Én nem kételkedtem. Fájdalmamban azt mondtam: „Ha bárányt küldött nekem az örömlakomára, akkor az annak a jele, hogy azon a napon fel fog támadni.” Akkor megértettem mindent. És Nóbe előtt bolondnak látszhattam, mert miután a szombat elmúltával a nap lenyugodott, előkészítettem a lakomát, és elmentem meghívni a koldusokat, azt mondva: „Barátunk feltámadt!” Már azt mondták, hogy ez nem igaz. Azt mondták, hogy éjjel elloptak téged. De én nem hittem el, mert attól kezdve, hogy meghaltál, felfogtam, hogy azért haltál meg, hogy feltámadj, és ez volt Jónás jele.”

Jézus mosolyogva engedi, hogy beszéljen. Utána megkérdezi:

– És most még meg akarsz halni, vagy itt akarsz maradni, hogy tanúskodjál dicsőségemről?

– Amit te akarsz, Uram!

– Nem. Amit te akarsz.

Az öreg gondolkodik. Utána dönt:

– Szép lenne kimenni a világból, ahol te már nem vagy úgy, mint azelőtt. De lemondok az ég békéjéről azért, hogy azt mondjam a hitetleneknek: „Láttam Őt!”

Jézus fejére teszi kezét, megáldja; és hozzátéve:

– De hamarosan elnyered a békét is, és velem leszel, mint Krisztus hitvallója.

És elmegy. Itt, talán az idős öreg iránti részvétből, nem csodás alakjában jelent meg és tűnt el, hanem egészen úgy, mint egykor, amikor ember módjára lépett be és ment ki egy házból.

(10-154)

Van kenyered egy vándornak?

Jézus egyszer, amikor a Jordán túlsó partján Jeruzsálem felé tartott apostolaival, egészen átázott a zuhogó esőben. Menedéket keresett egy magánosan élő öregnél, aki szívesen befogadta, és megosztotta velük szegényes élelmét.

(5-367)

Jézus feltámadása után, az öreg Mátyás, konyhakertjében dolgozva, magában beszélget:
 – Mindez a gazdagságom érte van. És Ő többé nem fogja megízlelni. Hasztalanul dolgoztam. Hiszem, hogy Ő Isten Fia volt, aki meghalt, és feltámadott. De többé nem a Mester, aki leül a szegény ember asztalához, vagy a gazdagéhoz, és egyforma szeretettel osztja szét az ételt, bizonyára, sőt, nagyobb szeretettel, a szegénnyel, mint a gazdaggal. Most Ő a Feltámadt Úr. Feltámadt, hogy megerősítsen a hitben minket, hívőit. És ezek azt mondják, hogy nem igaz. Hogy soha senki sem támadt fel magától. Senki. Nem. Senki sem az emberek közül. De Ő igen. Mert Ő Isten.

Összecsapja kezeit, hogy elriassza galambjait, amelyek leszállnak, hogy elrabolják a frissen felásott és bevetett földről a magokat, és azt mondja:

– Most már hiába szaporodtok! Ő többé nem fogja megízlelni fiókáitokat! És ti, hasztalan méhek? Kinek készítek a mézet? Reméltem, hogy legalább egyszer velem lesz, most, hogy már nem vagyok olyan nyomorúságos. Minden fellendült itt, eljövetele után... Ah! De azokkal a dénárokkal, amelyekhez soha sem nyúltam hozzá, el akarok menni Názáretbe, Anyjához, hogy azt mondjam neki: „Tégy meg engem szolgádnak, de engeddd, hogy itt maradjak, ahol vagy, mert te még Ő vagy”... – Kézfejjével felszárítja könnyeit...

– Mátyás, van kenyered egy vándornak?

Mátyás felemeli fejét, de mivel térdenállva dolgozik, nem látja, ki beszél a magas sövény mögül, amely körülveszi kis birtokát. De azt válaszolja:

– Bárki vagy is, jöjj, az Úr Jézus nevében! – És feláll, hogy kinyissa a kaput.

Jézus előtt találja magát, és megáll, kezével a tolozárán, anélkül, hogy mozdulni tudna.

– Nem akarsz engem vendégül látni, Mátyás? Egyszer megtetted. Szomorkodtál, hogy többé nem tudod megtenni. Itt vagyok, és nem nyitsz ajtót? – mosolyog Jézus.

– Ó, Uram!... Én... én... nem vagyok méltó, hogy Uram belépjen ide... Én...

Jézus ráteszi kezét a kapura, és kinyitja a tolozárát, azt mondva:

– Az Úr belép oda, ahová akar, Mátyás! – Belép a szerény konyhakertbe, a házhoz megy, és a küszöbnél azt mondja:

– Áldozd fel tehát galambjaid fiókáit! Húzd ki a földből zöldségeidet, és hozz mézet méheidtől! Együtt fogunk étkezni, és nem lesz hasztalan munkád, hiábavaló a vágyad. És kedves lesz számodra ez a hely, anélkül, hogy elmennél oda, ahol hamarosan csend és elhagyatottság lesz. Én mindenütt vagyok, Mátyás. Aki engem szeret, mindig velem van. Tanítványaim Jeruzsálemben lesznek. Ott keletkezik majd Egyházam. Légy ott a póthúsvétra!

– Bocsáss meg, Uram! De nem tudtam ott maradni azon a helyen, és elmenekültem. Csütörtök délután háromkor érkeztem meg, és másnap elmenekültem, hogy ne lássalak téged meghalni. Csak ezért, Uram.

– Tudom. És tudom, hogy visszatértél, az első egyikeként; hogy síromnál sírjál. De az már üres volt. Mindent tudok. Íme, leülök itt, és megpihenek. Mindig megpihentem itt... És az angyalok tudják.

Az ember nekilát a munkának, de mindig úgy mozog, mintha egy templomban lenne, tiszteletteljesen. Időnként letöröl egy könnyet, amely el akar vegyülni mosolyával, miközben jön-megy, hogy hozza a galambokat, megölje, elkészítse, felszítsa a tüzet, és összegyűjtse,

leöblítse a zöldségeket, rátegye egy tálra az elsőnek beért fügéket, és megterítse a szegényes asztalt a jobb evőeszközökkel és tálakkal. De, amikor minden elkészül, hogyan ülhet le, és ehet? Felszolgálni akar, és már ez is soknak tűnik számára, nem akar többet. De Jézus, aki felajánlotta és megáldotta az ételleket, felajánlja neki a galambok felét, amelyeket felvágott és egy tálra tett, egy mártásba bemártott kenyérré.

– Ó, mint egy mindenkinél inkább kedveltnek! – mondja az ember, és eszik, sírva örömben és megindulásában, anélkül, hogy levonná szemeit Jézusról, aki eszik... iszik, élvezi a zöldségeket, a gyümölcsöket, a mézet, amelyet kelyhébe tesz, miután magához vett egy korty bort. Azelőtt mindig csak vizet ivott.

Az étkezés befejeződött.

– Ugyancsak élek. Látod. És te légy boldog! Emlékezz arra, hogy tizenkét napja meghaltam, az emberek akaratából. De semmit sem ér az emberek akarata, amikor Isten akarata nem egyezik bele. Sőt: az emberek ellenkező akarata az örök Akarat eszközévé válik. Isten veled, Mátyás. Mint ahogy megmondtam, hogy velem lesz az, aki inni adott nekem, amikor a Vándor voltam, akiben még kételkedhettek, úgy mondom neked: részed lesz égi Országomban.

– De most elveszítelek téged, Uram!

– Minden vándorban láss engem; minden koldusban, engem; minden betegben, engem; minden kenyérré, vízre és ruhára szorulóban, engem. Én vagyok mindenkiben, aki szenved, és aki neki szenvedést okoz, nekem okozza azt.

Kitárja karját, megáldva őt, és eltűnik.

(10-157)

* * *

Jézus, Fülöp Cezareájában, elindítja egy halottnak látszó újszülött lélegzését. Feltámadása után megjelenik a kis Tóbiásnak, aki már tud járni, és néhány szót gügyög. Lásd: Gy 3,107-109.

+

A feltámadt Jézus meggyógyítja egy asszony fiát, aki elment Jeruzsálembe, hogy ezt kérje a Mestertől, de mire megérkezett, Jézus már meghalt. Lásd: Jcs 4,195-197.

A pásztorok barátja

A Nagy Hermon egy pompás legelőjén a pásztorok egy csoportja beszélget nyájuk mellett. A Jeruzsálemben történekről van szó. Szomorúan mondja az egyik a másiknak:

– Nincs többé a földön a pásztorok barátja! – És emlékezetbe idézik a sok találkozást vele, itt vagy ott. – Találkozások – mondja egy öreg – amikre soha többé nem lesz módunk.

Jézus megjelenik, mintha egy erdei ösvényről jött volna. Fehér ruhában van, és nem ismerik fel. Azt mormolják:

– Ki ez? Egy esszén? Ki? Egy gazdag farizeus? – Meg vannak zavarodva.

Jézus megkérdezi tőlük:

– Miért mondjátok, hogy többé nem fogtok találkozni az Úrral? Mert az, akiről beszéltek az Úr.

– Tudjuk. De te nem tudod, mit tettek vele? Most egyesek azt mondják, hogy feltámadt, és mások azt, hogy nem. De akkor is, ha feltámadt, amint mi szívesebben hisszük, most el fog menni. Hogyan szeretheti továbbra is azt a népet, amely keresztre feszítette Őt, és hogyan maradhatna köztük? És mi, akik szerettük, jóllehet nem mindnyájan ismertük Őt, szomorúak vagyunk amiatt, hogy elvesztettük.

– Van még egy módja annak, hogy veletek legyen. Ő tanította ezt.

– Ó, igen. Ha megteesszük, amire tanított. Akkor birtokoljuk az ég Országát, és vele leszünk. De előbb élnünk kell, és csak utána halunk meg. És Ő nincs többé köztünk, hogy megvigasztaljon minket. – Csóválják fejüket.

– Gyermekeim, azok, akik úgy élnek, amint Ő tanította, szívükbe zárva tanítását, azok mintegy Jézust birtokolják szívükben. Mert a Szó és a Tanítás egy és ugyanaz. Ő nem olyan Mester volt, aki nem ad példát arra, amit tanít. Azért, aki megteszi azt, amit Ő mondott, abban Jézus él, és nincs elválasztva tőle.

– Jól mondod. De mi szegény emberek vagyunk, és... szemünkkel is látni akarjuk, hogy eltöltsön minket az öröm... Én sohase láttam Őt, és fiam sem. És Jákob sem. És Melkiás sem. És Jakab sem. És Saul sem. Látod, mily kevesen látták közülünk Őt? Mindig kerestük Őt, de amikor megérkeztünk, Ő már eltávozott.

– Nem voltatok Jeruzsálemben azon a napon?

– Ó, ott voltunk! De amikor megtudtuk, mit akartak tenni, elmenekültünk a hegyekbe, mint akik megőrültek, és csak szombat után tértünk vissza a városba. Nem vagyunk bűnösök vérenek ontásában, mert nem voltunk a városban. De rosszul tettük, hogy gyávák voltunk. Legalább láttuk és üdvözlöttük volna. Ő biztosan megáldott volna minket üdvözlésünkért... De nem volt bátorságunk a gyötrelmek között látni Őt...

– Ő most megáld titeket. Nézzétek azt, akinek arcát vágyakoztok megismerni!

Kinyilvánítja magát, ragyogóan, isteni módon, a zöld réten. Egyesek a földre vetik magukat csodálkozásukban, de akkor is az isteni arcra szögezik szemüket. Ő eltűnik a tündöklő fényben.

Hordozzátok kereszteteket!

Johanána földjei holdfényben úsznak. Teljes a csönd. A földművesek szegényes lakhelyei fullasztók ezen az éjjelen, s azért legalább egy ajtót nyitva kell tartaniuk, hogy meg ne haljanak a melegtől az alacsony szobákban, ahol túl sokan vannak összezsúfolva.

Jézus belép az egyik szobába. Lehajol egy alvó fölé, aki hasonfekve alszik, kimerülve a fáradságtól. Megszólítja. Elmegy egy másikhoz, és ismét egy másikhoz. Mindnyájukat hívja, mint hűséges, szegény barátait. Könnyedén és gyorsan megy, mint egy repülő angyal. Belép a többi odúba... Utána megy, hogy kinn várja őket, egy facsoport közelében. A félálmos földművesek kijönnek vityillóikból. Kettő, három, egy, egyedül, öten együtt, néhány asszony. Csodálkoznak, hogy egy ismerős hang így hívta mindnyájukat, mindnek ugyanazt mondván: „Jöjjetek a gyümölcsösbe!”

Odamennek, szegényes öltözetükben, és csendben beszélgetnek.

– Nekem úgy tűnt, hogy a názáreti Jézust hallottam.

– Talán az Ő lelke. Megölték. Hallottátok?

– Nem tudom elhinni. Ő Isten volt.

– Mégis, Joel látta Őt a kereszttel menni...

– Nekem azt mondták tegnap, miközben arra vártam, hogy az intéző befejezze ügyeit, hogy Jezraelbe jöttek a tanítványok, és azt mondták, hogy Ő igazán föltámadt.

– Hallgass! Tudod, mint mondott az úr. Megostorozzák azt, aki ezt mondja.

– Talán meg is ölik. De nem jobb lenne annál, hogy így szenvedünk?

– És most Ő nincs többé!

– Még gonoszabbak most, hogy sikerült megölniük.

– Azért gonoszok, mert feltámadt.

Csendesen beszélgetve mennek a megadott helyre.

– Az Úr! – kiáltja egy asszony, és elsőnek esik térdre.

– Az Ő szelleme! – kiáltják mások, néhányan félelemmel.

– Én vagyok. Ne féljete! Ne kiáltozzatok! Jöjjetek ide! Valóban én vagyok. Eljöttem, hogy megerősítsem hiteteket, amelyet mások annyira veszélyeztetnek. Látjátok? Testem árnyékot vet, mert igazi test. Nem álmodtok. Nem. Hangom igazi hang. Ugyanaz a Jézus vagyok; aki veletek étkezett, és szeretett titeket. Most is szeretlek. Elküldöm hozzátok tanítványaimat. És még én leszek, mert ők azt adják nektek, amit én adtam, és azt, amit nekik adtam, hogy átadhassanak engem azoknak, akik hisznek bennem. Hordozzátok kereszteteket, amint én hordoztam az enyémet! Legyetek türelmesek! Bocsássatok meg! Elmondják majd nektek, hogyan haltam meg. Kövessetek engem! A szenvedések útján és az ég útján. Kövessétek azt nyugodtan, és részetek lesz Országomban! Nincs más út az Isten akaratában való megnyugváson kívül, a nagylelkűségen kívül, a mindenki iránt gyakorolt szereteten kívül. Ha lenne más út, én megmutattam volna nektek. Én átmentem ezen az úton, mert ez a helyes út. Legyetek hűségesek a Sinai Törvényéhez, amely megváltozhatatlan, tízparancsolatában, és legyetek hűségesek tanításomhoz! Eljönnek majd, akik oktatni fognak titeket, hogy ne legyetek kitéve a gonoszok cselszövéseinek. Megáldalak titeket. Sose felejtsetek el, hogy szerettelek titeket, és hogy eljöttem hozzátok megdicsőülésem előtt és után. Igazán mondom nektek, hogy sokan kívánnának látni engem most, de nem látnak. Sokan a nagyok közül. De azoknak mutatkozom meg, akiket szeretek, és akik szeretnek engem.

Egy ember ki meri mondani:

– Akkor... valóban létezik a mennyek Ország? Te igazán a Messiás voltál? Ők azt sugallják nekünk...

– Ne hallgassatok beszédükre! Emlékezzetek az én szavaimra, és fogadjátok el általatok ismert tanítványaimat! Ezek a szavak igazak. És aki elfogadja azokat, és szerintük él, akkor is,

ha szolga vagy rabszolga, akkor Országom polgára és örököse lesz. – Jézus megáldja őket, kitérve karjait, és eltűnik.

- Ó, én... Én többé nem félek!
- Én sem. Hallottad? Van számunkra is hely!
- Jóknak kell lennünk!
- Meg kell bocsátanunk!
- Tűrnünk kell!
- Értenünk kell az ellenálláshoz!
- Meg kell keresni a tanítványokat!
- Eljött hozzánk, szegény szolgálkhoz!
- Megmondjuk majd apostolainak.
- Ha Johanána tudná ezt!
- És Dorás!
- Megölne minket, hogy ne beszélhessünk róla.
- De mi hallgatni fogunk. Csak az Úr szolgálainak mondjuk el.
- Mikeás, nemde neked kell Szeforiba menned azzal a szállítmánnyal? Miért nem mész Názáretbe, hogy megmondjad...
- Kinek?
- Az Anyának. Az apostoloknak. Talán vele lesznek...
- Eltávoznak, suttogva terveikről.

(10-172)

Én vagyok a Föltámadás és az Élet!

Az újhoid már lemenőben van. De még megvilágít egy vándort, aki egy ösvényen halad az éjszakában. Egy kezdetleges lámpást tart kezében, annak karikáját fogva, de az alig ad világosságot a csillámlemezen vagy pergamenen keresztül, amivel ablakai be vannak fedve. Csak amikor a hold végleg lemegy, akkor látszik inkább fénye, amely épp hogy megvilágítja az út egy kis részét.

A vándor megy, megy...

Az égbolt keleti részén már kezdődik a hajnal, de még alig ad világosságot.

Egy kis hídnál valaki vár vagy pihen. Egy másik vándor, köpenyébe burkolódzva. A lámpással haladó vándor a híd felé megy, de megáll, kételkedve. Nem biztos benne, hogy tovább menjen, vagy visszatérjen, és a patakba helyezett nagy köveken keljen át rajta.

A hídnál ülő vándor feláll, és megszólítja:

– Ne félj tőlem! Jöjj! Egy jó társ vagyok, nem rabló.

Jézus az. De a másik vándor még habozik.

– Jöjj, asszony! Ne félj! Együtt megyünk majd egy darabon, és az jó lesz számodra.

Az asszony félelmét megszünteti a kedves hang, de miközben a híd felé megy, fejét csóválva mondja:

– Nincs többé számomra jó.

Most egymás mellett mennek tovább a kis ösvényen. Az erősödő hajnalfénynél látszik, hogy az ösvény egyik oldalán még áll a gabona, de a másik oldalán már le van aratva, és kékbe van gyűjtve.

– Átkozottak! – mondja halkán az asszony, a kékbe nézve.

Jézus hallgat.

A nap fénye erősödik. Az asszony eloltja a szegényes lámpást, s miközben ezt teszi, látszik, hogy arcát tönkretette a sírás. Feláll, kelet felé néz, és öklét rázza a felkelő nap felé:

– És te is átkozott vagy!

– A nap? Isten teremtette. Amint Ő teremtette a gabonát is. Isten jótéteményei. Nem kell megátkozni őket... – mondja kedvesen Jézus.

– De én megátkozom őket. Átkozott a nap és az aratás. És okom van erre.

– Nem voltak jók hozzád oly sok éven át? Nem érlelte számodra az első a mindennapi kenyeret, a szőlőt, ami borrá változott, a kert zöldségeit és gyümölcseit, és növesztette a legelőket, hogy táplálja a teheneket és a bárányokat, amelyeknek tejét és húsát etted, és amelynek gyapjából szőtted a ruhákat? És a gabona nemde kenyeret adott neked, gyermekeidnek; atyádnak és anyádnak, és férjednek?

Felzokog és felkiált:

– Nincs többé férjem! Ők ölték meg! Munkába ment, mert hét gyermekünk van, és nem volt elég az a kevés, amink van, ahhoz, hogy tíz személyt tápláljunk. És tegnap este, amikor hazajött, azt mondta: „Fáradt vagyok, és kába.” És levetette magát az ágyra, és égett a láztól. Én és anyja segítettünk rajta, amint tudtunk, s arra gondoltunk, hogy ma elhívjuk az orvost a városból. De még az éjjel folyamán meghalt. A napszúrás megölte. Igen, a városba megyek. Hogy beszerezsem, ami temetéséhez szükséges. Testvéreit majd visszatérésem után értesítem. Ott hagytam anyját, hogy vigyázzon fiára és gyermekeimre... És nem kellátkoznom a tűző napot és a gabonát?

Az asszony szomorúsága áttöri a gátat és kitör. Elmond mindent, amit nem mondott el a házban, nehogy fölébressze gyermekeit, akik a szomszédos szobában aludtak. Áradnak belőle a régi szeretet emlékei, a jövőtől való rettegés, az özvegység gyötrelmei, összevegyülve, mint a kiáradt folyó által hordott törmelékek.

Jézus engedi őt beszélni. Mert Jézus együtt tud érezni a szenvedővel, hagyja, hogy kiöntse lelkét, hogy megkönnyebbüljön, és utána fáradt lelke képessé váljék a vigasztalás befogadására. Kedvesen azt mondja:

– Naimban és Názáretben, és a köztük lévő helyeken vannak a názareti Rabbi tanítványai.

Menj hozzájuk!

– És mit akarsz, hogy tegyenek? Ha Ő még itt volna!... De ők? Ők nem szentek! Férjem Jeruzsálemben volt azon a napon. És tudja... Ő, nem! Tudta! Többé semmit sem tud! Meghalt!

– Mit csinált férjed azon a napon?

– Amikor az utcáról felhallatszó lárma felébresztette, felfutott annak a háznak a teraszára, ahol megszállt testvéreivel együtt, és látta arra menni a Rabbit, akit Pilátushoz vezettek, és más galileaiakkal együtt követte Őt, míg meg nem halt. Kövekkel dobálni kezdték őket, amikor felfedezték, hogy galileaiak, és a hegyről lekergették őket annak aljáig. De ott voltak egészen addig, míg minden be nem végződött. Utána... elmentek... És most Ő halott. Ó, ha legalább tudnám, hogy a Rabbi, jóságáért, a békét élvez-e!

Jézus nem válaszol erre a kívánságára. De azt mondja:

– Akkor látta, hogy a tanítványok a Golgotán voltak. Talán minden galileai olyan volt, mint a te férjed?

– Ó, nem! Sokan, még názáretbeliek is, arcátlanul viselkedtek. Köztudomású. Szégyen!

– És akkor, ha sokan még a názáretiek közül sem voltak szeretetteljesek Jézusuk iránt, jóllehet Ő megbocsátott nekik, és sokan szentekké lesznek közülük a jövőben, akkor miért akarod egyformán elítélni Krisztus minden tanítványát? Szigorúbb akarsz lenni Istennél? Isten sokat megad annak, akinek megbocsát...

– Nincs többé a jó Rabbi! Nincs többé! És férjem meghalt!

– A Rabbi hatalmat adott tanítványainak, hogy azt tegyék, amit Ő tett.

– Szeretném elhinni. De csak Ő győzte le a halált. Csak Ő!

– És nem olvassuk, hogy Illés visszaadta az életet a szerptai özvegy fiának? Igazán mondom neked, hogy Illés nagy próféta volt, de az Üdvözítő szolgáinak még nagyobb a hatalmuk, mert Ő a kereszten megbocsátotta bűneiket. Isteni tudásával ismerte töredelmes szívük őszinte bánatát. Feltámadása után, újabb bocsánatával megszentelte őket, és eltöltötte őket a Szentlélekkel. Azért tette ezt, hogy méltóképpen tudjanak képviselni engem mind szavaikkal, mind cselekedeteikkel, hogy a világ ne maradjon elhagyatott, miután eltávoztam belőle.

Az asszony hirtelenül, megzavarodottan megáll. Hátraveti fátylát, hogy jól lássa társát. De nem ismeri fel. Azt hiszi, rosszul hallotta. Többé azonban nem mer beszélni...

– Félsz tőlem? Előzőleg rablónak tartottál, aki kész elvenni pénzedet, ami kebleden van, hogy megvedd a temetéshez szükséges dolgokat. És féltél. Most attól félsz, hogy megtudod: Jézus vagyok? És nem Jézus az, aki ad, és nem vesz el? Az, aki üdvözít, és nem tesz tönkre? Térj vissza, asszony. Én vagyok a Feltámadás és az Élet. Nincs szükség a halotti lepelre és a fűszerekre annak számára, aki nem halott, aki többé nem halott, mert én vagyok, aki legyőzi a halált és megjutalmazza a hívőt. Menj! Menj haza! Férjed él. Minden belém vetett hit elnyeri jutalmát. – Megáldja őt, és készül elmenni.

Az asszony merevsége megszűnik. Nem kérdez, nem kételkedik... Semmit. Imádattal, térdre esik. És utána, végül, kinyitja száját, és kiveszi kebléről az erszényt, amely kicsi, mint a szegényeké, akik nyomorúságukban nem képesek pompás temetést rendezni, és felajánlva az erszényt, azt mondja:

– Nincs másom... Másom, hogy hálálkodjam neked, hogy megtiszteljelek azért, hogy...

– Asszony, nincs szükségem többé pénzre. Elviszed majd apostolaimhoz.

– Ó, igen. Elmegyek oda férjemmel... De akkor mit adjak neked, Uram? Mit? Te megjelentél nekem... ez a csoda... és én nem ismertelek fel téged... és én olyan nyugtalan voltam... igen, igazságtalan még a dolgok iránt is...

– Igen. És nem gondoltál arra, hogy azok azért léteznek, mert én vagyok, és hogy minden jó, amit Isten tesz. Ha nem lenne nap, ha nem lenne gabona, nem részesültél volna a jelenlegi kegyelemben.

– De milyen fájdalom!... – Az emlék könnyekre fakasztja az asszonyt.

Jézus mosolyog, és megmutatja kezeit, mondva:

– Ez csekély része szenvedéseimnek. És feláldoztam mindent, panaszszó nélkül, javatokra.

Az asszony a földig hajolva vallja be:

– Igaz. Bocsásd meg panaszkozásomat!

Jézus eltűnik fényében, és amikor az asszony felemeli tekintetét, egyedül találja magát. Feláll, körülnéz. Nem lát semmit, ami gátolná látását, mert már világos van, és csak a rétek vannak körülötte. Azt mondja magában:

– Mégsem álmodtam! – Talán az ördög kísérti őt, hogy kételkedjen, mert egy pillanatig nézi a kezében tartott erszényt. De utána a hit győz, és megfordul, és szélesebben indul hazafelé, örömtől ragyogó arccal és lelki békével. Időnként ismétli:

– Milyen jó az Úr! Ő igazán Isten! Ő Isten. Áldott legyen a Magasságbeli és az, aki Őt küldte! Nem tud mást mondani. És ez a litániája belevegyül a madarak énekébe. Az asszony annyira el van merülve benne, hogy nem hallja néhány arató üdvözlését, akik látják őt arra menni, és megkérdezik, honnan jön ebben az órában...

Egyikük csatlakozik hozzá, és megkérdezi:

– Márk jobban van? Az orvoshoz mentél?

– Márk meghalt az éjjel folyamán, de feltámadt. Mert ezt tette az Úr Messiása – válaszolja ő, még gyorsabban menve.

– A fájdalom elvette az eszét! – mormolja az ember, és fejét csóválva, csatlakozik társaihoz, akik már nekiláttak az aratásnak.

A mezők mind jobban benépesednek. De a kíváncsiság sokakat legyőz, és ezek elhatározzák, hogy követik az asszonyt, aki mind jobban siet.

Megy, megy. Végre megérkezik egy nagyon szegényes házhoz, amely alacsony, egyedülálló, elveszve a mezőkben. Kezeit szívéhez szorítva lép be.

De alig teszi be lábát, egy öregasszony a karjaiba veti magát, s azt kiáltja:

– Ó, lányom, az Úrnak milyen kegyelme! Légy bátor, leányom, mert amit neked mondanom kell, oly nagy dolog, oly nagy boldogság, hogy...

– Tudom, anya. Márk többé nem halott. Hol van?

– Te tudod?... Honnan?

– Találkoztam az Úrral. Nem ismertem fel, de Ő beszélt hozzám, és amikor neki tetszett, azt mondta: „Férjed él.” De itt... mikor?

– Éppen kinyitottam az ablakot, és néztem az első napsugarat a fügefán. Igen, pontosan így. Az első napsugár akkor a szoba előtt lévő fügefára esett... amikor egy erős sóhajtást hallottam, mint amikor valaki felébred. Megfélemledve fordultam meg, és láttam Márkot felülni, és maga mögé vetni a kendőt, ami arcán volt, és felfelé nézni olyan, de olyan arccal... Utána rám nézett, és azt mondta: „Mama! Meggyógyultam!” Én... kis híján meghaltam, de ő segítségemre sietett. Felfogta, hogy meghalt. Nem emlékszik semmire. Azt mondja, csak arra emlékszik, hogy ágyba tettük, és utána semmire, egészen addig a pillanatig, amikor látott egy angyalt, egy angyal fajtát, akinek olyan volt az arca, mint a názáreti Rabbinak, és aki azt mondta: „Kelj fel!” És felkelt. Pontosán akkor, amikor a nap teljesen felkelt.

– Abban az órában, amikor nekem azt mondta: „Férjed él.” Ó, anya, mily nagy kegyelem! Mennyire szeret minket az Isten!

Azok, akik odaérkeznek, összeölelkezve és sírva találják őket. Azt hiszik, hogy Márk meghalt, és hogy felesége, egy világos pillanatában, felfogta a szerencsétlenséget. De Márk, aki hallja a hangokat, megjelenik, nyugodtan, egy gyermekkel karjában és a többiekkel tunikájába kapaszkodva, és erős hangon azt mondja:

– Íme, itt vagyok! Áldjuk az Urat!

A megérkezettek kérdésekkel ostromolják, és, mint minden emberi dolognál, ellentmondások keletkeznek. Van, aki hisz az igazi feltámadásban, és van, s ez a többség, aki azt mondja, hogy csak elkábult, de nem halt meg. Van, aki elfogadja, hogy Krisztus megjelent Ráchelnek, és van, aki azt mondja, hogy mindenki bolond, mert „Ő meghalt”. Mások azt mondják, hogy: „Ő feltámadt, de annyira méltatlankodik, és jogosan, hogy többé nem tesz csodát gyilkos népének.”

– Mondjátok, amit akartok – szól az ember, elveszítve türelmét – és mondjátok ott, ahol akarjátok! Elég, hogy nem mondjátok itt, ahol az Úr Jézus feltámasztott engem. És menjetek el, ti szerencsétlenek! Bár az ég megtörné makacsságotokat, és hinnétek! De most menjetek el, hagyjatok minket békében!

Kidobja őket, és bezárja a kaput. Szívére öleli feleségét és anyját, és azt mondja:

– Názáret nincs messze. Megyek, és ott elmondom a csodát.

– Így akarja az Úr, Márk. Elvisszük ezt a pénzt tanítványainak. Menjünk, hogy áldjuk az Urat! Úgy, amint vagyunk. Szegények vagyunk, de Ő is az volt és apostolai nem fognak megvetni minket.

Felkötik a szandálokat gyermekeikre, miközben az anya némi ételt készít nekik egy tarisznyába, és bezárja az ajtókat és az ablaktáblákat. Amikor készen vannak, kimennek, és gyorsan haladnak – a kicsiket karjukon tartva, a többiekkel körülöttük, akik kissé csodálkoznak – kelet felé, Názáret felé.

(10-175)

Irigylésre méltó halál!

Jézus, amikor Engaddiban járt, meggyógyította az öreg zsinagógafőnök, Ábrahám, leprás fiát: Jcs 3,110-115.

Jézus feltámadása után az öreg Ábrahám, aki közben még jobban megöregedett, elmegy szőlőjébe, vállán szerszámaival. Ott megkapálja, megöntözi és felkötözi a szőlővenyigéket. Időnként felegyenesedik, kapájára támaszkodik, gondolkodik. Megsimogatja szép szakállát, felsóhajt, fejét csóválja, magában beszélgetve.

Egy köpenyébe burkolt férfi tart a szőlő felé. Jézus az, de az öreg számára csak egy ember. És az Ember megkérdezi Ábrahámot:

– Megpihenhetek itt?

– Szent a vendégfogadás. Sose tagadtam meg senkitől sem. Jöjj! Lépj be! Legyen kedves számodra a pihenés szőlőim árnyékában! Akarsz tejet? Kenyeret? Adok neked abból, amim itt van.

– És én mit tudok neked adni? Nincs semmim.

– Az, aki a Messiás, mindent megadott nekem, minden ember számára. És akármennyit is adjak én, az semmi ahhoz képest, amit Ő adott nekem.

– Tudod, hogy keresztre feszítették?

– Tudom, hogy feltámadt. Te keresztrefeszítőinek egyike vagy? Én nem gyűlölhetek, mert Ő nem akarja a gyűlöletet. De gyűlölni tudnálak, ha az lennél.

– Nem vagyok keresztrefeszítőinek egyike. Légy nyugodt! Tehát te mindent tudsz felőle.

– Mindent. És Elizeus,... a fiam, tudod? Elizeus, többé nem tért vissza Jeruzsálemből, azt mondván: „Engedj el engem, atyám, mert én elhagyok mindent, hogy hirdessem az Urat! Elmegeyek Kafarnaumba, hogy megkeressem Jánost, és csatlakozom a hűség tanítványokhoz.”

– Tehát elhagyott a fiad? Most, hogy ilyen öreg vagy és egyedül?

– Ez az én örömöm, amiről álmodoztam, amit te elhagyásnak mondasz. Nem fosztott meg engem tőle a lepra? És ki adta őt nekem vissza? A Messiás. És talán elvesztem őt azért, mert hirdeti az Urat? Nem! Ismét megtalálom őt az örök életben. Te úgy beszélsz, hogy gyanút keltesz bennem... A templom küldött téged?... Azért jössz, hogy üldözd azokat, akik hisznek a Feltámadtban? Üss meg! Nem menekülök el. Nem utánzom a távoli idők három bölcsét. Itt maradok. Mert ha meghalok miatta, csatlakozom hozzá az égben, és teljesül imám, amit tavaly mondtam.

– Igaz. Te akkor azt mondtad: „Bízom az Úrban, és Ő lehajolt hozzám, és meghallgatott.”

– Honnan tudod? Tanítványainak egyike vagy? Itt voltál velem, amikor imádkoztam? Ó, ha az vagy, segíts engem, hogy eljusson hozzá kiáltásom, és Ő emlékezzen rá! – Leborul, azt gondolva, hogy az egyik apostolhoz beszél.

– Én vagyok, Ábrahám, és mondom neked: „Jöjj!” – Jézus kitarja karját, kinyilvánítva magát, és hívja, hogy essen karjaiba, és boruljon Szívére.

Ebben a pillanatban lép be a szőlőbe egy gyermek, akit egy ifjú követ, s azt kiáltja:

– Atya! Atya! Íme, itt a segítség!

De a gyermek örvendező kiáltását túlharsogja az öreg kiáltása, az igazi felszabadulás kiáltása: „Íme! Jövök!” És Ábrahám Jézus karjaiba veti magát, még azt kiáltva: „Jézus, Szent Messiás! A te kezeidbe ajánlom lelkemet!”

Boldog halál! Irigylésre méltó halál! Krisztus Szívén, az áprilisban virágzó vidék nyugodt békéjében...

Jézus nyugodtan leteszi az öreget a virágzó fűre, amely hullámzik a szellőben, és azt mondja a csodálkozó és megfélemledett gyermekeknek, akik közel állnak a síráshoz:

– Ne sírjatok! Az Úrban halt meg. Boldogok, akik Őbenne halnak meg! Menjetek, gyermekek, értesítsétek az engaddibeliéket, hogy zsinagógafőnökük látta a Feltámadottat, és Ő meghallgatta imáját. Ne sírjatok! Ne sírjatok! – Megsimogatja őket, miközben a kijáráshoz mennek. Utána visszatér az elhunytához, elrendezi szakállát és haját, lezárja nyitva maradt szeméit, eligazítja végtagjait, és ráteríti köpenyét, amit Ábrahám levett, hogy dolgozni tudjon.

Ott marad addig, míg hangokat nem hall az útról. Akkor felegyenesedik. Tündöklök... Akik odafutnak, látják... Felkiáltanak. Még gyorsabban futnak, hogy Jézushoz érkezzenek. De Ő a napnál is tündöklőbb fénybe burkolózik tekintetük előtt.

(10-157)

Áldjatok engem azért, amit nektek adtam!

Jézus szavai Valtorta Máriához 1947. szept. 30-án:

Ha szavaimban csak a tökéletes stílus nyilvánulna meg, azok az üres zene összhangjához lennének hasonlóak. De a Bölcsesség van bennük. Az én Bölcsességem. És az Igazság, az én Igazságom. A Szeretet, az én szeretetem. Azért Istené. Íme, miért értékesek. És jaj annak, aki nem keresi, és nem találja meg bennük ezt az igazi értéket!

Ismerem sokak ellenvetését: „Jézus egyszerűen beszélt”. A példabeszédekben egyszerűen beszéltem, mert az egyszerű emberekből álló tömeghez fordultam. De amikor kiművelt elmékhez beszéltem, akár izraeliták voltak azok, akár rómaiak vagy görögök, úgy beszéltem, amint az a tökéletes Bölcsességhez méltó volt.

Az evangélisták beszámolóit beszédeimről nagyon le vannak rövidítve, olyannyira, hogy csontvázszerű összefoglalások csupán, inkább az egyes gondolatokat kiemelő vázlatok, mint beszámolók.

Az evangélisták közül csak ketten voltak apostolok. És ha valaki jól megfigyeli, csak két evangélium vonatkozik inkább rám, mert Lukácsé, amelynek jó a stílusa, inkább Anyám és gyermekségem evangéliumának mondható, amely részletesen beszámol azokról a dolgokról, amelyekről a többiek nem beszélnek, és nem annyira nyilvános működésem evangéliuma, mint inkább a többiek visszhangja, új megvilágítása, mint Jánosé is, aki a Fény-Krisztus, az Istenember tökéletes evangélistája.

Mátéban a Mester látható (a Hegyi-beszédben, az apostolok oktatásában, a Keresztelő dicséretében, és ennek a fejezetnek többi részében, a 15. fejezet első eseményében, az ég jeléről, a válásról szóló részekben, a 19.22-23-24. fejezetben). A Mester látható főleg Jánosnak, a szerető apostolnak evangéliumában, egybeolvasztva a Krisztus-Világosság szeretetében. Vessétek össze, mennyit hoz nyilvánosságra ez az evangélium a szónok Krisztus hatalmáról, s hasonlítsátok össze azt Márknak a lényegre szorító evangéliumával, amely pontosan leírja a Pétertől hallott jeleneteket, de a minimálisra csökkentve, és látjátok, hogy én, az Ige, vajon csak egy nagyon egyszerű stílust használtam-e, s nem tündökölt-e gyakran bennem a tökéletes Szó ereje? Igen, Jánosban az tündöklök, jóllehet nagyon lerövidítve, néhány jelenetben.

Nyissátok meg értelmeteket és szíveteket, és áldjatok engem azért, amit nektek adtam!

(1947-480)